

Giới thiệu Vợ À, Cười Lên Nào

Vợ À, Cười Lên Nào là truyện teen kể về Nhật Linh, một cô bé 17 tuổi.

(Nhật Linh: Ta không nói quá đâu. Hứ!!! >_<)

Hắn thấy không khí có phần căng thẳng nên lên tiếng trước:

_ "Em định đi đâu vậy? Tôi đến đón em mà?"

_ "Anh là ai vậy? Tôi nhớ là tôi đâu có anh trai đâu chứ!" Nó chớp chớp đôi mắt nhìn hắn khó hiểu

_ "Em không nhớ tôi sao?" Hắn thản nhiên hỏi rồi tiếp tục nói: _ "Tôi thì nhớ ra em đó"

Cùng đọc truyện và khám phá tiếp về chuyện tình đầy hứa hẹn này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ À, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Bất Ngờ Trắng Trợn

Buổi sáng đẹp trời, trên sân bay người qua lại tấp nập. Có một cô gái thân hình nhỏ nhắn, gương mặt baby và cùng với mái tóc đen xoăn nhẹ được buộc cao càng tôn lên nước da trắng ngần của nó. Nó làm thu hút rất nhiều người ngoài đầu lại nhìn nhưng không ai biết nó là ai. Tên nó là Nguyễn Nhật Linh, con gái cưng của ông bà Nguyễn thuộc tập đoàn S. Nó nhìn quanh sân bay nhưng không thấy ai đón nên nó đành lúi thúi kéo chiếc vali ra cổng chính của sân bay. Vừa bước ra khỏi cửa, đập ngay vào mắt nó là một chiếc xe BMW có nguyên một tấm băng ron ghi chữ: "Chào Mừng Em Trở Về, Nhật Linh! ^^". Khi đọc xong dòng chữ đó nó đứng ngây người một lúc rồi nó thấy một đàn quạ bay trong đầu nó. Nó biết sẽ có chuyện không hay xảy ra nên nó quay đầu đi về hướng ngược lại với chiếc xe. Đang đi được vài bước nó thấy ta nó có vật gì kéo lại, nó quay người thì thấy một chàng trai cao to với khuôn mặt tuấn tú toát lên vẻ kiêu ngạo và lạnh lùng có thể làm cho con gái cả thế giới phải 'ngất ngây con gà tây luôn' (TG: Ai da! Bà chị cứ nói quá lên thôi =. =!!!)

(Nhật Linh: Ta không nói quá đâu. Hứ!!! >_<)

Hắn thấy không khí có phần căng thẳng nên lên tiếng trước:

_ "Em định đi đâu vậy? Tôi đến đón em mà?"

_ "Anh là ai vậy? Tôi nhớ là tôi đâu có anh trai đâu chứ!" Nó chớp chớp đôi mắt nhìn hắn khó hiểu

_ "Em không nhớ tôi sao?" Hắn thản nhiên hỏi rồi tiếp tục nói: _ "Tôi thì nhớ ra em đó"

Shock! Shock quá! Thật sự là quá shock! Tại sao lại xuất hiện một gã mình không quen không biết nói biết mình là thế nào đây trời. Nó nghĩ thầm rồi tới khóc ròng trong lòng. Không đợi nó nói thêm câu nào, một tay hắn kéo nó, một tay xách vali cho vào trong xe rồi kêu người lái xe về nhà nó. (TG: Thế là xong chương 1 cho mình ý kiến nha mọi người, lần đây viết nên có nhiều thiếu sót :3)

Bạn đang đọc truyện *Vợ À, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 2: Lấy Chồng

Chiếc xe BMW lao băng băng qua những ngôi nhà rồi dừng lại ở trước một căn biệt thự (to đùng) màu xanh. Nó lao xuống mở cửa xe vào nhà với tốc độ nhanh như thần thánh. Chưa kịp thở nó lao đầu vào ôm chầm lấy ông bà Nguyễn* baba và mama nó*. Hắn xách vali nó vào nhà một cách thoải mái,

nó thấy vậy liền liếc xéo hấn rồi quay qua làm nũng với baba và mama nó:

_"Baba, mama hấn ta là ai vậy? Sao biết con thế? Con nhớ con đâu có anh trai đâu chứ!" Nó lại chớp chớp đôi mắt thiên thần. Baba và mama nó nhìn nhau cười rồi baba nó nói:

_"Cục cưng chồng tương lai con đó. Hạnh phúc không con gái. Haha"

_"Baba à! Đùa vậy không vui đâu baba. Hihhi!" Nó nở nụ cười rất chi là đau khổ. Nhưng đáp lại lời nó chỉ có tiếng cười của baba, mama nó mà thôi. Đợi khoảng 1 phút mama nó lên tiếng:

_"Baba và mama không đùa với con đâu con gái cưng à! Con sắp tới tuổi lấy chồng rồi!"

_"Mẹ à! Con gái nhỏ của mẹ đã lớn đâu, còn bé tí thế cơ mà. Con mới 17 tuổi thôi, đừng gả con sớm mà, để con làm việc quản lý công ty phụ baba nha nha. Con không muốn gả cho hấn đâu mà. Ai đòi lại lấy người không quen không biết chứ hức... hức... hức..." Nước mắt nó giàn giụa. Còn hấn thì đứng dựa vào tường khóa môi nhếch lên nụ cười bí ẩn. Ông Nguyễn nói: "Con gái ngoan, con biết không hỏi đó baba lấy mama con là lúc baba 20 tuổi còn mama con 19 tuổi đó hahaha :D" Bà Nguyễn đỏ mặt rồi tiếp lời cho chồng mình: "Ba con nói đúng rồi đó. Vậy nên con cưới sớm cũng là chuyện thường thôi mà con. Với lại Trọng Quân không xa lạ với con, chỉ là thời gian con đi Du Học quá lâu nên không nhớ ra thôi hihhi". Nó suy nghĩ một hồi lâu nhưng không nhớ ra, nó đành giơong cặp mắt 'đáng yêu' nhờ baba nó giúp vì nó biết baba thương nó nhất nên không bỏ mặt nó đâu :3. Nhưng mà nó nghĩ sai rồi baba còn nhìn nó cười tủm tỉm:

_"Tiểu Linh à! Con nhìn baba vậy cũng không có ích gì đâu. Trọng Quân là người tốt, còn là con trai nhất của tập đoàn W nữa. Hai con lấy nhau là quá xứng đôi hahaha!"

(TG: Sao bác biết hấn ta là người tốt vậy bác Nguyễn, cháu chưa nói tới hấn mà bác =.=!!!)

(Ông Nguyễn: Ủa! Ta là nhìn là biết, cháu khỏi phải nói hahaha! ^^)

(TG: Bó tay với bác -_-). Bà Nguyễn nhanh chóng cùng với vú Năm xách đồ của nó ra xe. Ông Nguyễn thì nháy mắt với hấn, như đã nhận được mệnh lệnh đưa cô vợ mình đi. Hấn đi lại và bế nó lên, còn nó thì ngơ mặt ra 30s sau mới định thần lại giẫy giụa nhưng không được. Nó hét lên:

_"Thả tôi ra! Tôi không muốn đi với anh đâu" Nó vừa hét vừa giẫy nhưng vô ích hấn cho nó vào xe rồi một lần nữa... chiếc xe BMW lại lăn bánh trên đường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Ngôi Nhà Thứ 2

Một ngôi nhà chỉ có 2 ram màu trắng và đen tôn lên sự sang trọng, đẹp hơn nhà nó rất nhiều nhưng nhìn vào sẽ có cảm giác rất cô đơn. Ở giữa sân có một hồ bơi rất rộng xung quanh trồng rất nhiều hoa Lan Hồ Điệp, nó nhìn ngôi nhà đến nỗi quên mất mình bị cái người gọi là 'chồng tương lai' bắt về đây. Chiếc xe dừng lại nó mới định thần lại mở cửa lao ra nhưng không kịp hấn đã nắm chặt lấy tay nó hỏi:

_"Em định đi đâu nữa vậy hả? Đây là lần thứ 2 em định trốn rồi đó"

Nó quát lên:_"Tôi đi về nhà! Đây không phải nhà tôi"

_"Đây sẽ là ngôi nhà thứ 2 của em. Em bây giờ là vợ chưa cưới của tôi và tôi bây giờ là chồng sắp cưới của em!" Hấn nói rất bình thường nhưng nó cảm thấy sống lưng có một luồng sát khí rất lạnh. Nhưng nó không chịu thua, giằng tay mình ra khỏi tay hấn rồi xuống xe nói:

_"Tôi sẽ ở lại nhưng chắc chắn anh sẽ phải hối hận vì muốn lấy tôi" Bây giờ trong đầu nó vạch ra rất nhiều kế hoạch để chọc giận hấn(TG: A Di Đà Phật! Bà chị quá ác! Quá ác! Quá ác)

(Nhật Linh: Ác vậy mới được tự do chứ mi không biết gì hết hahaha ^.^) Hấn khẽ nhếch mép rồi nói khẽ:

_"Được thôi Linh Linh! Anh đang đợi đây, không biết em còn phá phách như trước không nữa!"

_"Anh cứ đợi mà xem! Tôi không tầm thường như anh tưởng đâu! kkkkkkkk !!" vừa nói nó vừa vọt lẹ dô nhà. Mở cửa ra trước mắt nó là một ngôi nhà

quá cỡ hoành tráng (TG: kk lố vừa thôi bà nội)

Hắn thì bước vào với khuôn mặt hài lòng tay xách vali của nó đứng dựa vào cửa. Nhìn nó với 1 con mắt thích thú. Còn nó thì nhảy chân sáo lượn hết chỗ này tới chỗ kia, nhìn ngắm mọi thứ. Đến khi thấy được sự có mặt của hắn nó mới điềm tĩnh lại. Dứt lệ vali, liết xéo hắn và dọt nhanh lên phòng.

_"Đẹp quá!!" *mắt long lanh* nó bất ngờ thốt lên khi đẩy cửa và bước đại vào một căn phòng trống. Một căn phòng rất rộng, đầy đủ tiện nghi. Nó không tin vào mắt mình, cứ như là một căn nhà nhỏ nằm gọn trong một căn nhà lớn. Rồi đặt vali vào 1 góc và suy nghĩ " Cũng bằng căn phòng bên Anh của mình thôi mà" rồi chợt nhắm mắt và ngủ thiếp đi hỏi nào không hay (^6^) *lăn qua* *qơ tay* _ "Đợi đi rồi ta sẽ cho mi niềm vui sướng khổ kkk!! Linh không phải dạng vừa đâu" rồi nó lại chìm vào giấc ngủ 1 lần nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Quay Tiếp Đi Vợ Yêu

Nó thì ngủ li bì. Còn hắn thì về công ty xử lý nốt công việc để về sớm với nó. Đột nhiên có tiếng gì đó đánh thức nó dậy. Nó bật nhanh dậy đôi mắt nhắm nhò nhìn xung quanh căn phòng. Nó uốn éo vươn vai lần lần vòng trên giường sau một giấc ngủ ngắn. Rồi suy nghĩ 1 hồi mắt nó sáng rõ, nhanh chóng lấy bộ đồ yêu thích và tiến nhanh vào nhà tắm...15phút sau nó ra khỏi phòng tắm định đi đâu đó nhưng không ổn...bụng nó bắt đầu biểu tình, nó đành lết thân xuống bếp. *cách cách* nó bước từ bước xuống cầu thang...im ắng lạ thường... Nhìn xung quanh nó không thấy hắn đâu nên nó vừa cười nhảy chân sáo vào (cái) bếp to khủng khiếp của hắn. Nó lục tung cái tủ lạnh lấy hộp bánh bông lan, 2 bịch bim bim, 1 chai nước rồi ra ngồi trước tivi nhâm nhi bánh và coi hoạt hình yêu thích, ăn xong ngán đó nó vẫn chưa no nên chạy vào bếp làm sandwich nhưng mà nó không biết làm. Nó ngồi buồn hiu, rồi nhớ tới con bạn chí cốt của nó. Lấy nhanh điện thoại và gọi cho Neri con bạn thân iu đầu bên Anh để hỏi cách làm vì Neri làm sandwich rất ngon(TG: Tr ạ! Bà chị muốn thành heo à? Ăn zậy chưa no. Còn nữa bà chị muốn phá nhà chồng mình à? =3=!!!)

(Nhật Linh: Làm gì thành heo ta ăn chả bao giờ mập. Với lại ta hắn không phải chồng chị đừng nói bậy nghe chưa. Không nghe ta xào mi luôn đó. Hừ)

(TG: Dạ! Dạ! Dạ! Em nghe ạ. Chúc chị ăn ngon nhé chị Nhật Linh)

(Nhật Linh: Giỏi. Cảm ơn nhé)Nó hí ha hí hửng cầm điện thoại bấm số:

_ "Hello! Neri à! Mau dạy tao làm sandwich đi, đói quá à !" Nó làm nũng

_ "Về từ hồi nào mà giờ mới gọi đòi dạy làm sandwich là sao hả???" Neri hét lên làm nó phải để cái điện thoại ra xa tai nếu không sẽ bị thủng màng nhĩ

_ "Từ từ đã nào. Có dịp sẽ kể mày nghe, giờ dạy tao làm sandwich mau lên đói quá"

_ "Ra ngoài mua đi. Mày mà làm có nước thành chiến trường nhà bếp đấy! Hahaha" Neri biết rất rõ là nó không biết nấu vì lúc Neri bị bệnh thì nó nói cứ để nó nấu. Nhưng lúc muốn Neri muốn uống nước và xuống bếp thì... A... A... A... Bãi chiến trường đã xảy ra. Nó bịu môi _ "Zậy thì tao tự làm không nhờ mày nữa. Đồng hương mấy năm bên Anh mà zậy đó. Hừ". Neri biết nó giận nên nói nó nghe: _ "Nè! Đừng giận. Tao sắp về Việt Nam rồi đó. Nếu mày giận ai chơi với tao đây hả, huhuhu" Mắt nó chữ O mồm chữ A hỏi lại:

_ "Thật sao! Tốt quá! Zậy về đây mày ở với đầu zậy?"

_ "Chắc tao sang nhà anh trai mà. Hehehe"

_ "Mày có anh trai sao tao mới biết đó. Bất ngờ ghê nha!!!" Mắt nó không chữ O nữa mà trở nên rất lấp lánh

_ "Đương nhiên rồi. Nói mày biết anh trai tao rất cool đó nha. Hahahaha!" Về mặt đặc chí

_ "Zậy sao? Tao đợi mày về rồi đi coi mặt anh trai mày ra sao. Mà chừng nào mày về tao ra sân bay đón mày? Nó rất háo hức tới ngày đó

_ "Bí mật không thể bật mí" Neri nói rồi cúp máy. Còn nó thì lấy đồ ăn ra, cầm điện thoại lướt web tìm kiếm thông tin làm sandwich(TG: *lâm bầm* Kì này là cái nhà bếp thế nào cũng ban hành không còn gì hết (*3*)). Nó lấy chảo đồ dầu ăn lấp kín luôn cả cái chảo, chạy đi lấy trứng đập vào làm ốp la, chưa kịp đập vào chảo nó trượt chân làm vỡ cả hộp trứng. Dầu ăn trong chảo tràn ra ngoài, nó vội vàng tắt bếp đem chảo lại ngâm nước nhưng khổ nỗi nó lại cầm tay không nên nó làm rớt cái chảo xuống chân văng dầu đầy nhà rồi bị bỏng luôn. * 30phút sau* hắn lái xe vào sân đậu, mở cửa xuống xe. 'Bạch... Bạch... rầm...' "AAAAAAAAAAAA" hắn nghe tiếng la trong bếp thì chạy vào xem. Nó bị té thì la oai oái đột nhiên thấy lạnh xương sống... 1s... 2s... 3s.....im lặng.... Biết hắn về nó quay đầu lại nháy mắt rồi cười tít nhanh chân vọt lên lầu. Lần nữa hắn kéo tay nó lại nhìn có cười nhẹ nhàng nói:

_ "Sao không quay tiếp đi vợ. Anh đầu la mắng gì em đầu mà chạy". Nó thất thần nhìn hắn không biết nói gì. Trong 36 kế, chạy là thượng sách nhất. Nó giằng tay rồi chạy tiếp lên phòng. Nó nằm thở hổn hển y như sắp chết(TG: Ai bảo làm ban hành nhà bếp người ta chi)

(Nhật Linh: Ta muốn ăn, với lại ta phá cho banh nhà bếp luôn ai kiu đưa ta về đây chi. Plè)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Shopping Cùng Vợ Yêu 1

Sau một hồi thờ không ra hơi, nó ngồi dậy mở laptop ra xem trường nào được thì nộp đơn vào học(TG: ns học cho vui chứ, nó có mấy cái bằng đại học nổi tiếng bên anh lâu rồi)

(Nhật Linh: Quá khen quá khen (^6^)), nhưng mà nó ì ục mãi cũng kiếm không ra, nên đành gọi cho mama nó kiếm trường nào được rồi nộp đơn giùm còn bây giờ nó đi xem hoạt hình. " Hahahaha" 1 giọng cười ghê rợn vang lên (TG: * lắm bà... lắm bà* như mấy mụ phù thủy..kkkk) _ " Con mèo to xác thế mà bị con chuột nhỏ xiu ần hiếp hahaha" (TG: (==)) Trời trời bà coi Tom and Jerry ở ngoài cửa phòng nó có một người đang nghe lén nó rồi nờ nụ cười khế. _ 'Cạch...Cạch...' " Anh đây vợ ơi! mở cửa cho anh" cái giọng nói lạnh băng nhưng có phần lo lắng vang lên _ "*lắm bà...lắm bà* " Rồi rồi chờ xiu! nó lết than xác lười biếng xuống giường mở cửa cho hần. Hần bước vào nờ 1 nụ cười âm áp, tay xách 1 cái hộp to tiện chân đóng cửa lại và đi về phía giường _ "Nãy bị phòng có sao không. Con gái con nừa, ngồi xuống anh thoa thuốc cho" hần trách yêu nó (TG: mình cũng muốn có người quan tâm như mụ phù thủy ấy lộn chị Linh (>.<)).

_ " Ai bảo nhà anh không có gì ăn chi chứ! Làm tôi ăn không no tẹo nào (>_<)" Nó chun chun cái mũi ra nói.

_ " Xin lỗi! Mai mua nhiều đồ ăn bỏ tủ lạnh cho em. Đừng giận" Hần vừa thoa thuốc vừa nhận lỗi. Ngạc nhiên! Hết sức ngạc nhiên! Người có khuôn mặt lạnh lùng như hần cũng biết xin lỗi sao chứ nó nghĩ rồi nói:

_ " Cũng được! Mai anh rảnh thì chờ tôi về nhà để tôi đi mua đồ với mama được không? Tôi mới về nước nên không rảnh đường với lại tôi đem rất ít đồ". Hần nờ một nụ cười sát gái rồi nói:

_ " Tôi sẽ đưa em đi mua. Không cần phải về nhà đâu". Nó nhảy xuống giường:

_ " Không thích. Tôi muốn đi với mama". Hần nhìn nó rồi mỉm cười: _ " Được thôi! Em gọi cho bác gái đi nếu bác gái đi với em anh sẽ đưa em về nhà. Còn không em phải đi với anh. Ok!"

_ " Ok! Tôi sợ anh chắc" Không đợi lâu nhắc điện thoại gọi cho mama lần nữa.

_ " Alô! Còn chuyện gì nữa sao cục cưng?" Mama nó lên tiếng liền ngay lập tức vì sợ nó mới về nhà Trọng Quân nên buồn

_ " Mama. Mai mama đi mua đồ với con được không?" Nó làm nũng để mama đi chung với nó thay vì tên đáng ghét như hần

_ " Ôồ... Xin lỗi con gái mai mẹ có hẹn với mấy người bạn đi chơi xa cùng baba con vài ngày rồi. Con đi với Quân đi nhé!" Bà cười rồi ghẹo nó. Còn nó thì ngơ ra rồi la hét không chịu nên bà Nguyễn đành cúp máy rồi nhắn tin cho Trọng Quân chờ nó đi mua đồ rồi chọn trường cho nó học. Hần nhận được tin nhắn thì ngồi cười thầm rồi vờ trêu nó:

_ " Bác gái nói sao?"

_ " Anh là đồ đáng ghét. Mai tôi phải đi với anh sao chứ đồ khó ưa, đáng ghét" Nó lấy gấu bông ném vào người hần nhưng mà hần chụp được nói: _ " Rất tốt! Mai 8 giờ anh đưa em đi. Và còn một điều nữa trường em học cũng sẽ do anh chọn". Nó trừng mắt rồi đẩy hần ra ngoài và đương nhiên vợ có ý đuổi thì phải nghe theo thôi chứ sao(TG: Ý anh ơi! Anh nghe lời vợ ghê đó nha. hihihì :3)

(Trọng Quân:...)

Sáng ngày hôm sau, nó thức dậy lúc 7 giờ 30. Vọt vào phòng tắm làm VSCN, hôm nay nó mặc 1 chiếc quần jean với chiếc áo thun đơn điệu, tóc buộc lên nhìn rất dễ thương. Nó nhìn đồng hồ 15 phút nữa 8 giờ, nó mở cửa không thấy hần, tưởng hần còn ngủ nên nó cười đắc ý rồi từng bước từng bước xuống lầu định trốn đi một mình . Nhưng mà bước tới bậc thang thứ 2 thì:

_ " Nhật Linh! Ta đi thôi anh xong rồi" Hần từ đâu xuất hiện làm nó la toáng lên ngã nhào ra sau, rất may mắn là hần đỡ nó kịp thời nếu không là giờ này nó sẽ được ngủ trong một tòa nhà lớn toàn màu trắng gọi là bệnh viện mắt.

_ " Anh điên sao hả? Muốn hại chết tôi sao chứ?" Nó đẩy hần ra rồi la lên. Hần cười rồi trêu nó:

_ "Tại vì mới sáng sớm có người không biết đường đi muốn trốn anh". Nó đỏ mặt nói lắp ba lắp bắp: _ "Ai... ai nói tôi... trốn chứ. Đi nhanh đi". Nó đi nhanh ra xe còn hân đứng cười rồi đi theo sau nó.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Shopping Cùng Vợ Yêu 2

Nó ngồi trên xe ôm con để chơi trò Angry Birds say sưa. Hân nhìn nó khẽ mỉm cười rồi nói: _ "Mình đi ăn trước hay shopping trước đây vợ?"

_ "Tôi là vợ anh hỏi nào vậy?" Nó vừa chơi vừa liếc xéo hân: _ "Ăn trước đi. Tôi đói quá!". Đột nhiên: _ "Hahahaha" một giọng cười vang lên. Nó quay đầu lại nhìn và thấy hân, hân đang cười. Nụ cười của hân đẹp hơn cả thiên thần. Nhưng hân cười gì chứ nó chỉ nói là nó đói thôi mà có cần cười dữ dội vậy không chứ. Nhờ ơn phước của hân mà khuôn mặt nó đỏ như trái gấc, nó quay đầu nhìn ra ngoài ngắm cảnh bỏ luôn con để và túi xách không chơi nữa. Hân thấy nó giận nên không cười nữa mà phóng xe lao nhanh đến nhà hàng Ý. Đến nơi, hân mở cửa nắm tay nó nhưng nó giật lại và đi thẳng vào nhà hàng để hân 1 mình, hân đưa chìa khóa cho bảo vệ rồi đuổi theo nó vào thang máy.

_ "Anh xin lỗi! Đáng lẽ anh không nên cười" Con để iphone 6s ngay trước mặt nó ve vẩy qua lại. Nó khẽ nhếch môi: _ "Tôi nói là tôi giận anh sao?"

_ "Anh thấy em quay mặt ra cửa còn không chơi game nữa. Nên tưởng em giận anh" Hân làm bộ mặt thiên thần sắp khóc. Nhưng mà này giờ nó mới để ý, hôm nay hân không mặc vest như hôm ở sân bay nữa mà hân mặc chiếc quần jean cùng chiếc áo thun đen bên ngoài khoác chiếc áo sơ mi sọc caro đỏ đen trông đẹp trai lại còn đẹp trai hơn. Hân thấy nó nhìn mãi, hân ép chặt nó vào góc rồi kề môi mình lên tai nó thì thầm: _ "Nếu em nhìn nữa chắc anh sẽ không kìm nổi nữa đâu đấy! Vợ yêu à!" Hơi thở ấm áp phả vào tai nó làm cho gương mặt nó lại 1 lần nữa đỏ lên. Nó nghe tiếng 'bing' liên tiếp hân ra rồi bước nhanh ra khỏi thang máy tiến về cái bàn cạnh tấm kính rồi ngồi xuống. Hân nhếch mép khẽ cười: _ "Em không thoát được đâu anh sẽ làm cho em yêu anh lần nữa" rồi bước nhanh đến bên nó. Hân gọi 2 phần bò bít tết, 1 ly rượu vang và 1 ly cam sữa. Nó vừa ăn vừa nhìn ngắm thành phố, nuốt xuống bụng nó mới nhớ liền nói: _ "À đúng rồi! Khi đi về đây tôi không mang nhiều tiền với lại baba mama tôi đi chơi rồi không xin được nên anh trả bữa này giúp tôi đi, tôi mang đủ tiền mua đồ thôi à. Khi nào baba mama tôi về tôi sẽ kêu họ trả lại cho anh"

_ "Anh dắt em đi ăn anh sẽ trả tiền. Anh dắt em đi shopping anh sẽ thanh toán hết nên em không cần phải trả chỉ cần ngoan ngoãn làm vợ anh là được" Hân đưa tay lên chống cằm nhìn nó nói nghiêm túc. Nó bối rối không biết làm gì đành cầm cốc ăn xong rồi đi.

Sau khi ăn xong, hân chở nó đi shopping. Nó đi vòng vòng cái shop nhưng không biết chọn cái nào vì cái nào cũng rất đẹp. Nó lăm nhăm rồi thờ dãi: "Mình chưa mua đồ ngủ, mấy bộ đồ kia cũng cũ rồi nên mua mới thôi, nếu không có ngày mặt vào đang đi nó rách lúc nào không hay. Lúc đó 10 cái lỗ cũng không hết xấu hổ". Hân nghe vậy liền đảo mắt 1 vòng rồi lấy bộ đồ ngủ màu hồng phấn có hình Đôraemon mà nó thích đưa trước mặt nó. Nó cầm bộ đồ cười cười rồi đi vào phòng thử. Cầm thấy vừa với thân hình nó đưa cho phục vụ gói lại rồi đi chọn mấy bộ đồ mới. Đang đi nó bị hân kéo lại rồi hân đưa nó cả núi đồ: _ "Em vào thay đi. Anh chọn giúp em hết rồi". Nó đành đi vào thử vì đây là tiền hân mua mà. Sau khi thay hết cả đồng đồ nó vào thay cái cuối cùng, nó mặc vào rồi bước ra ngoài nhưng mà nó cảm thấy mát quá. Lại còn mát lạ thường nữa nó nhìn lại 1s... 2s... 3s...: _ "A... A... A... Sao anh lại chọn đầm vậy hả? Lại còn là đầm ngắn tới đầu gối nữa tôi không thích". Nó chạy vào thay ra rồi đưa cho cô phục vụ đem cất nhưng mà cái giọng nói quen thuộc lại vang lên giòn tan: _ "Cô gói hết những bộ đồ này giờ cô ấy mặc lại cho tôi". Nó cười rồi nói với cô phục vụ: _ "Không cần mua nhiều. Chị đem cất giúp em mấy bộ này đi". Nhưng mà lạ thấy sao mình đưa đồ mà chị ấy lại không cầm, nó nghĩ thầm rồi nhìn bà chị phục vụ, thì ra đang nghe trai đẹp nói hên gì không nghe nó nói còn đem đồ gói lại như lời hân nói nữa mới ác. Gói xong hân đưa thẻ cho bà chị phục vụ quẹt rồi xách đồ ra ngoài giùm nó luôn (TG: Ôi! Sướng kia trời ơi! Con cũng muốn có. Ngài bắt công quá (T-T)).

_ "Em còn thiếu gì nữa không? Anh đưa em đi mua luôn" Hân bỏ đồ vào xe nói

Nó lắc đầu rồi nói: _ "Anh mua cả rồi còn thiếu gì nữa. Với lại sao anh mua nhiều đồ vậy sao tôi mặc hết?"

_ "Mặc không hết thì một mặc nữa có gì mà mặc không hết" Đưa tay vỗ vỗ đầu nó

_ "Dù sao hôm nay cũng cảm ơn anh rất nhiều. Giờ đi về thôi" Nó nở một nụ cười thiên thần rồi nhảy tọt vào xe. Hân thì thất thần tới 1 phút mới hết, hân cười nhẹ rồi mở cửa xe chui vào lái xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 7: Buổi Gặp Mặt Không Ngờ

Sau khi đi shopping cùng với hân về. Nó chui tọt lên phòng đánh một giấc. Còn hân thì xách đồ để vào ghế sofa, ném con 6s lên sofa rồi vào bếp nấu một tô phở và pha một ly nước cam cho cô vợ của hân. ' Reng... Reng...' tiếng điện thoại từ ngoài phòng khách vang lên:

_ " Alô! Tôi nghe Alex." Hân đi ra phòng khách cầm điện thoại áp vào tai nói với một giọng lạnh lùng. Từ bên trong điện thoại vọng ra: _ " Giám đốc, ông Trần muốn gặp anh để bàn về việc mua lại miếng đất ở khu A"

_ " Nói với ông ta hôm nay tôi rất bận. Hẹn khi khác đi" Nói rồi hân đập máy xuống con 6s lên sofa lần nữa. Hân đi vào bếp lấy chai rượu rót vào ly rồi ra ngoài sân hong gió.

Trong căn phòng, ' Reng... Reng...' nó lần qua lần lại tìm con đế của mình:

_ " Alô! Nhật Linh xin nghe" Nó ưỡ ỏi trả lời. Đầu dây bên kia vang lên một giọng rất ư là dễ thương: _ " Con kia, đừng nói là mày lại đang ngủ nữa đấy nhé?"

_ " Còn sớm mà để tao ngủ đi Neri à" Nó vừa ngáp vừa nói. Và lại giọng nói đó cất lên làm nó tỉnh giấc:

_ " Mày đang ở đâu zậy? Tao về nước rồi. Nhưng mà qua nhà mày thì nhà mày khóa cửa không có ai hết á. Mày bỏ rơi tao à. Hức... hức... hức..."

_ " Mày về rồi à! Tao... Tao không có bỏ mày. Mày đứng yên đó nha. T... ao... Tao thay đồ rồi đến đón mày đi chơi" Nó luống cuống, lắp ba lắp bắp nói như gà mắc tóc. Vừa nói xong nó bay vào phòng tắm thay đồ rồi chạy xuống nhà. Hân quay đầu lại thấy nó thì bất giác mỉm cười hỏi: _ " Em đi đâu mà vội zậy vợ"

_ " Tôi không đùa nữa. Tôi đi đón bạn đây, lát tôi về. Anh không cần đưa tôi đi, tôi muốn có không gian riêng. Ok" Nói rồi nó phi thẳng ra ngoài cửa. Còn hân thì ngơ ngác không hiểu mô-tê gì hết. Nó chạy nhanh ra đường lớn đón 1 chiếc taxi. Nó hét lên: _ " Chú ơi! Cho cháu đến đường XXX này đi chú. Nhanh đi chú". Ông chú taxi gật gật đầu phi thẳng đi mất hút.

30phút sau, chiếc taxi dừng trước 1 ngôi nhà màu xanh, trước cổng có 1 cô gái thân hình mảnh mai mặc bộ váy màu trắng mang đôi giày boot màu đen trong quý phái, trên tay cầm chiếc vali to đùng. Nó trả tiền nhảy xuống xe, đi lại phía cô gái đó. Cô gái đó chun mũi: _ " Nhật Linh xấu xa dám bỏ tao 1 mình. Biết tao sợ không hả?"

_ " Vâng! Tao xin lỗi nhưng mà một đứa học võ karate 2năm như mày thì sợ quái gì hả? Hahahaha" Nó cười ha hả mà không biết có người đang nhìn nó đầy sát khí. Nó đành dừng cười, kéo tay Neri đi ăn rồi dắt tay Neri đi chơi ở khu vui chơi. Sau một hồi rông rã một hồi Neri kéo tay nó đi mua kem rồi lại một cái ghế đá ngồi xuống nói chuyện: _ " Nè! Mày còn nhớ cái vụ tao cho mày coi mặt anh tao không?"

_ " ùm. Nhớ sao không mày. Trai đẹp mà sao không nhớ há há há" Liếm kem quay sang cười há há

_ " Zậy tối nay đi luôn nhé! Để coi bây giờ là 5giờ. Tao gọi anh tao cái ngồi đợi tao đấy" Cầm con 6s áp vào tai: _ " Alô. Anh à em Thuận Nhi đây, em về nước rồi. Lát anh rảnh không?(TG: Àh! Đây là tên Việt của Neri. Và từ giờ mình sẽ gọi Neri là Thuận Nhi hoặc là Nhi Nhi nhé)

_ " Tối nay hả? Anh rảnh, em về nước sao không nói anh ra đón zậy hả? Cái giọng khi nói vẫn lạnh lùng và lạnh lùng

_ " Zậy hẹn anh đúng 6giờ ở nhà hàng Ý gần khu vui chơi thành phố nhé. Đừng đến trễ đó nếu không em đi bụi đó. Bye anh" Vừa nói vừa cười.

_ " Rồi đó. Đi thay đồ đi mày. Gặp mặt anh tao mà ăn mặc zậy á" Thuận Nhi trách móc nó, kéo đi vào nhà vệ sinh ở khu vui chơi rồi đưa nó một bộ váy màu xanh nước. Nó giùng giăng nói: _ " Mày biết tao không thích váy mà. Tao mặc zậy được rồi mà nha nha nha" Thuận Nhi lắc đầu nhìn nó rồi đẩy nó vào bất thay mới thôi. Nó thay váy ra xong là 5giờ 30. Thuận Nhi thuận tay túm lấy dây buộc tóc nó kéo xuống làm tóc xõa ra 2 bên vai trong rất quyền rũ. Nó cùng Thuận Nhi vào nhà hàng Ý ngồi đợi.

Đúng 6giờ, hân mặc bộ com lê bước vào. Mọi con mắt đều đổ dồn vào hân. Thuận Nhi thấy hân thì vẫy tay, còn nó tội nghiệp hơn nó đang cầm cùi uống nước thay cho cơm trưa tại hội trưa đi gấp quá có ăn được gì đâu chứ. Hân sai bước bước đến chiếc bàn nó và Thuận Nhi đang ngồi. Thuận Nhi đưa tay gạt vào tay nó làm nó đứng phắt dậy chỉ biết gật đầu cười chào >o _ " Anh 2 đây là bạn em" Nó ngược mặt lên cười nhưng mà nụ cười nó tắt ngấm 1s... 2s... 3s...4s...5s... và A... A... A...: _ " Sao anh lại ở đây zậy hả? Anh đi theo tôi sao hả tên đáng ghét? Tôi nói là tôi muốn có không gian riêng mà.". Hân thì ngạc nhiên hơn nó nhưng mà vẫn nhếch mép lên cười: _ " Nhi Nhi thì ra bạn em là Nhật Linh à?"

_ " Hai người quen nhau sao?" Thuận Nhi ghẹo mặt ra hỏi. Còn nó thì lắp bắp: _ " Kh... ông quen đâu. Mày... mày dừ... đừng hiểu lầm"

_ " Không phải là không quen mà là... Quá quen vợ yêu nhỉ?"

Chương 8: Trường Học Không Như Ý Muốn

Trong nhà hàng, không khí rất náo nhiệt nhưng mà ở một nơi nào đó thì không khí rất rất u ám. Thuận Nhi và hấn ăn thì rất thoải mái còn nó thì có ăn nhưng tới cô hòng thì nuốt không trôi. Hấn liếc nhìn trộm nó rồi cười thâm trong bụng nói: "Nè hôm nay em sao vậy? Không khỏe hay sao mà ăn ít thế? Buổi trưa em có ăn uống gì đâu chứ!"

"Cái đồ chết bầm nhà anh. Sao lại là anh chứ không biết. Cứ ám tôi quài, khó ưa" Nó mỉm cười rồi gồng từng chữ nhỏ nhẹ để không bị Thuận Nhi phát hiện. Hấn làm bộ như không thấy quay sang nói chuyện với Thuận Nhi: "Nhi Nhi! Em về đây sống với anh hay là sống với ba mẹ?"

"Em về sống với anh và 'chị dâu' cho vui đó mà" Thuận Nhi nhấn mạnh chữ 'chị dâu' làm cho nó ho sặc sụa. Nó quay sang liếc cái người đang ngồi đối diện cười khi không chịu im lặng. Hấn vừa cười vừa nói: "Được thôi chắc em với vợ anh không cãi lộn hay đồ kị nhau đâu nhỉ?"

"Đương nhiên rồi anh. Làm sao cãi lộn được khi làm bạn với nhau tới 11 năm chứ hả! Hahaha" Thuận Nhi và hấn ngồi cười như điên còn nó thì vừa ăn vừa nuốt cục tức vào bụng cho đỡ nổi điên.

Ăn xong hấn đưa nó và Thuận Nhi về nhà. Hấn xách đồ Thuận Nhi đi vào nhà ngang qua nó hấn dừng lại nói nhẹ vào tai: "Hôm nay, em rất đẹp. Sao em không cho anh được thấy mà lại cho anh của Thuận Nhi được thấy vậy hả?". Tim nó như nhảy khỏi lồng ngực khi hấn nói câu đó, nó lấy lại bình tĩnh rồi nói: "Có mơ cũng đừng hòng tôi mặc đầm hay váy. Vì váy-hay-đầm là thứ tôi ghét nhất". Nó nói rồi nhảy chân sáo lên lầu làm ai đó đứng nơi ấy(À à! Nơi ấy là dưới lầu ý mà ^^) nhếch mép cười: "Em chắc là em không mặc lần nữa không hả vợ?"(TG: Sắp có chuyện để xem há há @3@). Nó vừa lên phòng tắm sạch mặc bộ đồ ngủ rồi chạy đi tìm Thuận Nhi xử tội. Hấn cho Thuận Nhi ở phòng kế bên phòng nó nên nó chỉ cần bước 2 3 bước là tới liền. 'Cốc... cốc...' Tiếng gõ cửa vàng lên Thuận Nhi ra mở cửa thì nó bay ngay lên người Thuận Nhi cù léc: "Chừa tôi phản bội chưa hả con kia?"

"Hahahaha. T...ao... Tao chừa... r...ồi... hahaha" Thuận Nhi vừa cười vừa nói không ra hơi.

"Tốt. Còn phản bội tao là tao ch** nhé!" Nó nháy mắt rồi đỡ Thuận Nhi lên giường nằm

"Tao cần mày là đồng minh để quậy ông anh của mày. Mày có giúp tao không?" Nó đưa tay lên nháy nháy mắt với con bạn nó. Thuận Nhi cười lấy lòng nó nói: "Được rồi! Tao giúp mày mà. Này tao lấy lòng anh tao thôi! Nếu không ông cho tao về ở với ba mẹ đó. Chán lắm hehehe"

"Giỏi! Này tao qua ngủ với mày một đêm để bàn bạc về công việc thực hiện ngày mai há há" Nó lẩn qua lẩn lại

"Mày làm đừng lôi tao vào đấy! Nếu không tao về không ai chơi với mày đâu nhé!" Nháy nháy con mắt van xin. Buổi tối đó, 2 căn phòng 2 việc khác nhau. Nó và Thuận Nhi nằm vạch kế hoạch quậy phá hấn và đã ngáy khò khò khi nào không hay. Còn hấn kiểm tra lưng cho nó và Thuận Nhi đi học.

Sáng hôm sau, nó dậy bước ra khỏi phòng Thuận Nhi rồi lết thân về phòng nó làm VSCN. Bước xuống nhà thấy hấn và Thuận Nhi đang ngồi vào bàn đợi nó dậy ăn sáng chung, thấy nó Thuận Nhi kéo ghế cho nó ngồi. Nó ngồi xuống bắt đầu thì giọng nói lạnh lạnh vang lên: "Anh tìm trường học cho vợ anh và em rồi đó Nhi Nhi. Ngày mai em và vợ anh có thể đi học". Nó ngậm miếng bánh trong miệng ngược lên trợn mắt nhìn hấn nghi hoặc hấn trả lời rất ngắn gọn: "Mẹ em nhờ anh"

"Trường nào vậy anh 2. Đồng phục là gì vậy?" Thuận Nhi hí ha hí hửng mắt chớp liên hồi nhìn hấn

"Trường Quốc Tế Star. Đồng phục là váy sọc caro xanh lá" Hấn nhìn vào tờ báo trên tay nói. Còn nó sặc nước khóc rống trong bụng la lên: "Váy cơ á? Tôi ghét váy!"

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vợ Giận Rồi

Khi hấn nói nó sẽ mặc váy đi học thì nó đã thấy tức lắm rồi. Đây không phải là lần đầu tiên nó nói hấn nghe, vậy mà hấn nỡ lòng nào chọn 1 cái trường có nội quy là con gái mặc váy cơ chứ. Nó tức đến nổi nuốt đồ ăn không trôi nữa, nó đập bàn đứng phắt dậy chạy lên phòng... 5 phút sau nó mặc 1 chiếc quần jean rách tưa cùng với một chiếc áo somi trắng bỏ thùng đàng trước, nó cầm một chiếc túi xách màu đen, mang đôi giày bata ông cao màu trắng,

tóc xõa ra để 2 bên vai trong rất quyến rũ, nó nhìn Thuận Nhi nói: " Tao đi hóng gió 1 tí về. Trong khi đó không có gì bận đừng gọi cho tao nhé!" Nói rồi nó bước nhanh ra cổng không thèm nhìn mặt hấn lấy 1 lần. Hấn ôm cục tức bỏ lên lầu nằm, dưới nhà chỉ còn lại Thuận Nhi ngầy người dọn dọn chén đĩa.

Nó bắt một chiếc taxi: " Chú ơi cho cháu đến đường XxX, số nhà XYZ này đi chú." Ông chú taxi chạy từ từ trên con đường. 'Rè... Rè... Rè' Con đế Galaxy nó bỗng rung lên(Vì nó muốn yên tĩnh nên để chế độ rung) nó lấy con đế từ trong túi quần ra. Một dây số lạ nó áp lên tai một giọng lạnh lùng truyền đến tai nó: " Em đang ở đâu?"

" Tôi có cần phải nói không?" Nó nhìn ra cửa sổ cất lên một giọng lạnh lùng. Hấn ngạc nhiên khi nó nói với hấn 1 giọng lạnh lùng như vậy, tim hấn đau như dao đâm vào, hấn hỏi lại lần nữa: " Em ở đâu? Nói nhanh tôi cho em 1 phút để nói". Nó cúp máy rồi quăng con đế vào chiếc túi xách để không bị làm phiền, nó cảm thấy bụng đói nên kêu dừng lại quán ăn bên đường cách nhà nó 300m. Nó vào gọi một tô phở đặc biệt(Món yêu thích của nó ấy mà ily). Khi tô phở được đem ra nó hí hửng cầm đũa lên và bắt đầu ăn nhưng nó không biết người nào đó ở nhà đang lo lắng cho nó.

Ăn xong nó mua 1 chai nước suối Lavie vừa đi trên đường vừa uống cho đỡ khát. Nó cầm con đế nhấn 1 dòng số quen thuộc rồi: " Alô mama à! Mama về nhà chưa?"

" Chưa con gái à! Khoảng 1 2 tuần nữa baba mama sẽ về. Có gì không con?" Bà Nguyễn cười hỏi

" Không tại con nhớ baba mama thôi à! Chừng nào về nhớ mua quà cho con nha. Bye mama" Nó cười nói rồi tạm biệt mama nó. Baba và mama nó chưa về nên nó đành đi lòng vòng thành phố tham quan 1 lần cho biết.

Nó đi nơi này đến nơi khác tham quan, nó đang đi đến quán nước gần đó mua nước thì đụng phải 1 người. Đó là 1 cô gái có mái tóc dài màu đen mượt mà, đôi mắt to tròn, làn da trắng hồng trong rất rất xinh: " A! Tôi xin lỗi tôi đang đi gấp quá!" Cô gái đó xin lỗi rồi rút làm nó bối rối không biết làm gì: " Không sao đâu! Cô tên gì vậy? Có chuyện gì mà gấp vậy?" Nó mỉm cười hỏi hang

" Cảm ơn cô. Tôi tên Trần Nhã Nhã. Tôi đang đi đón em trai tôi. Nhưng mà cô tên gì? Bao nhiêu tuổi thế?" Nhã Nhã cười tươi rồi hỏi nó làm nó phát mề

" Tôi tên Nguyễn Nhật Linh. 17tuổi. Hihi"

" Oa... Bằng tuổi rồi. Á trẻ ghê rồi tôi đi nhé! Tạm biệt và hẹn gặp lại Nhật Linh" Nói rồi Nhã Nhã vẫy tay chào tạm biệt

Nó mua nước uống rồi đi vòng vòng thành phố một lần nữa. Nó chơi chán liền bắt một chiếc taxi về nhà hấn: " Chú à về ngôi nhà YYY này nhé chú". Chiếc xe lạng bánh 1 lần nữa, nó dần híp mắt chìm vào giấc ngủ, trong mơ nó nhìn thấy cậu bé lúc xưa và nó chơi đùa với nhau rất vui vẻ, bỗng baba nó dắt tay nó về và nói: " Tiểu Linh à! Con 6 tuổi rồi baba đưa con sang Anh với chú để học nhé. Bên đó con sẽ gặp một người bạn bằng tuổi với con. Con bé tên là Thuận Nhi, con nhớ học hành đàng hoàng đó" Lúc nhỏ nó đã rất thông minh nên ông bà Trần đưa nó sang Anh với chú nó và cũng là lúc nó xa cậu bé đó. Nó đã làm quen được với Thuận Nhi và 2 đứa làm bạn thân với nhau đến lớn. Nó đang mơ màng thì nó mình bỗng nhẹ như bay, nó bừng tỉnh thì thấy hấn đang ẵm nó vào nhà. Hấn nhẹ nhàng đặt nó đứng xuống rồi hôn lên trán nó nói: " Xin lỗi! Anh không làm vậy nữa. Anh sẽ chuyển trường khác cho em"

" Không cần. Thuận Nhi học ở đâu tôi học ở đó" Nó đẩy hấn ra quay mặt lại nói rồi bước nhanh lên lầu

(Hết chương 9. Ủng hộ mình nhiều nhiều nha mấy bạn. Đọc truyện vui về ^^)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Trường Học- Gặp Lại Người Quen

'Cốc... Cốc... Cốc...' Nó cựa mình lăn qua lăn lại rồi quơ lấy cái gối úp lên tai ngủ tiếp. Bỗng một tiếng ' Rầm' vang lên:

" Nguyễn Nhật Linh! Mày dậy ngay cho tao. Muốn Muốn ngày đầu tiên đi học bị trễ à?" Thuận Nhi hét lên giật lấy cái gối của nó. Nó cựa mình ngồi dậy dụi dụi đôi mắt(trong quá cute đi mà). Thuận Nhi cầm cái gối lên đập vào mặt nó nói: " Thừa chị đâu đáng kính. Bây giờ là 6giờ 30 phút mà 7 giờ chúng ta đã vào học rồi đây ạ". Nó nghe xong tròn mắt nhảy dựng lên lao vào phòng tắm làm VSCN. Thuận Nhi cầm bộ đồng phục đưa cho nó rồi đi xuống nhà trước. 15phút sau nó chạy ào xuống ngồi vào bàn ăn, Thuận Nhi rót cho nó một ly sữa tươi cùng với 2 miếng sandwich, nó cầm ly sữa lên uống rồi nhớ ra một chuyện nên bỏ ly sữa xuống quay qua hỏi: " Người anh trai cool của mày đâu rồi. Sáng nào hấn cũng ngồi ăn chung mà? Mà trường mình nó ở đâu vậy xa không?"

" Anh tao lái xe ra công đội rồi. Mày cứ ăn đi lát ông chờ" Thuận Nhi từ tốn ăn rồi uống 1 ngụm sữa nhìn đồng hồ nói tiếp: " Cho mày 5 phút để ăn.

6 giờ 45 phút rồi!" Nó há hốc miệng, cầm 2 miếng bánh sandwich cắn cắn cắn, cầm ly sữa lên ực 1 hơi hết sạch. Nó mang balô lên vai nói: " Tao xong rồi. Nhanh đi mầy, tao ra xe trước đó nha" Nói rồi nó mang đôi bata yêu dấu của nó vào rồi phóng ra cổng mở cửa xe chui tọt vào. Hấn ngồi trên xe tay vịn vô lăng mắt nhìn ra cửa cất tiếng: " Hôm qua, anh có lỗi xin lỗi em đáng lẽ anh không nên chọn trường đó cho em. Em đừng giận anh cũng đừng nói chuyện lạnh lùng hay bỏ đi đâu nữa có được không?" Nó im lặng không nói gì, không khí trong xe rất căng thẳng và ngột ngạt. Nhưng cũng rất may mắn là Thuần Nhi đã vào xe nên không khí trong xe có phần ồn ào một tí: " Anh à! Đi nhanh đi không trễ đó" Hấn ậm ừ rồi phóng xe nhanh đến trường.

7 giờ, sân trường trống vắng. Nó, hấn và Thuần Nhi bước dọc theo hành lang đến văn phòng của Hiệu trưởng Trần để nhận lớp. Hấn mở cửa bước vào trước 2 đứa nó bước vào sau hấn, thấy hấn Hiệu trưởng Trần liền cười và mời hấn ngồi: " Giám đốc Trương! Mời cậu ngồi, cậu đến nhận lớp cho vị hôn thê và tiểu thư đấy à?"

_ " Phải! Hiệu trưởng Trần tôi muốn 2 người đó học chung lớp với nhau có được không? Hấn vẫn giọng nói lạnh lùng khi nói chuyện

_ " Hahaha! Cậu yên tâm tôi đã sắp xếp hết rồi!" Hiệu trưởng Trần vừa uống một ngụm trà vừa cười nói tiếp: " Giám đốc phu nhân và tiểu thư 2 người học lớp 11A7 nhé". Nó nghe xong đứng hình vài giây nói: " Thầy à! Cứ gọi em bình thường như những người khác đi ạ. Không cần phải gọi zậy đâu ạ"

_ " Đúng đó, thầy cứ gọi là Nhật Linh và Thuần Nhi được rồi!" Thuần Nhi đứng kế bên hùa theo nó. Bỗng từ đâu một cô gái chạy ủa vào hét lên làm nó giật mình: " Ba à! Sáng con đi học quên xách balô rồi ba có lấy giùm con không? Cô vừa nói vừa thở hồng hộc

_ " Trần Nhã Nhã ba nói con bao nhiêu lần rồi hả? Lần nào cũng bắt cần hết" Hiệu trưởng Trần la lên rồi chỉ tay về phía cái bàn nơi mà chiếc balô màu hồng nhạt đang được đặt. Nó nhắt lại cái tên trong đầu vài lần rồi quay người lại 1s... 2s... 3s... 4s... 5s...: " Nhã Nhã" Nó gọi không quá nhỏ cũng không quá lớn

_ " Ô! Nhật Linh cậu nhập học ở đây à? Lại gặp nhau nữa rồi hihi" Nhã Nhã vui mừng chạy lại nắm tay nó cười hihi

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tâm Điểm Chú Ý Của Trường

Sau khi màn gặp mặt diễn cảm của nó đã xong. Nhã Nhã dắt 2 đứa nó đi nhận lớp và điều bất ngờ là 3 đứa học chung với nhau. Khi 3 đứa nó bước vào lớp thì tất cả nam sinh ngồi dưới đều ngất ngây hết. Nhã Nhã nói nhỏ vào tai của GVCN cái gì đó. Do Nhã Nhã đứng che nên không thấy mặt GVCN của nó như thế nào chỉ thấy bà cô ấy có 1 thân hình thật là vĩ đại (Vĩ đại ở đây là mập ạ. Ai mập thì cho tác giả tạ lỗi nhóm, nhưng mà đừng lo tác giả cũng không ốm đâu hehe^^). Nhã Nhã nói rồi bước xuống chỗ ngồi để lại nó, Thuần Nhi và bà GVCN có thân hình vĩ đại cùng với khuôn mặt thật là quá xinh ấy mừ^^ rồi bà cô ấy hét lên:

_ " 2 cô mau giới thiệu mình đi để tôi đây còn dạy". Thuần Nhi giật bắn người huyết tay nó có ý ' Mày nói trước đi bà cô làm tao run quá'. Nó tròn mắt nhìn rồi giới thiệu cho qua chuyện:

_ " Xin chào các bạn. Mình là du học sinh mới về nước, tên mình là Nguyễn Nhật Linh các bạn có thể gọi mình là Nhật Linh. Xin chỉ giáo thêm" Nó nở 1 nụ cười làm tụi con trai chảy cả máu mũi

_ " Xin chào. Mình cũng là du học sinh mới về với Nhật Linh, tên mình là Trương Thuần Nhi có thể gọi mình là Thuần Nhi cho thân mật. Xin chỉ giáo thêm cho mình" Chu choa mạp ơi Thuần Nhi còn giới thiệu tốt hơn nó nữa nhỏ nờ 1 nụ cười chết người luôn kìa trời. Bà cô chỉ tay xuống phía dưới bàn của Nhã Nhã cho 2 đứa nó ngồi: " 2 cô ngồi đó đi. Nhanh xuống chỗ mất 10 phút của tôi rồi!" Nó gật đầu lúi Thuần Nhi xuống chỗ, đi ngang qua đám nam sinh háo sắc nó nổi cả da gà da vịt lên còn ai kia thì cứ cười tít cả con mắt vẩy tay chào nữa mới ghé chữ. Nó đặt cặp ngồi xuống ghé nhìn lên bảng chăm chú rồi lấy trong balô ra chiếc tai phone đeo vào tai(TG: Thấy chưa đoán có sai nhìn chăm chú rồi thì làm việc khác à -_-)

(Nhật Linh: Zậy chứ mi học rồi mi có học lại không hả? Nhìn con Nhi kìa nó khác khác gì đâu)

(Thuần Nhi: Học rồi học lại chán lắm. Chủ yếu đi học cho có bạn, giờ ngồi chụp hình cho vui)

(TG:... -_-) ' Reng... Reng... Reng...' Tiếng chuông ra chơi vang lên, nó trườn người ra bàn ngủ bù cho buổi sáng thức dậy sớm. Nó đang lim dim thì Thuần Nhi và Nhã Nhã kéo nó ngồi dậy chỉ tay mấy bàn trên và cửa lớp. Nó há hốc mồm nhìn nói lắp bắp: " T... Tụi nó đi đâu m... mà đứng trước lớp mình đó... đông zậy?"

_ " Hình như kiếm 3 người đứa mình đó. Nhã Nhã cậu ở trường là con của Hiệu trưởng cậu còn là gì nữa zậy?"

_ " À! Không gì chi là hotgirl nho nhỏ thôi. Hahaha" Nhỏ đứng gãi đầu rồi cười hahá. Nó và Thuần Nhi nghe xong thì mắt chữ O mồm chữ A nhìn tụi con trai rồi nhìn Nhã Nhã 1s... 2s... 3s... 5s... 59s... 60s...: " Con Hiệu trưởng có khác. CHẠY MAU" 2 đứa nó kéo tay Nhã Nhã chạy thẳng ra cửa,

3 chân 4 cẳng đâm đầu chạy như điên. Nó chạy rồi thở nói:

_"Ma xui quỷ khiến gì zậy trời. Học... học... Mới vô trường mà phải vận động chân rồi. Mệt quá! Hà... hà..."

_"Phải đó. Mệt... mệt chết đi được học... học... Nhã Nhã ngày nào cậu cũng chạy hay chỉ có hôm nay mới chạy?" Thuần Nhi thì cũng đâu kém gì nó chạy đến nỗi mồ hôi đọng trên trán luôn kìa

_"Hà? Ngày nào cũng chạy đó chứ. Nhưng mà mình có chỗ để trú mà. Đi theo mình nhanh lên... Học... học" Nhã Nhã nói rồi phóng nhanh nó với Thuần Nhi theo sau mà phát mệt luôn. Nhã Nhã chui tọt vào phòng Hiệu trưởng Trần rồi tới Thuần Nhi và người cười cùng chui vào là nó, theo phản xạ nó đóng cửa 1 cái rầm rồi ngồi bệt xuống đất thở hổn hển như chết đến nơi

_"Ô! Nhật Linh và Thuần Nhi 2 em cũng bị đuổi theo nữa à! Hahaha" Hiệu trưởng Trần nói cười hahaha nhìn 3 đứa nó

_"Ôn trời thoát rồi! Học... học... Tụi con trai... đúng là kinh khủng" Thuần Nhi đứng nói mà thở không ra hơi trong thâm ghê. Nó thấm hơn ngồi ôm ngực thở dốc(Vì đó giờ nó tẹt nhất môn Thể Dục mà, mỗi lần chạy là mỗi lần mệt lã người) (TG: Mà cũng hên là chưa ngắt)

(Nhật Linh: Phải hên thật đó. Ta căm thù chạy. Grừ!!!). Nhã Nhã là đứa khỏe nhất, đứng thở mà còn cười haha ghê thật Thánh mắt rồi

_"Thầy à! Còn nhiều phút nữa lên lớp zậy thầy?" Sau một hồi thở dốc nó đứng lên hỏi Hiệu trưởng Trần

_"Còn 5 phút nữa. 3 đứa lên lớp được rồi, chắc tụi nó đi hết rồi". Thuần Nhi nghe zậy mở cửa thò đầu ra nhìn rồi ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho nó và Nhã Nhã. 3 đứa nó đi mà không như bình thường phải lấp lỏp ló ló khác người mới chịu

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Cái Váy Đáng Ghét

Đi đến cửa lớp, nó đặt chân vào cửa lớp thì bị giật ngược lại:

_"Mày muốn chạy như điên giống hồi nãy à?" Thuần Nhi thuận tay cốc lên đầu nó 1 cái rõ đau

"Au! Mày nhẹ tay thôi, tao quên chứ bộ. Đau quá" Nó vừa la chí chóc vừa xoa xoa cái đầu bị cốc của nó. Nhã Nhã giơ tay và tiếng 'cốc' vang lên, nó và Thuần Nhi ôm đầu liếc nhìn người đã tặng 2 đứa nó cái cốc rất chi là nhẹ nhàng lên đầu đồng thanh nói:"Làm gì mà cốc đau quá zậy? Có gì từ từ nói chứ. Đau quá à hức... hức..."

_"Đi ra cửa sau rồi vào lớp học kìa. Nhanh lên" Nhỏ lỏi 2 đứa nó xềnh xệch vào lớp. Nó vào tới lớp mừng quên luôn cái cốc hồi nãy, nó ngồi xuống ghế liền lấy cái khẩu trang y tế đeo vào rồi rút tai phone cho vào tai mở volume hết cỡ và khò khò tiếp tục. Còn 2 con bạn nó rất là thành thạo ngồi nói chuyện phím không biết mệt

_"Nhã Nhã cậu có hay đi chơi ở đâu không? Dẫn mình đi với ở nhà chán chết luôn hà" Nhỏ chun chun cái mũi nói

_"Đi bar đi không hử? Cũng gần trường mình nè. 7 giờ nó mở cửa rồi"

_"Cũng được đó. Đi bar đương nhiên là vui rồi có 2 đứa mình đi thôi à" Nhỏ cười hớn hở như thấy vàng (đương nhiên phải cười rồi. Bên Anh ngày nào không đi bar chứ =3=)

_"Thì rừ Nhật Linh đi luôn cho vui. Thường thì mình đi với anh trai. Anh mình học lớp 12 trường này luôn nè, hơi bị đẹp trai đó nhe" Cái mặt Nhã Nhã cười quái không ngớt khi nhắc đến anh mình

_"Nhật Linh nó không đi đâu. Có đi anh mình cũng không cho nó đi đâu. Nếu anh mình biết mình dắt nó đi tới là thế nào ổng cũng nổi trận lôi đình cho coi" Thuần Nhi lạnh run cả người

_"Hà 2 cậu sống chung với nhau sao? Mà tại sao anh cậu không cho Nhật Linh đi cùng zậy?" Nhã Nhã tội nghiệp nghe mặt luôn rồi

"À ý quên chưa nói cậu nghe. Thật ra mình là bạn thân của Nhật Linh bên Anh từ lúc nhỏ và anh mình là CHỒNG CHƯA CUỐI của Nhật Linh hìhìhì" Cười híp cả con mắt. Nhã Nhã hết hồn quay người lắc tay kêu nó dậy hỏi chuyện, nó ngồi dậy thì bị nguyên 1 tràng của Nhã Nhã bao vây:"Nhật Linh, cậu có chồng chưa cưới rồi sao?" Ôi ánh mắt của Nhã Nhã kia thật là làm người ta không thể nói dối được mà

_" À ờ. Ai nói cậu nghe zậy hả? Có phải Thuận Nhi bép xép gì không?" Nó liếc xéo nhưng mà ai đó đã làm ngo giả bộ chụp hình rồi: " Cậu đừng nghe Thuận Nhi, nó nói bậy miệng đó. Hihi"

_" Nè! Cậu nói xạo thì có đồ thừa à? Đừng mơ ăn sandwich nữa nhé, dẹp hết" Thuận Nhi nghe xong nhéo tay nó 1 cái rồi nói rất rất 'nhẹ nhàng'

_" Thôi mà Thuận Nhi đừng giận mà. Mà giận ai làm cho tao ăn món sandwich toẹt vôi ông mặt trời như zậy đây. Oa... oa... oa"

_" Nói rõ ràng cho mình Nguyễn Nhật Linh" Ấy da Nhã Nhã bực thật rồi. Nó đành ngậm ngùi nói ngắn gọn cho Nhã Nhã biết: " Phải mình có CHÔNG CHƯA CUỐI rồi. Và người đó là anh Thuận Nhi, bọn mình đang sống chung. Thật ra mình cũng không biết nữa tự nhiên mình đang bên Anh thì bị gọi về Việt Nam và kết cục là bị bắt cưới anh Thuận Nhi hức... hức... hức..."

_" Anh cậu đẹp trai không Thuận Nhi?" Biết được rồi Nhã Nhã quay sang hỏi Thuận Nhi

_" Rất đẹp trai đó nha. Học giỏi nữa. 19tuổi rồi. Hahahaha" Ngược mặt lên trời hạnh diện

_" Trời ơi! Sướng quá còn gì Nhật Linh. Ông xã đẹp trai còn giỏi nữa. Mà anh cậu học đại học nào thế Thuận Nhi" Nhìn nó cười lớn rồi nhìn Thuận Nhi hỏi nữa

_" Ra trường rồi. Hihi đang tiếp quản công ty đó mà"

_" Oeeee... Sao có thể được tuổi đó là còn đi học mà? Nhã Nhã trố mắt nhìn nhỏ

" Khi 6 tuổi mình qua Anh du học thì hình như ngày hôm sau ba mình cho anh đi du học bên Mỹ học khóa học cấp tốc đó và hình như anh mình tiếp quản công ty lúc lúc 17tuổi đó" Nhỏ ngược đầu lên suy nghĩ nói 1 tràng. Chưa kịp nói câu nào bụng nó rống lên' RỘT... RỘT... RỘT * Ôi trời cái bụng phản chủ xấu hổ quá >

_" Ồ cũng được đó. Sẵn tiện đi hưởng thức món ăn Việt Nam sau bao nhiêu năm xa cách ra sao hahahaha" Nói rồi 3 đứa nó xách cặp chạy vù vù ra quán Hamburger(Nói là chạy đi chứ 2 đứa nó biết đường đâu chờ Nhã Nhã chỉ đường đi thì có). Nó gọi 2 bịch khoai tây chiên, 1 đĩa hamburger, 1 ly coca cola, còn 2 người kia gọi mỗi người 1 đĩa mì xào và 1 ly nước cam. 15phút sau nó chén sạch mấy thứ nó gọi vào bụng, nó gọi thêm một đĩa bánh kem nhỏ ngồi nghe 2 đứa bạn nó bàn chuyện đi chơi:

_" Tôi nay gặp ở trường hả Nhã Nhã. Nhưng mà sợ không ai đưa đi nè. Ông anh đi làm rồi" Thuận Nhi ngồi ụ mặt xuống

_" Lát mình đi shopping mua đồ mới chứ đồ cũ hết rồi. Nhà mình cũng gần trường nên không sao còn cậu thì sao đây ta?" Nhã Nhã ngồi chống cằm suy nghĩ

_" Đi shopping sao. Được đó nha mình nghĩ ra rồi, hay là mình đi shopping với cậu nhé, rồi qua nhà cậu thay đồ rồi đi luôn cho tiện. Bây giờ đi luôn đi để không trễ giờ quẩy. Nhật Linh đi không?" Nhỏ biết nó không đi nhưng vẫn hỏi cho chắc

_" Không đi tao bận xem phim rồi" Nói mà miệng nó vẫn nhai chóp chép không ngừng. Ngay từ đầu đã biết được câu trả lời nên Thuận Nhi chỉ ừ rồi đứng lên theo Nhã Nhã trả tiền còn nó vẫn ngồi ăn. Nó cảm thấy chán nên đứng lên thanh toán tiền rồi bước ra ngoài, đang đi trên đường ngang qua công trình đang xây dựng ngon lành thì nó nghe ' Roet' nó nhìn quanh rồi nhìn lại cái váy mình: " A... A... A... Cái váy rách rồi" Rách nguyên 1 đường dài do móc vào cái đinh nhọn. Nó túm váy rồi ngồi xuống cái ghế đá gần đó, nó lấy điện thoại gọi cho Thuận Nhi thì nghe ' Thuê bao quý khách hiện tại không liên lạc được xin vui lòng để lại lời nhắn sau tiếng bip'. Nó khóc ròng rồi nhìn điện thoại đã hơn 3giờ rồi. Bỗng chiếc xe BMW quen thuộc dừng lại, cửa xe mở ra, giọng nói quen thuộc cất lên có phần lo lắng: " Em bị gì zậy? Sao em ở đây không phải em ở tiệm Hamburger sao?". Nó nghẹn ngào nhìn cái váy rồi di chuyển ngón tay trên điện thoại đưa hấn xem! Váy tôi bị rách rồi. Giờ phải làm sao, tôi không dám đi TT TT. Hấn sững người rồi chiếc áo ngoài ra quần quanh người nó ầm nó lên để nó vào xe, nó ngay người vài giây, hấn lên xe lái về nhà. Cái váy trời đánh hại nó mất mặt. Nó đưa mắt nhìn ra cửa, mặt đỏ như trái ớt, tay thì cầm chặt cái váy không dám nhìn hấn 1 lần

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Công Ty_ Sự Cố_ Bệnh Viện

Chiếc xe vẫn lao băng băng qua dòng người và không khí trên xe vẫn nặng nề và u ám. Hấn nhìn nó nói:

_" Em có muốn đến công ty anh chơi cho đỡ chán không? Hay là anh đưa em về nhà. Anh đang có cuộc họp rất quan trọng" Nó nghe nhưng không trả lời, biết nó còn giận, hấn thì cũng đang mất kiên nhẫn quát lên: " Em muốn đi đâu để anh đưa em đi. Tại sao anh cứ im lặng quài zậy hả? Bộ em không mệt sao"

_" Phải tôi rất, mệt rất mệt là đằng khác nữa kìa. Phải chịu đựng anh thấy có zui gì không? Anh muốn đưa tôi đi đâu thì tùy" Nó hét lớn đến nỗi cổ nó

rất rất, nói rồi nó quay mặt ra cửa nhìn cảnh vật bên ngoài. Hấn tức nên rồ ga nhanh hết cỡ. 'Kết' 30phút sau hấn đã có mặt ở trước công ty do thắng gấp nên nó bị đập mạnh đầu về phía trước:

_ "A! Đau quá. Hức... Hức" Một tay nó ôm đầu một tay túm chỗ váy bị rách. Hấn nghe nó kêu đau vội quay sang lo lắng hỏi: "Em có sao không? Có bị chảy máu không? Anh xin lỗi, anh không cố ý" Tay hấn nhẹ nhàng kéo tay nó xuống rồi thổi vào cục u to sưng trên trán nó. Nó giật tay mình ra khỏi tay hấn, hấn bước xuống xe đưa chìa khóa cho bảo vệ rồi mở cửa xe cho nó. Nó đưa chân xuống đất một hồi nó lại rút chân lên nói:

_ Anh cứ đi họp đi tôi sẽ ở đây chờ..." Chưa nói hết câu hấn đã cúi người bế nó thêm một lần nữa, hấn nói với bảo vệ: "Sau khi xong việc tôi sẽ tự mình lấy xe nên bây giờ cậu cứ đi đỗ xe ở bãi đỗ rồi đưa chìa khóa cho tiếp tân mang lên phòng tôi"

_ "Vâng thưa sếp" Hấn quay người bước vào cửa công ty. Khi hấn bước vào mọi người đều cúi chào và bàn tán xôn xao vì sao hấn lại bế một cô gái. Nhân viên A: "Cô gái nào có phước zậy trời?"

Nhân viên B: "Chắc là chị em gái gì của giám đốc chứ gì"

Nhân viên C: "Không đâu tôi nghĩ là người yêu cơ"

Thư kí của tổng giám đốc: "Nè! Muốn chết hả? Người yêu của giám đốc chỉ xứng với người nổi trội như tôi thôi" Cô ta hét lên rồi hất tóc đi thẳng về phía trước. Nó cảm thấy xấu hổ quá nên gục mặt vào hõm cổ của hấn nói nhỏ: "Anh không thể đi nhanh hơn một chút sao" Hấn hơi ngạc nhiên vì hành động của nó như ng vẫn bước đi nhanh đến thang máy Vp

Trong thang máy, hấn khẽ cựa mình áp mặt mình gần vào tai nó thì thào: "Em như zậy trong rất đáng yêu nha" Nó tưởng như hấn trêu nó nên quay mặt lại thì 'chụt' môi nó chạm nhẹ vào cằm hấn, hấn ngạc nhiên đến mức đôi mắt màu cà phê tròn to nhìn nó nói lắp bắp: "Em... Em mới vừa... vừa hôn anh sao? Hấn hoảng hồn nói cười tít cả mắt: "Mà môi em thật sự là rất mềm nha hahaha"

_ "Đồ khủng này. Tôi hôn anh khi nào, để mặt đó chỉ rồi nói tôi hôn anh có chứng cứ không?" Mặt nó đỏ lựng đánh vào vai hấn vài cái. 'Dừng' thang máy vừa dừng lại hấn bế nó bước nhanh vào phòng làm việc để nó ngồi xuống sofa dặn dò bà cô thư kí 3 vòng siêu chuẩn:

_ "Cô đi mua một bộ đồ. Không được mua váy. Rõ chưa? Hấn đưa thẻ cho cô ta

_ "Vâng thưa sếp" Cô ta cười mỉm chỉ còn ưỡn bộ ngực lên mong được hấn nhìn một lần. Nhưng hấn không nhìn quay sang thư kí riêng của hấn là một anh chàng trắng trẻo, mang một cặp kính trong rất là tri thức đó nha:

_ "Còn bao nhiêu phút nữa bắt đầu cuộc họp? Mọi người đã đến đông đủ hết chưa Alex"

_ "Còn 5phút nữa thưa sếp. Mọi người đã đến đông đủ" Anh ta trả lời một cách xác mà không cần nhìn đồng hồ luôn == thánh rồi. Nó nhìn anh ta đến nổi nước miếng nước dãi chảy từa lưa, nó để ý bộ âu phục của anh thư kí và nhìn hấn từ đầu đến chân rồi bất giác nhìn lại mình:

_ "A! Trọng Quân anh để quên áo nè"

_ "Không cần đâu cứ khoác vào đi" Hấn đi đến bên nó xoa đầu nó mỉm cười

_ "Tôi ngồi đợi thì cần gì áo kiếm đại cái gì đó che là được rồi" Nó chun chun cái mũi rồi để cái áo vào tay hấn. Hấn cười hạnh phúc bước ra khỏi phòng, nó loay hoay kiếm đồ che váy lại, loay hoay một hồi nó cầm cái gối tựa lưng che lại. Bà cô thư kí 3 vòng siêu chuẩn bước ra khỏi phòng cười tùm tùm nói thề: "Chắc là giám đốc đã phải lòng mình rồi ahihi. Định mua cho mình bộ đồ để tối chờ mình vào nhà hàng cầu hôn sao? Thôi mình đi mua váy mặc tạo cho anh ấy bất ngờ mới được" (TG: Ày da bà lợi ơi là bà lợi, bà lộn rồi mua cho vợ anh ta chứ ai mua cho bà == mơ mộng hảo quyền. ĐỒ ÁO TUỒNG SỨC MẠNH). Nó nằm đợi bà cô thư kí 3 vòng siêu chuẩn mua đồ về thay, nó cảm thấy chán nên lấy điện thoại ra gọi cho Thuận Nhi thứ nhưng mà không được nó đánh chơi game hết game rồi tới nghe nhạc, online...v.v.v. Nó đợi khoảng 30 phút thì bà cô thư kí cầm chìa khóa xe của hấn, thẻ và cái túi đồ, nó ngồi dậy nói: "A! Chị mua đồ về rồi sao? Đưa em được không?"

_ "Cái gì mà đưa cô! Xí cái này là giám đốc Trọng Quân kêu tôi mua chắc để tối chờ tôi đi nhà hàng cầu hôn tôi. Chứ ở đó mà đưa cô" Cô ta nhìn nó nói mỉa mai, quay người đi ra.

_ "Nè! Bà cô có phải khi nãy giám đốc cô có nói là mua một bộ đồ, không được mua váy đúng không? Zậy thì đích thực mua cho tôi đó biết chưa? Ăn nói lật lọng" Nó ngồi dán mắt vào điện thoại nói mỉa mai

_ "Xí cô tưởng giám đốc nói zậy là mua cho cô à? Anh ấy không chừng đã phải lòng tôi lâu rồi giờ mới thổ lộ thôi hử. Cô tưởng một con nhóc hi mũi chưa sạch lại được anh ấy yêu à? Muahahaha đừng làm tôi cười đau bụng như zậy chứ!"

_ "Zậy thì cô tưởng là một người 21tuổi xứng với một người 19tuổi sao CÔ-THU- KÍ-XINH-ĐẸP" Nó gắng từng chữ rất rõ ràng

_ "Nè con nhỏ xác lão kia. Ai cho mày nói như zậy hả? Mày ngon lắm sao ai cũng biết giám đốc anh ấy chỉ có một người thôi và người đó không phải mày đâu con điên, anh ấy chỉ đùa với mày thôi. Người anh ấy yêu chắc chắn là tao" Cô ta đi đến bên cạnh nó và 'chát' cái bịt tay của cô ta đã in hấn trên khuôn mặt của nó

_ "Cô có biết không hử? Đây là cái tát đầu tiên của tôi đó. Mama tôi nói khi ai đó đánh con, con không cần đánh lại nếu họ đúng và nếu họ sai con hãy tát lại 2 cái để bù cho cái tát họ tát con" Nói rồi nhanh như chớp 2 cái tát đã được nằm im trên mặt cô ta. Nó nói tiếp: "2 cái tát này là tôi làm theo lời mẹ tôi vì cô đã sai. Và tôi nói cô biết cái gì thuộc về mình thì mình nhận còn không thì đừng giành với họ" Nó cầm chiếc balô phía trước che đi cái váy

mở cửa phòng bước ra. Nó cầm điện thoại gọi cho mama:

__ "Alô mama à! Con gái đã làm như lời mama dặn dò đó ahìhì"

__ "Con làm gì mà theo lời mama dặn. Có phải con đã thương Trọng Quân rồi đúng không? Mama biết mà thế nào con cũng nhớ ra hahaha" Bà Nguyễn cười tươi rồi rồi

__ "Không phải khi nãy có người thích hấn ta tát con 1 bạt tay và con đã tát lại 2 vì người đó đã sai thấy con giỏi không?" Nó tự hào vỗ ngực

__ "Hả! Con có đau không? Dám tát con gái cưng của mẹ nó gan lắm rồi. 2 ngày nữa mẹ về sẽ cho con nhỏ đó 1 trận" Bà Nguyễn tức giận gầm thét lên. Còn nó nói không cần, nhảy tung tung lên khi biết baba và mama nó về, vì mama nó có chuyện bận nên đã tạm biệt nó sớm. Nó bước vào thang máy thường bấm xuống tầng dưới, nó đứng ngậm nga câu hát: __ "Yêu là cùng nhau trong tay di dưới con đường..." Nó cứ đứng hát thì 'Rầm' thang máy bỗng dừng lại hơi nóng bỗng rất bao trùm lấy nó. Nó cảm thấy khó chịu trong người cầm điện thoại trong tay nó mở danh bạ coi có thể nhờ ai được không? Nhưng mà mở điện thoại không lên, nó vô thức lục balô tìm dây sạc dự phòng không có. Làn da nó đã rất mỏng manh nên chịu không nổi sức nóng làm nó hơi rát và đau

Tại phòng quan sát, mọi người phát hiện ra liền mở loa thông báo: __ "Thông báo Thông báo, thang máy thường đã hư hỏng mời đội sửa chữa đến sửa chữa. Hiện trong thang máy còn có một cô bé mặc 1 bộ váy sọc caro xanh bị mắc kẹt". Cuộc họp đã xong, lời thông báo của nhân viên phòng quan sát truyền đến làm tim hấn như ngừng đập, hấn hét lên: __ "Tại sao lại có thể hư được vậy hả?" Hấn như điên chạy ra đến phòng làm việc kiểm nó mong là 1 người khác nhưng không phải nó không có ở đó chỉ thấy có thư kí, hấn nhìn bà cô thư kí hét lớn:

__ "Cô ấy đâu rồi? Không phải tôi kêu cô đi mua đồ sao hả? Cô đã mua chưa?"

__ "Dạ rồi thưa giám đốc" Cô ta cúi đầu nói run rẩy

__ "Zậy đồ cô mua là bộ váy sao hả? Tôi đã dặn mua gì hả? Bộ cô nghĩ tôi yêu cô tới nỗi mua đồ cho cô sao. Cô ấy là giám đốc phụ nhân của cô đó, là vợ chưa cưới của tôi đó. Từ giờ cô có thể nhấn nút biến khỏi công ty được rồi. Alex giải quyết rồi đuổi cô ta đi, tôi cho cậu 5 phút" Hấn nhìn bộ váy lẫn lóc trên sofa

__ "Vâng tôi hiểu thưa giám đốc" Alex cúi đầu nhận lệnh

__ "Tôi xin anh giám đốc đừng đuổi tôi. Do tôi yêu anh nên mới làm zậy tôi xin anh giám đốc" Cô ta quỳ xuống nước mắt giàn giụa

__ "Nếu tôi tha cho cô thì ai chắc cô sẽ không tái phạm và cô ấy sẽ không sao. Tôi nói cho cô biết đuổi việc cô là rất nhẹ rồi nếu như cô ấy có mệnh hệ gì tôi chắc chắn sẽ làm cô ngồi tù suốt đời" Hấn nói rồi quay lưng đi. Hấn đi đến nơi cũng là lúc thang máy được sửa chữa xong, hấn chạy nhanh vào thang máy bế nó: __ "Nhật Linh em không sao chứ! Mở mắt nhìn anh đi Nhật Linh. Mau gọi xe cấp cứu cho tôi nhanh lên"

__ "Trọng Quân hức... hức... Tôi sợ rất sợ... hu... hu... hu..." Nó mở mắt nhìn hấn, gọi tên hấn, ôm lấy hấn khóc nức lên. Tim hấn như vỡ tung khi nó gọi hấn, hấn ôm nó chặt thật chặt. Xe cứu thương đến, hấn bế nó ra xe rồi cùng nó đến bệnh viện

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nụ Hôn Đầu Tiên

__ “Anh Quân ơi! Baba em nói em phải đi học ở một nơi xa rồi” Mái tóc cô bé buộc cao, đuôi tóc xoắn nhẹ bay phất phới trong gió, khuôn mặt trắng hồng buồn bã như muốn khóc nhìn cậu bé ngồi trên xích đu đọc sách __ “Sao? Em phải đi học xa sao? Khi nào em đi” Cậu bé khoảng 8 tuổi, mái tóc đen bóng mượt, đôi mắt màu cà phê ánh lên nét buồn khó tả, gấp quyển sách lại đi nhanh đến chỗ cô bé

__ “Một lát nữa em phải đi rồi. Baba kêu em qua đây chào tạm biệt anh. Nhưng mà em không muốn xa anh Quân tí nào hức... hức...” Cô bé nhỏ áy khóc nức lên

__ “Được rồi em đừng buồn nữa. Khi nào em được về đây thì khi đó chắc chắn anh sẽ bắt em về làm vợ anh. Nhớ là em không được quên anh đâu đó” Cậu bé khom người ngắt chiếc mũi nhỏ xinh của cô bé. Cô bé dụi đi nước mắt, chun mũi, bĩu môi nói: __ “Đương nhiên rồi em sẽ không quên anh đâu. Nếu có quên thì anh cũng sẽ làm em nhớ lại mà. Được làm vợ anh là em zui nhất luôn”

Đúng 3 giờ 30 ba của cô bé sang đón: __ “Tiểu Linh! Đi thôi con. Sắp đến giờ bay rồi”

— “Baba à! Cho con ở đây một tí nữa thôi. Con năn nỉ baba mà hức... hức... Con không muốn xa anh Quân đâu” Nước mắt lại lăn dài trên má của cô bé không ngừng

— “Không được đâu con. Trẻ rồi nếu đến trẻ sẽ không kịp đi đó” Ba cô bé mỉm cười ngồi xổm xuống vuốt tóc con gái mình. Cậu bé ngăn mình buồn rồi nở một nụ cười tươi tắn nói: “Em đi đi nếu không là trẻ đó. Nhớ giữ lời hứa của chúng ta đó. Nếu không anh sẽ bỏ mặc em luôn cho coi hi... hi...”

— “Dạ em sẽ không quên đâu. Tạm biệt anh. Anh cũng phải nhớ đó, không được thương ai ngoài em” Cô bé nói rồi nhìn ba mình

— “Cảm ơn cháu Quân à. Ta sẽ rước con bé về sớm để chơi với cháu” Ba cô bé xoa đầu câu bé rồi bước đi. Khi đi ra chiếc xe Jeep cô bé bỗng quay người lại hét lớn:

— “Anh Quân” Nó cũng theo giấc mơ ấy giật mình ngồi dậy hết lớn. Hân cũng nghe tiếng nó kêu mà giật mình vội bước nhanh đến bên nó, ôm nó vào lòng vỗ về:

— “Anh đây! Anh đây! Em đừng sợ có anh rồi, không sao hết” Hân vừa nói vừa vỗ nhẹ vào lưng nó, có thì bầu chặt vào cánh tay hân thở hổn hển hỏi:

— “Bây giờ là mấy giờ? Sao tôi lại ở đây?”

— “9 giờ tối rồi. Sau tai nạn trong thang máy em đã ngủ 2 ngày rồi đó. Em có biết tôi lo thế nào không?” Hân càng siết chặt nó vào lòng hơn như sợ chỉ cần lỏng tay nó có thể biến mất bất cứ lúc nào, cảm hân tựa lên đỉnh đầu nó thờ dãi nói tiếp: “Em nằm mơ thấy gì mà kêu tên anh zậy?”

— “Không nhớ nữa, tôi chỉ nhớ máng máng là có một cô bé tóc xoăn rất đáng yêu và một cậu bé có mái tóc đen bóng mượt như mái tóc con gái. Đặc biệt hơn là đứa bé trai tên giống như anh tên Quân và ba đứa bé gái gọi tên đứa bé gái là Tiểu Linh y như baba tôi gọi tôi. Tôi thấy 2 đứa bé đó phải xa nhau, cuối cùng là khuôn mặt đứa bé gái đầy nước mắt gọi to “anh Quân”

— “Ừm Hồi sáng mẹ em có gọi anh nói là sáng ngày mai mẹ mới về kíp đây vì mẹ muốn ở lại chơi thêm bữa nữa nên đặt vé máy bay trẻ. Anh không có nói với mẹ em nằm viện, anh sợ mẹ lo nên không nói” Tuy hân chỉ ậm ừ rồi nói lảng qua chuyện khác nhưng trong lòng hân rất zui vì nó cuối cùng cũng sắp nhớ ra hân

— “Cũng được. Không sao. Nhưng mà về nhà được không? Tôi không muốn ở đây” Nó đẩy nhẹ hân ra rồi bấu môi sợ sệt nhìn xung quanh

— “Được anh đưa em về nhà. Em thay đồ đi, anh làm thủ tục xuất viện cho em” Hân đưa nó túi đồ rồi bước nhanh ra cửa cười tùm tùm. Nó cầm túi đồ vào phòng vệ sinh của bệnh viện, nó vừa cởi chiếc áo bệnh nhân ra:

— “Á... Á... Á... Mình nhớ là hôm bữa đồ lót của mình màu trắng mà sao giờ lại là màu hồng phấn. Không lẽ... Trương Trọng Quân anh là đồ xau xa, biến thái, háo sắc, sắc lang @%*&\$%!%... > <” Nó đánh mặt lại khóc rống, trong lòng thì rủa hân thậm tệ. Khi hân quay lại cũng là lúc nó thay quần áo xong ‘Bụp’ cái gối ở bệnh viện đã phi thẳng vào mặt hân không một chút phòng vệ:

— “Anh là đồ sắc lang. Tôi sẽ nói với mama và baba tôi đuổi anh đi cho coi” Nó rống lên, phồng hai cái má bị hân làm cho đỏ lên như em bé bị lấy mất cây kẹo

— “Em nói đi. Dù gì em cũng thuộc về anh thôi. Mà đúng chứ bộ em là vợ anh nên anh có quyền thay đồ cho em, làn da em mềm mại như em bé zậy đó hahaha” Hân đưa tay vuốt vuốt cái cằm cười lớn. Nó cảm thấy rùng mình cầm túi đồ bước nhanh ra khỏi phòng bệnh để hân cười một mình. Hân chạy theo cầm túi đồ nhưng nó giật lại là lưỡi treu hân. Đi nhanh đến nhà xe bệnh viện nó loay hoay tìm kiếm chiếc xe hân ở đâu. Hân biết nó kiếm xe hân nên đi nhanh về một phía khuất trong nhà xe, nó vội xách túi đồ tòn ten chạy theo sau, hân đứng lại làm nó ụp mặt vào lưng hân một cái rồ đau, xoa xoa cái đầu đau nó chun mũi liếc xéo hân nhưng hân làm lơ chỉ cầm lấy cái túi đồ rồi đi nhanh. Hân cất chiếc túi vào xe rồi mở cửa cho nó:

— “Lên xe đi bà xã mềm-mại hehehe” Hân cố gắng nhấn mạnh 2 từ mềm-mại rồi cười khanh khách

— “Đồ sắc lang, biến thái @\$#%&*&%^#” Nó vừa đánh vừa chửi hân. “Hân vẫn cười không ngừng nghỉ, nó càng đánh thì hân càng lùi về sau để tránh những cú đánh trời giáng của nó như mà hân không biết rằng dây giày bata của hân đã bị rút dây (TG: Ủầy! Mấy ngày nghĩ có khi nào anh ý mặt vest đâu cơ chứ hé... hé... hé...) ‘Oạch’ hân giẫm phải dây giày nên té xuống đất, rất xui cho nó là nó cũng đã dính trường, hân đã kéo nó té chung nhưng mà đối với hân thì rất là hên đó mà. Vì khi hân vừa tiếp đất thì nó cũng tiếp đất (TG: Nói tiếp đất chứ tiếp lên người hân thì có há há há O3<) và đôi môi đỏ mọng của nó đã đáp xuống đôi môi trái tim của hân rất nhẹ nhàng, nó giật bắn người muốn đứng dậy nhưng một tay hân đã luồn qua tóc, một tay luồn qua lưng nó không cho nó đứng dậy. Rồi hân nhắm mắt lại nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi nó, từ từ đưa chiếc lưỡi vào miệng nó dạo một vòng, nó cảm thấy như có dòng điện xoẹt qua làm người nó run lay bầy, do không phòng bị rằng nó bị chiếc lưỡi hân tách ra dễ dàng, hân quấn lấy chiếc lưỡi đầy mật ngọt của nó khẽ từ dưới lên liếm nhẹ đầu lưỡi nó làm nó giật mình vùng vẫy. Hân buông thòng nó khi hôn nên nó đã đứng dậy rất dễ dàng, hân đứng dậy sau thấy nó lấy tay chùi đôi môi ướt át rồi liếc xéo hân một cái. Khuôn mặt ửng đỏ như sắp xỉu tới nơi bước lên xe, hân khẽ che miệng cười vì khi hân hôn nó không thờ nổi lấy một cái (TG: Hôn bắt ngờ zậy thờ nổi đầu =3=). Hân lên xe rồi phóng về nhà

Chương 15: Tôi Không Tránh Mặt... Chỉ Là...

Nó vì xấu hổ quá nên lên xe chả dám nhìn hấn một lần, hấn vừa bước lên xe là nó quay mặt sang tấm kính xe giả bộ lấy con đế từ trong túi ra chộp choẹt vài tấm. Hấn liếc sơ nó một cái rồi cười hạnh phúc trong lòng, nó thử phù một cái tiện tay cho luôn con đế vào chiếc quần jean, nó nhắm mắt định ngủ một giấc cho đỡ xấu hổ... Ôi trời 2 ngày nay nó nằm mê man ngủ mà hên gì ngủ không được, giờ làm sao đây lúc cần ngủ không ngủ lúc không cần ngủ thì lại ngủ như xác chết động đất hay cháy nhà cũng không hay, zậy thì đành nhắm mắt như ngủ thôi. Nó suy nghĩ rồi nhanh chóng nhắm mắt lại giả vờ ngủ. Mới nhắm mắt được 10 phút:

__“Reng... Reng... Reng...” Uầy! Giờ này mà con đế nó kêu lên chi zậy không biết, ớ nhưng mà sao hôm nay nhạc chuông con đế nó lạ thế không biết

__“Alô! Có chuyện gì sao?” Nó còn mãi nhắm mắt suy nghĩ thì hấn đã alô luôn rồi (TG: Điện thoại của anh ý mà chế -.-!!!). Nó không nghe được cuộc trò chuyện nên rất là bức a. Đó giờ nó không có tò mò chuyện riêng tư của người khác nhưng mà hôm nay thì khác nó phải nghe cho bằng được. Tiếc thật chứ! Sao cúp máy nhanh quá đi, nó chỉ nghe được khúc đầu và khúc cuối đó là: “Alô! Có chuyện gì sao?” “Ok. Tạm biệt”. Đây sao trời bắt công với nó quá đi! Nó he hé mắt nhìn hấn, ý trời đó giờ nó biết hấn đẹp trai nhưng mà tại sao bây giờ lại đẹp trai hơn chứ, da con trai gì mà trắng mịn dữ zậy, đôi mắt màu cà phê nhìn lạnh lùng mà hút hồn bao nhiêu cô gái cả nước >.<, lông mi dài hơi uốn cong và đôi môi trái tim làm thôn thức con tim nó... Aaa! Nó đang nghĩ gì thế đáng lẽ không nên nghĩ tới đôi môi hấn phiền chết đi được, không được phải bình tĩnh hơn sắp về nhà rồi, mặt nó nóng quá >3<. Hấn biết rõ là nó không ngủ đó a! Vì nhìn nó quá đáng yêu trong cái bộ dạng ngủ giả đó nên hấn không lật tẩy ấy mà.

Oh mai chuối! Tạ ơn trời tới nhà rồi TT-TT. Nhanh nhanh dừng xe cho nó xuống đi. Nó không muốn ở trên xe hấn nữa (TG: Biết sao chụy ấy biết hôn. Hé mắt nhìn nãy giờ mà, hết nhìn anh đẹp trai rồi lại nhìn đường đi đó hahahaha). Động cơ xe dừng, mắt nó nhắm tịt lại lần nữa để hấn xuống xe bẻ nó vào nhà và nhân lúc hấn xuống nó sẽ cầm chìa khóa nhà trên xe phóng nhanh như tia chớp mở cửa nhà ra hahaha. Nó ngồi trên xe đã tính kế nhanh rồi, tài thật sau này sẽ gọi nó là thánh kế luôn quá @@. Cơ mà kế hoạch của nó bị phá sản mất rồi hấn chỉ dừng xe không có chịu đi xuống T-T, còn nhân cơ hội nó nhắm mắt mà sấp mặt lại nói:

__“Vợ à, tới nhà rồi. Anh biết nãy giờ em không có ngủ đó ahihi. Anh cho em 10 giây mở mắt nếu em không mở mắt chắc chắn môi của em sẽ là môi của anh một lần nữa nhé”. Nói đi đôi với làm hấn đếm liên tục khác: “1... 2... 3... 4... 5”. Nó cảm giác xấu hổ khi nhớ tới nụ hôn khi nãy nên khi hấn đếm tới 5 giây nó đã mở mắt nhanh chóng. Mở mắt ra nó thấy môi nó và môi hấn chỉ cách nhau 1cm nữa là đụng, tròn to 2 con mắt nó nói lắp bắp:

__“Tôi đã... đã dậy... rồi... ahihi... hihi... tôi... và nhà... trước ngủ... ngon” Nó né người qua một bên cầm chìa khóa vọt lẹ vào nhà

__“Em rất biết nghe lời đó vợ. Phì” Hấn ngồi trên xe phì cười cái thái độ của nó. Vừa vào nhà nó như bay chạy vào phòng Thuận Nhi hét lên:

__“Bạn thân mày từ bệnh viện mới về mà mày còn ngủ là sao hả con kiaaaaaa”

__“Ai zậy để yên tôi ngủ chút. Mà sao nghe giống con Nhật Linh thế. Chắc nhớ no quá ảo giác rồi” Nhỏ ử ử oải trở mình lằm bằm nói

__“Dạ thưa má, con Nhật Linh đã xuất viện rồi” Đập đập lên người nhỏ nói mĩa mai. Nhỏ mở mắt: __“Nhật Linh mày về rồi. Ai hại mày nhập viện thế nói đi, tao sẽ băm nó ra nấu cháo cho mày ăn hen” Nhỏ ngồi bật dậy ôm chặt lấy nó nói

__“Thư kí và cái thang máy của công ty anh mày đấy”

__“Ừa mày tới công ty anh tao làm gì?”

__“Mày hay quá ha! Đi chơi với Nhã Nhã bỏ tao đi về một mình, cái váy chết tiệt đó vương dính rách 1 đường dài nữa. Hên là gặp anh mày giữa đường” Nó ngắt nhỏ một cái rõ đau

__“Mày gặp là đúng rồi tao kêu ông đi đón mày mà. Mà sao mày không kêu ông đưa mày về nhà lên công ty làm gì”

__“Uầy! Anh mày nói có cuộc họp quan trọng không lẽ cho hấn trễ giờ họp à! Như zậy thất đức lắm” Nó vừa nói vừa vẩy vẩy cái tay. Thuận Nhi gạt đầu tỏ vẻ hiểu nói: __“Mà hình như đầu tao nghe lúc mày nhập viện anh tao đã đuổi cô ta rồi”

__“Sao mày biết được. Lỡ hấn tha thì sao. Cô ta yêu hấn mà”

__“Tao nghe anh tao nói chuyện với thư kí riêng Alex gì gì đó qua điện thoại. Mà trễ rồi mày về phòng ngủ đi 1 giờ sáng rồi ít ỏi gì” Nhỏ nói rồi giục nó về phòng ngủ. Nó cũng chỉ ậm ừ rồi về phòng, nhưng mà nó nhắm mắt ngủ cỡ nào cũng không được mà nó càng nhắm mắt thì lại càng nhớ lúc ở bãi xe bệnh viện

Sáng hôm sau nó thức dậy sớm do không ngủ được. Nó vào phòng tắm thay đồ đi học vì hôm nay là thứ 5, thay đồ xong cũng là lúc Thuận Nhi vào phòng kêu nó. Thấy nó bước ra nhỏ liền cười toe khen nó: __“Hôm nay bạn tao có ý thức học tập nên dậy sớm à? Giỏi lắm”

__“Giỏi cái đầu mày. Tại tao ngủ nhiều quá hôm qua ngủ không được nhiều nên nay dậy sớm” nó dặt tay nhỏ xuống nhà vừa đi vừa nói. Nó ngồi vào bàn

ăn thờ phào vì không có hân chung thì: “Chào buổi sáng anh hai yêu dấu”. Thuận Nhi thấy hân xuống liền mỉm cười chào. Hân vẫn bộ mặt đó lạnh lùng ngồi xuống bàn ăn, nhỏ bung ra cho nó một đĩa salad cùng ly sữa chưa đầy 5 phút nó ăn xong rồi chạy ra ngoài mang giấy vào nói: “Tao hôm nay đi học bằng xe buýt nha. Bye mày đi sau nha”

Trạm xe buýt, nó bước lên xe ngồi cạnh cửa sổ, nhìn ra ngoài thờ dài. Chưa đầy 15 phút nó đã tới trường, mà vừa vào lớp nó đã thấy Thuận Nhi vào trước rồi. Thuận Nhi thấy nó hôm nay là lạ nên kéo tay nó ngồi xuống cùng với Nhã Nhã tra khảo nó:

“Sáng đến giờ tao thấy mày lạ lắm nha. Có chuyện gì với anh tao đúng không? Khai mau” Thuận Nhi ngất má nó

“Không có gì đâu mà.” Nó nở nụ cười cười trừ

“Nhật Linh à! Có muốn mình cho bạn thấy trai đẹp của toan trường không hả” Nụ cười của Nhã Nhã làm nó sồn cả da gà

“Ok ok ok. Mình nói thật ra hôm qua ở bãi xe bệnh viện anh của Thuận Nhi không cẩn thận té kéo theo mình té thế là... Môi mình và môi hân...” 2 ngón tay nó chọt chọt vào nhau nói từ từ

“Hà! Cái gì? Hôn rồi sao?” 2 nhỏ ngồi hét lên cùng lúc. Nó lấy tay bịt miệng 2 nhỏ lại

“Nói nhỏ thôi được không hả? Bởi zậy sáng nay mới ra khỏi nhà rồi đi xe buýt đó. 2 nhỏ gật đầu hiểu chuyện ngồi tám với nó nguyên cả buổi sáng. Tại nó ra trước 5 phút, Nhã Nhã tì lên phòng Hiệu trưởng, nó và Thuận Nhi đi ra công. Nó đứng chờ xe buýt thấy hân đến gần mình thì quay đầu định vọt lẹ ai dè:

“Linh Linh! Đứng lại cho anh” Hân nhanh hơn nó một bước. Thuận Nhi vỗ vai nó rồi chui tọt vào xe để 2 người nói chuyện với nhau

“Ahahaha. Tôi muốn đi xe buýt nên anh đưa Thuận Nhi về trước đi”

“Em trốn tôi” Hân nghi hoặc nhủ mày hỏi

“Anh đi nhanh đi không là kẹt xe đó” Nó vẫy tay nói (TG: Giờ này làm gì kẹt xe chụy Linh =.=)

“Em không được đánh trống lảng. Trả lời nhanh. Em trốn tôi?” Lần nữa hân lại nhủ mày. Nó gục đầu xuống trả lời: “Không phải tôi trốn anh. Mà là tôi... Xấu hổ”. Hân hơi ngạc nhiên về thái độ của nó nhưng vẫn cười kéo tay nó ngồi vào xe rồi lái xe chờ 2 đứa nó đi ăn

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Có Tình Cảm

Đã lên xe ngồi và đưa mắt nhìn ra cửa xe nhưng mà nó vẫn không thoải mái khi có hân

“Cũng trễ rồi. Đi học có ăn chưa zậy hả Thuận Nhi?”

“Anh nghi bọn em ăn chưa? Mà sao anh không hỏi người ấy của anh ý mà hỏi em” Thuận Nhi ưỡ oai lên tiếng đồng thời cũng nói móc cho không khí trên xe bớt căng thẳng

“Zậy giờ mình đi ăn. Cho 2 đứa em chọn món. Anh cũng chưa ăn” Hân cố ý phớt lờ câu hỏi của Thuận Nhi sẵn tiện đảo mắt qua gương chiếu hậu coi nó có phản ứng gì không. Nhưng mà rất tiếc là nó làm lơ điều hân nói =. =!!!

“Cũng được đó nha hehehe” Thuận Nhi che miệng cười tít mắt quay sang lắc mạnh vai nó nói: “Nhật Linhhhhh... Có nghe tao nói gì khôngggggggg? Đi ăn kia. Hôm nay bốn cô nương cho mày chọn món đó, mày muốn ăn gì”. Nó nghe tới từ ăn là cặp mắt nó sang rực rỡ:

“Ăn sao? Tao nghe mà muahahahaha. Zậy thì hôm nay mình ăn món Hàn Quốc đêêêê. Oh yeah!!! >,<”

“Món đó ngon. Tao thích. Đi thôi anh 2 mình tiến đến quán ăn Hàn Quốc gần đây đi. Em nghe Nhã Nhã nói quán đó rất ngon” Nói đi đôi với làm Thuận Nhi chỉ tay về phía trước. Hân chỉ có việc ậm ừ rồi nhấn ga tức tốc chạy, nó thì hí ha hí hửng lấy con đế ra cùng Thuận Nhi chộp choẹt vài tấm trước khi tới quán ăn (TG: Thứ lỗi nhá! Nó có tính thích chộp choẹt y chang tác giả ý mà ahiii *3*). Nó mãi lo chụp hình và lướt web mà quên đi cái chuyện ngày hôm đó, quên luôn là nó đang ngồi trên xe và đang bị hân nhìn chằm chằm. Thuận Nhi quay sang định nói với hân là lát ăn xong đưa 2 đứa nó đi shopping để mua đồ... Nhưng mà với tình trạng này thì không được rồi. Khuôn mặt lạnh lùng đó giờ đã được một chút buồn, đôi mắt màu cà phê hút hồn người ta đang chứa một nỗi u sầu mà không ai hiểu được ngoài hân, luôn luôn và chỉ hướng về một người con gái không ai khác ngoài nó. Thuận Nhi nhìn nó nhìn hân rồi chun mũi suy nghĩ coi có cách nào phá tan cái bầu không khí ngột ngạt do 2 người này tạo ra không. Thế là suy nghĩ cũng xong không chờ gì hết nhỏ giả ngu chu mỏ lên tiếng: “Ehem... Anh 2 em tò mò muốn biết nụ hôn đầu của anh như thế nào quá à!”

“Ặc... Không hẹn mà gặp. Hấn và nó đều bị sặc trước câu của nhỏ” Nó biết là Thuần Nhi đang muốn phá banh chanh bầu không khí này nhưng mà nhỏ cũng đâu cần phá ác như thế chứ. Như zậy không phải là phá banh chanh tan nát mà là làm tăng thêm không khí ngột ngạt ngưng ngừng thì có =.=.

“Sao... tự nhiên... mày hỏi g... gì kì zậy Nhì” Nó cười như không cười ngất nhỏ một cái cảnh cáo. Nó ngất đã đủ mạnh đâu chứ! Nhỏ còn tỉnh bơ cười tươi với nó như không có chuyện gì kia

“Chuyện đó nói không được đâu Nhi Nhi. Khi nào em có bạn trai rồi biết, không được nhắc tới vấn đề này nữa” Hấn lấy lại vẻ lạnh lùng hằng ngày để nói chuyện với nhỏ

“Anh à! Anh nói y như là anh hôn ai rồi zậy đó. Em chỉ hỏi cho có thôi, người lạnh lùng như anh ai mà thèm hôn hứ. Đáng ghét” Nó nhíu mày nói rồi quay qua cửa sổ lẽ lười híp mắt cười tươi rồi. Nó đơ như cây cọc, tim đập thình thịch như sắp rớt ra ngoài, khuôn mặt trắng nõn nà cứ nhiên đồ như người bị say nắng, tay thì nắm chặt cái điện thoại lướt web để giữ bình tĩnh. Thuần Nhi lại một lần nữa làm hấn và nó sặc: “Zậy Linh nụ hôn đầu tiên của mày là ai? Nụ hôn đó có cảm giác như thế nào có như trong phim không mày?” Ngược khuôn mặt ngây thơ vô (số) tội nhìn nó chớp chớp đôi mắt

“À... ờm... Tao hả? ờ... .hohơ... Mày hỏi chuyện khác được không? Tao không có biết gì hết tron hết tội á” Nó gằng giọng nhẹ nhàng cho hấn khỏi biết nó xấu hổ

“Eonni*. Nói cho đura em chồng này nghe đi mà được không? Một lần hoy mà nha nha nha”

*** Eonni: Chì (Tiếng Hàn :3)

“Ấy da. Tao kể cho mày với Nhã Nhã nghe rồi mà. Có biết người ta xấu hổ lắm không haaaa? Nó bức xúc quá đứng lên không tự chủ đầu nó đập mạnh vào nóc xe. Nhanh chóng kéo nó ngồi xuống Thuần Nhi nói nhỏ:

“Mày quên là có anh tao rồi hả? Nói gì mà lớn zậy? Tao chỉ muốn phá bầu không khí này thôi. Mày không trả lời là được hoặc nói lảng sang chuyện khác sao tự nhiên liêu zậy mày!”

“Ố ớ ớ ớ... Hức... Hức... Hức... Mày hại tao rồi Nhi ơi là Nhi. Tại mày không nói, lát về tao giết mày chết luôn cho coi” Nó há hốc gục đầu lên vai nhỏ nắc lên từng tiếng nhỏ. Hấn là người hạnh phúc nhất trong xe khi đó, nghe nó nói zậy xong hấn trọn to đôi mắt hơi ngạc nhiên nhưng mà cũng khẽ cười nhẹ một cái. Thuần Nhi vỗ vỗ nó nói nhỏ: “Tao xin lỗi mà. Đừng giận tao nha. Tội chỗ ăn rồi kia”

“Anh 2 thân yêu tới nơi rồi kìa. Haizz...” Nhỏ thở dài một tiếng bất hạnh

“Được rồi. Vào thôi” Hấn đóng cửa xe lại mỉm cười nhìn 2 đura nó.

“Yeah! Được cứu rồi. Đi ăn thôi” Thuần Nhi chạy một mạch vào quán trước, để cho nó và hấn phía sau ngóng

“Nhi ơi! Đợi tao với coi. Mày bỏ bạn gì ăn hả con kia” Nó chạy theo đằng sau, tự nhiên nó thấy cổ tay nó có gì đó giữ lại. Hấn chính hấn hấn là người kéo nó lại không cho nó chạy theo Thuần Nhi

“Em đi sau với anh” Lời nói rất nhẹ nhàng nhưng là một mệnh lệnh dành cho nó

“Àhaha. Tôi đi trước được rồi Anh đi sau tôi đi hen” Nụ cười rất chi là ngượng ngịu. Mày hấn nhíu lại: “Đi sau với anh. Cho nó đi trước đi”

“À... ờ... Đi sau” Gật đầu nói không ra hơi. Hấn kéo tay nó vào trong quán, nó nhìn quanh tìm kiếm vị cứu tinh ‘có tài phá banh chanh bầu không khí ngột ngạt’

“Em kể cho Nhi Nhi nghe sao” Hấn nói rất ngắn gọn cũng đủ làm nó hiểu là hấn đang hỏi về cái ngày hôm đó

“Anh có hứng thú sao? Tôi cũng không định kể cái chuyện đó đâu, cũng tại vì Nhi với Nhã Nhã cứ gằng hỏi tôi. Tôi định là cho nó đi vào đi vắng rồi” Lời nói rất lạnh lót và lạnh lùng nha (TG: Lạnh lót lạnh lùng gì đó mặt hết rồi kìa =.!!!)

“Em nói dối rõ ràng em còn nhớ chuyện đó. Tại em đồ hết rồi kìa. Phì...” (TG: Ô. Anh gọi quá anh ơi. Nhận ra điều bất thường rồi muaahahaha).Ặc sao hấn ta biết nó còn nhớ mặt nó đồ tới zậy sao? Khuôn mặt phẫn - - chủ biết zậy đeo khẩu trang rồi

“A... Nhi kìa. Tôi đi trước” Nói rồi thì làm phóng vụt tới cạnh Thuần Nhi

“Nè. Mày đi chậm quá đó. Tới quán ăn tao nhớ mày đi nhanh lắm mà” Nhỏ chun chun cái mũi

“Hi. Tất cả là nhờ mày và ông anh của mày nên tao đi chậm thế đó nhé” Nụ cười phảng phất mùi chết chóc: “Oaaaa. Nói mãi mới đề ý. Hôm nay mày rất gọi gọi nhiều món quá chừng”

“Tao biết mày giận tao nên tao chuộc lỗi bằng cách này nè” Nháy mắt

“Tao chấp nhận lời xin lỗi” Giả bộ vuốt cằm. Hấn đi tới nhìn trên bàn một cái rồi đura mắt ngồi cạnh nó

“Anh 2 à. Qua ngồi với Nhi chuchoe, dễ thương, xinh đẹp nè”

__ “Anh thích ngồi với vợ anh. Em ngồi một mình đi cho khỏe” Rất tự nhiên a, cầm đĩa lên gấp thức ăn bỏ vào chén nó

__ “Không cần anh qua bên đó ngồi với Nhi đi hen. Tôi ngồi một mình rất thoải mái” Giã bộ cười tươi

__ “Không thích” 2 từ rất giản đơn thốt ra từ đôi môi trái tim của hắn: __ “Zậy tôi qua ngồi kế Thuận Nhi được không?” Nó ngậm đôi đĩa làm vẻ mặt đáng yêu

__ “Tất nhiên. Nếu đó là điều em muốn, em có thể ngồi cùng em gái anh” Quay sang mỉm cười làm nó ngất ngây

__ “Cám ơn nhé. Hihi” Nó cầm chén đĩa lên nhảy qua chỗ Thuận Nhi ngồi ăn ngon lành. Ba người bắt đầu ăn, trong lúc ăn nó và Thuận Nhi ăn rất nhiều và nói cũng rất nhiều chỉ riêng hắn lặng lẽ ăn. Nó cầm ly nước lên uống sẵn tiện nhìn hắn một chút, hắn ăn rất từ tốn, ngồi ăn cũng rất nghiêm chỉnh không có như nó và Thuận Nhi, do đi làm về rước 2 đứa nó luôn cho nên hắn không kịp thay đồ ra, thường ngày hắn sẽ mặc một chiếc quần jeans và chiếc áo sơ mi trong teen rất teen rồi mới đưa nó và Thuận Nhi đi ăn nhưng mà hôm nay chắc vì quá bận nên không kịp về thay đồ mà mặc luôn bộ vest, hắn mặc vest trong trường thành hơn nha. Hắn ngược mặt lên chạm ngay vào cặp mắt của nó, nó vội vàng liếc mắt qua lại như nó không có nhìn hắn, nụ cười lại lần nữa hiện hữu trên khuôn mặt của hắn

__ “Này nhìn kìa. Anh chàng đó nhìn đẹp trai quá. Trông rất quen nữa nha” Cô gái đáng tuổi chị nó mặc chiếc đầm ngắn bó sát cơ thể, phần phía trên áo còn xẻ ở giữa trông hở hang hết chỗ nói

__ “Chắc chưa có người yêu đâu. 2 đứa nhóc đó còn nhỏ quá chắc là em gái thôi nhì. Đi tới làm quen coi sao” Cái cô gái mặc chiếc đầm đen bó sát người, phô ra những thứ được gọi là đẹp nhất của cô ta, mái tóc dài uốn xoắn móc lại màu đỏ chót. Nó nghe 2 cái chị gái đó nói xong mà lòng thấy tung tít, cầm chén đĩa để bên cạnh hắn rồi nhảy phóc trở lại chỗ ngồi. Làm 2 chị gái ăn mặc sexy ấy bêu môi bỏ đi, hắn cũng nghe nhưng im lặng coi nó có phản ứng gì nhưng không ngờ phản ứng bạo hơn hắn nghĩ. 2 chị gái ấy bỏ đi, nó cũng đứng dậy

__ “Tôi ăn xong rồi. Tính tiền đi” Khuôn mặt nó giờ đây rất lạnh lùng. Thuận Nhi cũng đứng lên đi theo nó, hắn đi lại quầy tính tiền rồi đi theo sau nó

__ “A... chết rồi! Tao để quên cái điện thoại rồi mày đứng đợi tao nha” Thuận Nhi luống cuống chạy lại chỗ khi nãy tìm

__ “Em phản ứng mạnh hơn thường ngày đó. Anh nhớ những chuyện đó đâu đáng để em bận tâm” Hắn đứng cạnh nó khi nào không hay

__ “Tôi chỉ là muốn cho 2 chị gái sexy ấy biết anh có vợ mà thôi. Nếu như không thích tôi làm zậy thì anh có thể nói, tôi sẽ đi gọi 2 chị sexy ấy tới xin số điện thoại anh. Sẵn tiện cho anh chọn một người làm vợ. Thuận Nhi tới rồi tôi đi trước” Mặt nó không chút biểu cảm nào ngoài lạnh lùng khi hắn nói zậy

__ “Em ghen???” Nắm lấy tay nó hắn hỏi nhẹ nhàng

__ “Tôi không có thời gian ghen đâu. Anh khỏi lo” Nó giật phăng tay hắn ra, mỉm cười nói với Thuận Nhi: __ “Mày tìm thấy điện thoại chưa Nhi?”

__ “Rồi. Hèn là người ta chưa dọn bàn. Đi thôi” Chạy thật nhanh đến chỗ nó. 2 đứa nó ra khỏi quán trước, một mình hắn đi sau cảm thấy bức tức vì hắn lại làm nó giận. Đáng lẽ nó đã có một chút tình cảm với hắn nhưng hắn lại phá tan cái tình cảm đó

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Về Thăm Ba Mẹ Vợ

Bước ra khỏi quán nó mới nhớ ra một chuyện là ngày hôm qua baba và mama của nó đã về rồi nhưng mà nó chưa về gặp họ, nó vỗ vai Thuận Nhi cười nói:

__ “Nè Nhi! Tao về thăm baba với mama tao nha. Mày và ông anh mày về nhà trước đi nha, mà nhớ không được nói tao đi về nhà nghe chưa mày” Ngất nhẹ cái tai nhỏ nói rồi nhảy chân sáo đi

__ “Ê mà... khoan. Haizz... Đi gì mà nhanh zậy trời? Định nói nó tối nay mình đi bar với Nhã Nhã mà nó đi mất dạng zậy đó” Lắc lắc cái đầu bó tay với nó nhỏ bước ra xe đợi. Nó đi được nửa đoạn đường liền vẫy tay gọi taxi đi cho nhanh, leo lên xe ngồi nó móc con đề từ trong balô ra gọi cho mama nó

__ “Hế lu. Phu nhân Nguyễn đi chơi có vui không ạ? Lão gia cũng vui chứ ạ? Có nhớ tiểu thư không ạ? Có mua quà cho tiểu thư không ạ?” Nó làm một liên khúc ạ khi bà Nguyễn vừa mới alô

__ “Phu nhân rất vui. Lão gia cũng rất vui. Phu nhân không có nhớ tiểu thư lắm. Phu nhân cũng quên mua quà cho tiểu thư mất rồi. Hahaha” Bà Nguyễn vui vẻ trên lại nó

__ “Phu nhân xấu tính. Tiểu thư sắp về nhà thăm hai người rồi đây nhớ chuẩn bị quà cho tiểu thư đi ahihi”

__ “Được rồi con gái hư. 2 người đều có mua quà cho con. Về đây nhanh đi nhé”

__ “Vâng thưa phu nhân! Khoảng 10 phút nữa là tiểu thư tới liền muahahaha”

__ “Không giỡn nữa. Gái lớn sắp có chồng mà vẫn như con nít thôi. Cúp điện thoại đi về nhanh đó” Bà Nguyễn gừ nhẹ đùa với nó

__ “Phu nhân à. Tiểu thư rất còn con nít làm gì có chồng đâu nào. Mà thôi tiểu thư xin cúp trước đây”

Hắn cho một tay vào túi bước ra xe nhưng không thấy nó chỉ thấy Thuận Nhi đang nhắm mắt vì đứng nắng. Hắn vừa mới bước tới là nhỏ nhắm mắt cầu nhau: __ “Anh làm gì mà lâu quá vậy? muốn giết chết làn da của đứa em gái này sao hả?”

__ “Anh xin lỗi. Mà Nhật Linh đâu rồi?” đôi mắt lạnh lùng của hắn tìm kiếm bóng hình của nó

__ “Nó chạy đi đâu rồi mà không có nói với em. Nó còn kêu 2 anh em mình về trước đi. Anh khỏi kiếm nó chi cho mệt” Nói rồi nhỏ giật chìa khóa mở cửa chui tọt vào sẵn nhét lại chìa khóa vào tay hắn. Hắn nhủ mày lo lắng sợ nó đi lạc rồi chui vào xe đưa Thuận Nhi về nhà. Nhỏ khều vai hắn nói:

__ “Anh. Tối nay em đi bar với nhỏ bạn nhá. 12 giờ em về. Được không anh?”

__ “Ở nhà không đi đâu hết. Mắc công ba mẹ là anh không biết giữ em. Để em đi đêm” Khuôn mặt hắn không biểu cảm nói rõ ràng, mạch lạc cho nhỏ nghe

__ “Đi mà anh. Nếu anh không nói, em không nói sao ba mẹ biết được nha anh” môi làm đáng vẻ dễ thương __ “Không”

__ “Đồ lạnh lùng. Nếu như anh cho em đi em nhất định sẽ nói cho anh biết chị dâu đi đâu. Có chịu không hử?” Thuận Nhi nhướn nhướn đôi chân mày rất chi là xấu xa. Hắn chống tay lên cửa sổ suy nghĩ rồi nói:

__ “Được. Anh cho em đi nhưng chỉ tới 11 giờ thôi. Anh sẽ kêu tài xế đưa em đi”

__ “Ủầy 11 giờ thôi sao? Mà thôi cũng được, có đi là vui rồi. Chị dâu về nhà ba mẹ rồi, dặn là không được nói anh nghe” Nhật Linh ối! Mày tha lỗi cho tao nha, tao rất muốn đi chơi ở nhà quài cản trở mày với anh tao lắm. Nhỏ bấu môi nói còn trong lòng xin lỗi nó vì đã bán nó đi.

Nó vừa bước xuống xe, liền bấm chuông inh ỏi. Vũ Năm chạy ra mở cửa cho nó bị nó hù mà muốn rút tim ra ngoài

__ “Nha đầu hư. Làm vú giết mình à. Bữa giờ không gặp con nhớ con quá” Vũ Năm đánh yêu nó một cái cười hiền từ nói

__ “Con cũng nhớ Năm quá trời luôn. Cũng tại đi học với bị tên kia áp bức quá nên không về chơi với Năm được. Hi hử” Nó tủm tỉm cười lộ ra 2 cái lúm đồng tiền và hàm răng trắng tinh

__ “Chồng con tốt muốn chết mà áp bức gì. Không chịu về với Năm thì nói một tiếng đi nha đầu thối. Thôi vô nhà đi ba mẹ con đang chờ đó” Vũ Năm mắng yêu nó rồi đẩy nó vào nhà

__ “Hế lu phu nhân và lão gia. Đồ nhi đã về thăm 2 người rồi hahaha” Nó chạy lại ôm bà Nguyễn cười tít cả mắt

__ “Giờn hoài vậy con? Lớn rồi ra đáng thực nữ coi nào. Mà Trọng Quân đâu không về với con hử” Bà Nguyễn đánh vai nó rồi cùng ông Nguyễn không hện mà gấp dóm ra cửa

__ “Baba mama à. Sao 2 người cứ nhắc tới hán quài vậy? Con không thích đâu?” Nó đứng dậy chón khoanh tay lại dẫu môi nói

__ “Sao vậy con? Cứ kì thị chồng con quài à. Trọng Quân mẹ thấy nó rất cưng chiều con mà” Ông Nguyễn tròn to mắt ngạc nhiên hỏi

__ “Hán đáng ghét rất rất đáng ghét...” Mỗi từ ghét nó lại giẫm mạnh chân một cái

__ “Nè vợ cưng. Anh đâu có đáng ghét đâu”

__ “Chỉnh xác. Cái giọng nói đó còn đáng... ghét” Nó gật gật đầu nói, cảm thấy có gì đó khác thường và có một luồng không khí lạnh lạnh đằng sau, nó xoay người lại tròn mắt nhìn cái người đang dựa vào cửa ung dung nhìn nó

__ “Chào ba mẹ con mới qua. Thật xin lỗi ba mẹ vì đã để vợ con chạy về đây một mình” Trong lúc nó đơ người hắn cúi chào 2 vị trưởng bối

__ “Ahaa. Không sao đâu con. Chắc mấy ngày vừa qua nó làm con cực khổ lắm hả? Nếu nó làm con buồn con cứ nói với mẹ, mẹ sẽ trị tội nó” Bà Nguyễn xua tay cười ha hả

__ “Mama à. Con mới là con của mẹ mà. Sao mẹ bênh vực hán. Baba nói giúp con đi, baba thương con nhất mà đúng không?” Nó liếc hán rồi làm nũng với ông Nguyễn

__ “Baba xin lỗi. Nhưng mà baba thương mama hơn nên không dám cãi lời mama con. Baba là một trong số những đàn ông sợ vợ mà hahahaha. Con

cũng zậy mà đúng không Trọng Quân?” 2 vị trưởng bối liếc mắt đưa tình với nhau

__ “ Con cũng giống ba thừa ba. Rất thương vợ và hết mực cưng chiều vợ mình” Hấn nhìn nó nói. Nó mặt đỏ tai hồng liếc xéo hấn, hất mặt vọt lẹ lên phòng: __ “ Aaaa. Kì cục quá à. Con mới là con ruột 2 người mà. Tức quá”

__ “Ồi trời. Lại dở chứng cũ nữa rồi. Con lên phòng xem nó đi Quân” Bà Nguyễn lắc đầu. Hấn gật đầu chạy theo sau nó, lên phòng nó định đóng cửa nhưng may mà hấn kịp thời đưa chân vào chặn nó đóng cửa lại. Nó phòng mang trợn má bỏ tay ra xoay người đi về phía cái giường

__ “ Sao anh biết tôi ở đây?”

__ “ Ra điều kiện để Thuần Nhi nó nói em ở đâu và anh đã thành công” Hấn dựa tường lạnh lùng nói.

__ “Thuần Nhi ơi là Thuần Nhi mày làm tao sống không được chết cũng không xong nữa” Nó lăm bắm một mình làm hấn cũng phải phì cười

__ “ Anh nói cho em biết. Không đợi anh cùng đi mà dám đi một mình là sao hả? Có biết anh lo không?” Hấn nói rất nhẹ nhàng nhưng trong câu nói là cả một tầng băng, hấn cho 2 tay vào túi quần jeans bước từng bước nhỏ về phía nó. Cảm giác như sắp có chuyện gì đó không hay xảy ra nó để chân lên giường lùi chậm chậm về phía sau: __ “ Có gì từ từ nói đây là nhà tôi đó nha. Tôi là lên đó” Hấn vẫn bước từng bước về phía trước, nó thì lùi vẫn lùi. Hấn leo lên giường bò từ từ, nó sợ tới nỗi mặt lúc đỏ lúc xanh, nó lùi đến phía góc tường hết lùi được nữa không biết phải làm gì, định nhảy xuống giường chạy trốn nhưng bị hấn nắm được tay kéo lại đem nó kẹp dưới thân. Trong tình cảnh lúc đó không khí rất ám muội, nó nhắm chặt mắt đợi hấn hôn lần nữa. Hấn cúi người xuống lấy điện thoại ra chụp hình nó rồi thổi vào tai nó nói: __ “ Em mở mắt ra đi. Anh cho em xem” Nó nghe lời hấn mở mắt ra, đập mạnh vào mắt nó là khuôn mặt hấn đang cười tươi rói cùng với chiếc điện thoại có hình nó:

__ “ Em nhìn nè. Khuôn mặt em khi đợi anh hôn nè. Xinh không hả? Hahahaha”

__ “ Đáng ghét. Xóa đi cho tôi” Mặt nó đỏ choét hết lên. Cùng lúc đó bà Nguyễn bước vào: __ “ A. Mama xin lỗi 2 con cứ tiếp tục, định kêu 2 con xuống ăn bánh nhưng mà 2 con bận rồi hỉ” Nó hiểu ý liền đẩy hấn ngồi dậy nói: __ “ Không phải như mama nghĩ đâu mà.

Đợi con xuống nữa” Nó chạy theo níu tay bà Nguyễn cùng xuống dưới. Hấn ngồi xem tám hình chụp mới này làm hình nền điện thoại rồi đi theo nó xuống dưới nhà.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chồng Yêu Đi Chơi Nha!

Ăn bánh cho tới khi bụng nó không chứa nổi nữa nó mới đi vào bếp cầm ly nước tu một hơi cho đỡ khát, nó xin phép lên phòng ngủ chứ hồi sáng ai kêu nó dậy quá sớm chỉ giờ phải ngủ bù. Nó bước được 2 bậc cầu thang đột nhiên nhớ ra một chuyện xoay người 180 độ hỏi bà Nguyễn:

__ “Mama à! Cái gối con hay ôm khi mất ngủ đâu rồi mama?”

__ “ À! Trong hộc tủ lớn đó con. Nhưng mà đã lâu con không ôm nó nữa rồi mà sao tự nhiên giờ lại muốn ôm?” Bà Nguyễn dằn mắt vào tivi căn một miếng bánh nói

__ “ À... ờ... Thi giờ con cần dạo này cứ coi phim trên web nhiều quá con ngủ không được thôi. Nên con mới cần cái gối” Nó đờ người lấp bắp nói rồi cười trừ cho qua chuyện

__ “ Không phải đâu mẹ. Em ấy bị con hôn tới mất ngủ đó ạ” Hấn đang tập trung ăn nhưng mà lời nói xạo không chớp mắt của nó làm hấn không nhận được mà xỏ mỏ vào cuộc đàm phán luôn quá dữ! Bà Nguyễn với ông Nguyễn cũng hơi sốc nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần còn cười ha ha. Nó giận đến nổi đỏ mặt dậm chân bạch bạch nói: __ “ Anh là đồ mặt dày mày dạn sao hả? Không biết xấu hổ sao còn nói. Baba à mama à! Hai người hiểu lầm rồi chuyện đó là do sợ ý vấp té nên vô tình mỗi chạm mỗi thôi mà” Nó 3 chân 4 cẳng chạy lên phòng kiểm cái gối rồi leo lên giường ngủ cho xong chuyện. Đóng cửa, khóa chốt, lục tủ, lấy cái gối 4 công đoạn đã xong bây giờ chỉ cần nó nhảy vọt lên giường nằm nhắm mắt là ok. Ôm gối mà cũng chẳng ngủ được nó mở nhạc lên nghe thì liên hiu hiu buồn ngủ nó nhắm mắt ngủ tuốt. ‘ Cốc cốc’:

__ “Nhật Linh à! Em ngủ chưa anh vào được không?” Hấn gõ cửa nhưng không thấy trả lời chắc là nó ngủ liền đi xuống hỏi hai vị trưởng bối chìa khóa phòng nó rồi bước nhanh lên phòng nó mở cửa. Bước vào phòng thấy nó nằm trêm giường ôm cái gối nhỏ ngủ rất ngon lành làm hấn chỉ muốn cắn một phát cho nó đau phát khóc lên thôi. Nó vẫn như lúc nhỏ khi ngủ đôi môi đỏ luôn chu chu ra rất rất là đáng yêu nhưng mà cái gối nhỏ đó làm hấn phát bực quá, chỉ muốn lấy cái gối chết tiệt đó đem quăng. Nghĩ là làm hấn cầm cái gối đem ném xuống giường (Gối nhỏ: Em chỉ là một vật sở hữu của cô chủ thôi mà. Anh đâu cần ghen dữ zậy, còn ném em xuống đất nữa T-T). Ngồi vuốt mái tóc vương trên mặt nó hấn lăm bắm nói:

__ “ Vợ cưng à! Sao em càng ngày càng lì zậy hả? Em nói là sẽ không quên anh nhưng tại sao em lại quên anh như zậy! Hay là em có chuyện gì nên mới quên anh” Hấn nói vừa dứt câu nó cũng xoay người ôm lấy eo hấn làm hấn hơi bất ngờ nhưng vẫn rất thích thú, còn nằm bên cạnh cho nó ôm thoải mái

luôn mới chịu. Nằm kế bên nó làm hấn rất dễ chịu nên chỉ mới nằm xuống liền cảm thấy rất buồn ngủ, cũng phải đã 3 ngày hấn chỉ chớp mắt được có 1; 2 tiếng do dạo gần đây có quá nhiều vấn đề xuất hiện ở công ty. Hấn ôm nó rất chặt nhưng mà vẫn không làm nó thức giấc

~~~~~ Tôi là đường phân cách “ Ngủ cùng” ~~~~~

Sau hơn 2 tiếng đồng hồ, cô vợ Nhật Linh đã dậy nhưng vẫn chưa phát hiện ra có điều gì đó rất lạ mà vẫn đưa tay siết chặt eo của ai đó hít hà mùi hương rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp..... 1 phút sau..... Nó mở vội mắt ra đưa tay bịt miệng lại vì sợ phát ra tiếng sẽ làm hấn thức giấc, nó tự hỏi khi này ai ôm trước. Ó! Cái gối đầu rồi =3=!!! Nhưng mà nhìn hấn lúc ngủ đáng yêu nhờ, lông mi dày hơi cong quá tuyệt >_< khuôn mặt chữ điền lảng bóng, da mịn như con gái cơ đấy, và nhất là đôi môi trái tim này nó làm trái tim nó thao thức không thôi. Nó nhìn tới mặt đỏ lên mà không hay còn chồm người lên áp môi nó lên môi hấn nhẹ nhàng, nhưng nó đâu hay biết rằng hấn đã thức cùng lúc với nó cơ chứ, nó định rứt người lại mà quá trễ hấn đã lật người nó lại kẹp dưới thân hấn lần nữa nói:

_ “ Vợ yêu! Em muốn gây án xong rồi bỏ chạy à?”

_ “ Gây án gì chứ nói năng xằng bậy. Tránh ra coi” Đáng ghét thật không tình lúc nào nữa, nóng người quá

_ “ Chứ em mới làm gì đó? Có phải em cuồng hôn rồi không? Nhưng mà chuyện đó cũng được đó chừng nào em muốn hôn cứ tìm anh hahaha” Hấn không biết xấu hổ mà còn cười lớn trên nó đến nghẹt thở

_ “ Được. Cứ đợi đi chừng nào muốn hôn sẽ tìm anh ok. Anh đem đôi môi trái tim này hôn ai thì làm ơn đem quãng nó luôn là vừa” Anh cứ đợi đó đi nha hôn thử đi rồi coi môi anh còn nguyên không. Tôi nhất định sẽ cắn nát nó

_ “ Nhất định sẽ không cho ai hôn và không hôn ai ngoài em” Hấn hí hửng cười nhe cả hàm răng trắng tinh

_ “ Zậy giờ thì ngồi dậy được chưa? Nóng quá” Nó quay mặt sang chỗ khác để tránh không hôn hấn lần nữa. Mà có lẽ là nó cuồng hôn thật rồi, hấn khụy tay xuống hôn môi nó lần nữa rồi mới đứng dậy đi xuống nhà. Nó bản thân sờ môi mình cười tủm tỉm một mình, lắc lắc cái đầu nó đi tìm cái gối nhỏ xong chạy xuống dưới nhà thưa ông bà Nguyễn về. Xuống tới lầu mà mặt nó vẫn đỏ, bà Nguyễn thấy zậy sợ nó bệnh liền hỏi:

_ “ Linh Linh! Con bị bệnh hay sao mà hai má con đỏ thế hả?”

_ “ À không mama! Con mới ngủ dậy nên mặt hơi đỏ thôi à! Hohoho” Nó ôm cái gối cười trù

_ “ Ở zậy hả! Thôi về đi 4 giờ 30 lát kẹt xe đó. Mà Quân mẹ thấy con mặt môi lấm đó, coi chừng ngã bệnh đó con” Bà Nguyễn nhìn hấn hỏi

_ “ Dạ! Bữa giờ con ngủ không đủ giấc không sao đâu mẹ. Chào ba mẹ 2 vợ chồng con về ạ” Hấn nắm tay nó gạt đầu chào ông bà Nguyễn

~~~~~ Tôi là đường phân cách “ Về nhà chồng” ~~~~~

Mama nó nói đừng đường bị ùn tắc giao thông đến nỗi các anh “ Cảnh Sát Giao Thông” phải xuất đầu lộ diện ra trợ giúp các xe đi qua. Nó ngồi trong xe cũng không yên cứ chửi rủa rồi lại xoay người kiểm tra gì đó để chơi, hỏi hấn từa lưa hột đưa làm hấn không biết trả lời sao, nó móc con đế ra gọi cho Thuận Nhi nhưng mà gọi không được. Nó bắt đầu thấy khó chịu hơn quãng con đế vào balô muốn đi bộ thoát khỏi cái chỗ ùn tắc lâu lắc này. Cũng may là nó ngược đầu lên thì thấy xe con, xe cha, xe mẹ gì đi bớt hết rồi nếu không mắc công nó phải bước xuống xe đi bộ cho mệt cái thân, nhưng mà ùn tắc gì mà lâu thấy sợ luôn chứ 15 phút rồi chứ ít ỏi gì (TG: Chỉ 15 phút thôi mà bà chị. Căng quá coi chừng già sớm đó =3=). Mới đặt chân xuống xe nó lóc chóc co căng chạy thẳng vào nhà kiểm con nhỏ bạn chỉ cốt cửa nó, lo chạy đi kiểm nhỏ mà nó quãng luôn cái balô cho hấn xách vào hehehe mà cũng nhờ việc đó mà hấn lấy con đế nó lưu số hấn vào, không phải là lưu bình thường đâu mà là xóa hết số của con trai lạ rồi lưu số mình vào đầu tiên mới chịu a. Hấn càng ngày càng biến thái nha lưu tên mình là “ Ông xã đẹp trai của vợ” (^vv^). Chạy lạch bạch lên phòng nhỏ thấy nhỏ đang trang điểm nó liền bay vào đề nhỏ xuống giường tra khảo

_ “ Bị cáo Trương Thuận Nhi. Vì lý do gì mà bán đứng bạn bè như thế?”

_ “ Á! Má ơi có thằng ăn trộm vào nhà kia” Nhưng mà sao con ăn trộm này không phải là nam mà là nữ kì zậy? Mặc kệ la luôn có gì có người vô bắt đi là được _ “ A! Má ơi có con ăn trộm vào nhà kia. Help me ơ lộn cứu tôi với. Cứu tôi với”

_ “ Im coi. Ăn trộm cái đầu mày đó. Có võ mà làm như mình không có võ á mà còn kêu cứu”

_ “ Ồ ha cũng đúng. Xem đây tao cho mày biết tay con trộm của. Yaaaaa!” Nhỏ ngồi phất dậy tung cho nó một đá vào bụng làm cho nó đau phát khóc luôn

_ “ Con quý mắt mày bị gì zậy hả? Trôm đầu khô nhà mày. Tao con bạn chỉ cốt xinh đẹp nè mày. Ai da đau quá má ơi” Nó vã vào lưng nhỏ một phát cho công bằng

_ “ À há. Sorry bấy bề. Chạy xin lỗi cung nhiều. Mà mày hù tao chi” Đáng đời hả cu. Ý mà chết nó xử tội mình cho coi nè T-T Trời Phật phù hộ con hứ hú

_ “ Hù mày hồi nào tao xử tội mày thì có”

_ “ Thôi mà Linh tha cho tao đi. Tại ông anh ổng không cho tao...”

—“Tại ông anh không cho tao đi chơi nên tao mới đem mày ra trao đổi chứ tao không cố ý. Mày định nói zậy phải không?” Qua mặt chửi không dễ đâu nha hahaha

— “Mày thông minh quá Linh ơi! Zậy cho tao xin lỗi nha. Tao cũng tạo cho mày với anh tao cơ hội để yêu nhau thôi mà. Nhaaaa Linhhhh.” Hahahaha tao có chiều mà mày. Qua mặt mày dễ như ăn cháo

“Được rồi. Không trách mày lát đi chơi về mua bánh trứng để tủ lạnh sáng mai tao ăn là được. Mà mai mày đi khu vui chơi với tao nha?” Mày giỡn lắm Nhi coi như tao thua mày lần nữa. Có lần sau tao không thua mày đâu. Hứ

— “Tôi nay tao định không về lát tao xuống xin anh tao nữa nè. Để bữa khác đi. Còn không mày đi voi anh tao đi nha”

— “Haizz... Có nhỏ bạn mà nó bỏ mình đi quài à! Mua đồ ăn gấp đôi cho tao”

“Ok. Tao đi nha” Nói xong là nhả chạy vù vù xuống lầu bàn giao nhà cửa cho hấn rồi ra xe cho tài xế chở đi liền 3. Hấn thì bước từng bước lên bậc thang cầm con 6s áp vào tai

—“Alô. Có chuyện gì sao?”

“Giám đốc anh không khỏe sao hả?” Đầu dây bên kia trầm giọng lo lắng hỏi (chắc mấy nàng mấy chàng biết ai rồi hử ^^, Anh ta là Alex thư kí riêng đó ai quên thì coi lại mấy tập trước nha)

“Chỉ là cảm thông thôi chứ sao cả? Công ty có chuyện gì gấp à?” Hân hân giọng nói

—À tôi nghe thấy giọng anh hơi lạ nên lo anh đỡ bệnh thì công ty có mình tôi chắc chết thôi. Có một số hợp đồng cần anh kí gấp” Anh ta cười hihi rồi nói

“Cậu đem qua liền cho tôi đi. Sẵn tiện mua dùm tôi một hộp bánh bông lan và bích dâu luôn”

“Vâng giám đốc” Hihiu mình thành ôsin đa cấp khi nào zậy trời T-T

~~~~~ Tôi là đường phân cách “Thương vợ” ~~~~~

Gấp máy bước vào phòng nằm một chút rồi lẩn vào tắm sớm. Nếu không sợ rằng sẽ đổ bệnh không ai lo cho công ty, không ai lo cho cô vợ của hắn nữa thì khổ. 15 phút sau, tiếng còi xe inh ỏi làm nó không chịu nổi phải đích thân xuống mở cửa rồi mời chiếc xe vào nhà một cách thô lỗ. Nó cộc cằn đóng cửa sắt to lớn rồi làm mặt lớn mặt nhỏ bước lạch bạch vào nhà, đang đi đến cái xe đang chết làm nó cực khổ bước xuống thì một hộp bánh bông lan và bịch dâu chà thẳng vào mặt nó như phép màu zây á hahaha

“Giám đốc nhờ tôi mua cho cô đây” Anh ta cung kính đưa cho nó làm nó hết bực mình mà ngược lại mắt con sáng rõ nhìn đồ ăn

— Ô. Anh thư kí đẹp trai à! Tôi cứ tưởng là ai hề hề. Cảm ơn anh nhiều nhé mời anh vào nhà ngồi chờ giám đốc xuống” Ôi hõ hõ hên quá, hên quá không mắc công xúi nào được gặp trai đẹp thế mà. Nó vào nhà mặc nó anh ta vào nhà mặc anh ta thế là 2 người đường ai nấy đi, ghé ai nấy ngồi v. Hấn cũng đã xuống ngồi đối diện với chàng thư kí đẹp trai bá cháy nói chuyện gì đó mà nó không nghe, mà không sao chỉ cần nó có đó ăn là được rồi mà hihihi, sao hấn kị lẹ zậy muốn chàng thư kí của mình về nhanh để làm gì chứ đáng ghét mà. Ồ... ồ... ồ... Đừng về mà anh ơi đừng về mà! Thất vọng tràn trề anh chàng đã đi về chỉ còn lại nó và hấn trong căn nhà trống trải to lớn này thôi à hihihi. Hấn quay lưng lại nhìn nó

“Em định nhìn đến khi nào nữa hả? Nhìn anh đây này! Anh nhớ là anh đẹp trai hơn Alex cơ mà” Phung phiu khuôn mặt nhìn nó nói

— “Ok. Ok. Ok. Nhìn anh nhưng mà tôi thích những người mang kính hơn đó. Nếu anh mang kính khi đi chơi với tôi thì hay quá, khuôn mặt anh mang kính Nôbita loại không trông chắc dễ thương lắm á ha” Ủa ghẹo anh tí thôi hen. Nhưng mà chắc anh mang kính cũng đẹp lắm ha ^^ — “À. Mà quên nữa mai anh đi chơi với tôi được không zậy? Thuận Nhi nó tối nay không về mai nó đi mua sắm với Nhã Nhã rồi”

“Mai anh phải đến công ty. Nay anh bỏ công ty nữa ngày rồi” Hấn nhủ mà nói có lỗi với nó

— “Đi một bữa nữa thôi mà. Chồng yêu đi chơi nha” Nó nhảy nháy cặp mắt rồi nói tiếp: — “An him lạng là anh đồng ý nhé. Đi ngủ à ngủ ngon” Nó chạy đi và để lại hân một mình nữa dưới phòng khách đơ người

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Vợ Yêu Q

Đứng ngơ người như con nai vàng được một lúc thì cảm giác choáng váng cộng thêm phần nhức đầu làm hắn đứng không vững. Hắn dùng sức lắc lắc cái đầu rồi vịn vào tường bước từng bước nhỏ đi về phía cầu thang, hắn vừa bước lên cầu thang thì bị trượt chân ngã nhào xuống nền nhà lạnh như băng. Từ từ đứng dậy bước đi tiếp:

_"Khụ... khụ... khụ..." Kiểu này không ổn rồi. Cứ như vậy thì cô ấy sẽ rất thất vọng khi không được đi chơi cho coi. Tốt nhất mình nên lên phòng, nhanh chóng chớp mắt một lúc cho khỏe. Bỏ mặc sức khỏe vội vàng bước nhanh về phòng đóng cửa lại, hắn thuận người trượt người ngồi bệt dưới nền. Vớ tay mở tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi rồi trèo lên giường đắp chăn. Nhức đầu chưa đỡ hơn mà còn có thêm tình trạng nóng lạnh nữa làm hắn loay hoay tung chăn rồi lại đắp chăn khoảng 15 phút sau hắn mệt quá ngủ thiếp đi lúc nào không ha

~~~~~ Tôi là đường phản giác " Bị Bệnh"~~~~~

Phòng đối diện của ai kia đèn vẫn sáng, laptop vẫn còn chưa tắt, đôi tay không ngừng hoạt động, đôi mắt dán chặt vào màn hình máy tính, bánh bông lan và dâu đã sớm vơi đi một nửa. Vâng chính nó, nó vẫn còn thức vì mong tới ngày mai đi khu vui chơi mà nó mong bao bữa nay. Lo suy nghĩ với ăn hết đồ hắn mua cho, nó bắt đầu buồn ngủ rồi ngủ luôn

~~~~~ Tôi là đường phản giác " Ham ăn"~~~~~

7h 30 nó làm VSCN xong rồi chuẩn bị đồ đi chơi. Qua gõ cửa phòng hắn 2 cái thì cánh cửa bật mở ra, một nụ cười đón tim nó hiện hữu trên khuôn mặt hắn (TG: Anh ơi. Chưa hết bệnh mà còn cố gắng đi hẹn hò còn mệt thêm á > <)

_"Tôi tưởng em chưa dậy định đi gọi em. Mà k ngờ em còn dậy trước anh nữa" Hắn làm bộ cười cười làm nhòa khuôn mặt trắng bệch của hắn

_"Cũng bình thôi. Đi lệ đi. Anh hình như không được khỏe lắm" Nó nhủ mảy nghi hoặc hỏi

_"Làm gì có. Đi thôi" Hắn nói rồi kí đầu nó đi trước. Hắn với nó đi ăn rồi đi khu vui chơi. Vào tới khu vui chơi nó kéo hắn đi đáp dòng, chơi đủ trò chơi mệt tới khuôn mặt đã trắng bệch nay còn lấm tấm mồ hôi lạnh. Nó kéo hắn ngồi xuống ghế đá lấy chai nước đưa cho hắn rồi nó vui vẻ đứng đưa chân mà không biết hắn đang khổ sở chịu đựng. Choáng váng hắn ngã người lên vai nó thì thào:

_"Anh xin lỗi. Nhưng mà anh hết chịu nổi rồi. Khụ... khụ... khụ"

_"Anh bị sốt sao hả? Tại sao không nói tôi biết. Aisss đồ ngốc" Nó sờ trán hắn rồi luống cuống lấy điện thoại của hắn gọi cho anh kí Alex

_"Alô. Anh mau đi taxi tới khu vui chơi XXX nhanh đi. Anh ấy sốt nên ngắt đi rồi"

_"Được. Tôi tới ngay"

Sau khi cúp máy, 10 phút sau y như tên bán anh thư kí đã có mặt. Nó dìu hắn một bên, anh thư kí dìu một bên đỡ hắn lên xe. Nó ngồi kế hắn lấy khăn giấy lau hết mồ hôi trên mặt

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bị Bệnh

Đứng ngơ người như con nai vàng được một lúc thì cảm giác choáng váng cộng thêm phần nhức đầu làm hắn đứng không vững. Hắn dùng sức lắc lắc cái đầu rồi vịn vào tường bước từng bước nhỏ đi về phía cầu thang, hắn vừa bước lên cầu thang thì bị trượt chân ngã nhào xuống nền nhà lạnh như băng. Từ từ đứng dậy bước đi tiếp:

_"Khụ... khụ... khụ..." Kiểu này không ổn rồi. Cứ như vậy thì cô ấy sẽ rất thất vọng khi không được đi chơi cho coi. Tốt nhất mình nên lên phòng, nhanh chóng chớp mắt một lúc cho khỏe. Bỏ mặc sức khỏe vội vàng bước nhanh về phòng đóng cửa lại, hắn thuận người trượt người ngồi bệt dưới nền. Vớ tay mở tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi rồi trèo lên giường đắp chăn. Nhức đầu chưa đỡ hơn mà còn có thêm tình trạng nóng lạnh nữa làm hắn loay hoay tung chăn rồi lại đắp chăn khoảng 15 phút sau hắn mệt quá ngủ thiếp đi lúc nào không ha

~~~~~ Tôi là đường phản giác " Bị Bệnh"~~~~~

Phòng đối diện của ai kia đèn vẫn sáng, laptop vẫn còn chưa tắt, đôi tay không ngừng hoạt động, đôi mắt dán chặt vào màn hình máy tính, bánh bông lan và dâu đã sớm vơi đi một nửa. Vâng chính nó, nó vẫn còn thức vì mong tới ngày mai đi khu vui chơi mà nó mong bao bữa nay. Lo suy nghĩ với ăn hết đồ hắn mua cho, nó bắt đầu buồn ngủ rồi ngủ luôn

~~~~~ Tôi là đường phản giác " Ham ăn"~~~~~

7h 30 nó làm VSCN xong rồi chuẩn bị đồ đi chơi. Qua gõ cửa phòng hấn 2 cái thì cánh cửa bật mở ra, một nụ cười đón tim nó hiện hữu trên khuôn mặt hấn (TG: Anh ơi. Chưa hết bệnh mà còn cố gắng đi hẹn hò còn mệt thêm á >_<)

_ "Tôi tưởng em chưa dậy định đi gọi em. Mà k ngờ em còn dậy trước anh nữa" Hấn làm bộ cười cười làm nhòa khuôn mặt trắng bệch của hấn

_ "Cũng bình thôi. Đi lẹ đi. Anh hình như không được khỏe lắm" Nó nhủ mày nghi hoặc hỏi

_ "Làm gì có. Đi thôi" Hấn nói rồi kí đầu nó đi trước. Hấn với nó đi ăn rồi đi khu vui chơi. Vào tới khu vui chơi nó kéo hấn đi đáp dòng, chơi đủ trò chơi một tới khuôn mặt đã trắng bệch nay còn lấm tấm mồ hôi lạnh. Nó kéo hấn ngồi xuống ghế đá lấy chai nước đưa cho hấn rồi nó vui vẻ đung đưa chân mà không biết hấn đang khổ sở chịu đựng. Choáng váng hấn ngã người lên vai nó thì thào:

_ "Anh xin lỗi. Nhưng mà anh hết chịu nổi rồi. Khụ... khụ... khụ"

_ "Anh bị sốt sao hả? Tại sao không nói tôi biết. Aisss đồ ngốc" Nó sờ trán hấn rồi luống cuống lấy điện thoại của hấn gọi cho anh kí Alex

_ "Alô. Anh mau đi taxi tới khu vui chơi XXX nhanh đi. Anh ấy sốt nên ngắt đi rồi"

_ "Được. Tôi tới ngay"

Sau khi cúp máy, 10 phút sau y như tên bắn anh thư kí đã có mặt. Nó diu hấn một bên, anh thư kí diu một bên đỡ hấn lên xe. Nó ngồi kế hấn lấy khăn giấy lau hết mồ hôi trên mặt

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ăn, Ngủ, Nghỉ

Sáng chủ nhật này sao mà lạ hơn chủ nhật của mấy tuần trước nha. Đáng lẽ ra giờ này nó phải nằm trên chiếc giường êm ái của nó mới đúng là nó nhưng mà bây giờ mới có 5h30 mà nó đã mở mắt trao tráo rồi * Cái này người ta gọi là sức mạnh tình yêu đó mà @@*. Cả người nó cứng đờ không còn một chút cảm giác y như là bị liệt đến nơi zây ~.~!!!. Cái cổ như muốn treo một bên luôn rồi ahiuhiu. Vươn người một cái rồi nó lấy tay sờ trán hấn... Ô mừng quá hết sốt rồi, may quá một không cần phải thức canh bệnh như zây nữa rồi. Ôi trời ơi cái chân uầy~ tê rần rần luôn rồi, chống 2 tay lên giường đứng dậy được rồi nhưng mà cái chân tê không còn cảm giác, khi bỏ tay ra là nó nhào người "Ạch" xuống giường môi nó đáp xuống má hấn, má hấn là nơi môi nó tiếp xuống an toàn * Ôi giỏi ơi. Em thích nhất cảnh này nha ^~*. Nó trợn mắt nhìn hấn, cũng đúng lúc ghé hấn mở mắt nhìn nó chằm chằm còn gian ta đề người nó nặng thêm đề nó khỏi đứng dậy luôn (TG: Oppa à. Anh thật là "năm bờ quanh" mà ^.*). Nó dùng tay đánh thùm thụp vào ngực hấn làm hấn đau quá mà thả nó ra. Nó đứng phắc dậy chui mò chia tay vào mặt hấn nói:

_ "Đồ háo sắc. Anh bị cuồng hôn hả. Bực mình quá!!!

Vì sợ con bạn chí cốt nghe thấy rồi đi nói cho Nhã Nhã biết thì nó chỉ có nước độn thổ

_ "Nè!!! Chưa ai nói em là chỉ tay vô mặt chồng chưa cưới là rất bất lịch sự và không tôn trọng chồng hả???" Hấn nhếch môi cười rồi vuốt lại mái tóc bị rối. Nó thì ngậm cục tức hạ tay xuống giậm chân đi về phòng ngủ cho đỡ mệt. Hấn nhìn theo bóng dáng nó ra khỏi phòng mà thầm cười trong bụng.

Về phòng nó nhảy tọt lên giường ôm cái gối khi nhỏ vào lòng chửi rủa hấn:

_ "Anh là đồ vô ơn. Tôi đã chăm sóc anh zây mà còn dám đối xử với tôi zây hả? Anh đi chết đêêê. !@#\$/^;*),'&#*#@...." Lo mà chửi rủa nó ngủ thiếp đi luôn không hay. Lúc nó thức dậy là lúc 1 giờ trưa, nó làm VSCN rồi bước xuống bếp kiểm đồ ăn. Đi ngang qua phòng Thuận Nhi thì nhỏ bước ra thấy nó nhỏ lòi nó xuống bếp hỏi:

_ "Mày nha. Hôm qua mày với anh tao có gì với nhau không?" Nhỏ đẩy nó ngồi xuống đập bàn tra khảo

_ "Chả xảy ra chuyện gì hết. Tao đói quá nấu đồ tao ăn đi Nhì" Nó lắc đầu không biết rồi lắc tay nhỏ than đói

_ "Ăn quài hà. Thật là không có gì không?" Nhỏ nhủ mày nghi hoặc hỏi. Nó chỉ gật đầu rồi nhỏ tạm tin đi lại bếp chiên cho nó cái trứng với miếng cóc lết bỏ ra đĩa kèm theo bánh mì ngọt. Nó ăn xong rồi ngồi coi tivi với Thuận Nhi tới chiều hấn về mua cho nó với Thuận Nhi đôi giày mới. Cũng đúng giày nó toàn giày thể thao thì làm sao đi chơi cho tiện được, Thuận Nhi thì mừng hết nói nói luôn rồi, nó thì mua cho thì lấy thôi. Đem lên phòng cất rồi lại xuống ăn. Coi tivi đến 9 giờ thì nó đòi lên ngủ. Thế là ngày Chủ Nhật của nó rất nhàn rồi

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Gặp Gỡ Anh Nhã Nhã

"Nguyễn Nhật Linhhhhh!!! Mày dậy ngay cho tao nhanh lên. Đã trễ lắm rồi. Mày không muốn đi học hả????" Thuận Nhi dùng hết sức lực đập tung cửa phòng của nó. Nhưng mà kêu nó dậy cũng vô ích, đeo tai nghe còn ngủ khò... khò... ra kia kia TT^TT. Nhỏ sôi máu điên chạy lại tháo tai phone ra hét lớn:

_"Cháy nhà rồi bà con ơi. Cháy nhà rồiiiiiiiiiii!!!" Kì này mày không dậy tao cho anh tao lên kêu mày luôn nhé con hehehehe ^D^

_"Baba mama ơi. Cháy cháy cháy rồi. Nước nước nước đâu dập lửa mau lên. Oa... oa... oa..." Nó giật mình ngồi dậy chạy vào nhà vệ sinh lấy nước ra ngó quanh nhà mặt còn mếu máo nữa chứ trong tức cười chết đi được hahaha

_"Muahahahaha. Mày làm tao mắc cười quá đê. Cháy đâu mà cháy. Toa kêu mày dậy mà mày không dậy, tao đành dùng cách này thôi. Mà hiệu quả thật muahahahaha" Nhỏ đứng cười sặc sụa còn nó thì nhìn nhỏ đến sặc mùi thuốc súng. Mà nếu như ánh mắt có thể giết người thì nó sẽ không tiếc mà ban cho nhỏ một cái liếc mắt chết tại chỗ luôn

_"Mày... Mày... Mày... Nếu mày không muốn chết thì bước xuống lầu đợi tao. Lát tao xử mày sau. Grrr. AAAAAA. Tức quá" Nó vò đầu bứt tóc bước lại vào nhà vệ sinh làm VSCN. Nhỏ mím môi cười như điên bước ra khỏi phòng. Nó đứng đánh răng mà chân mày nhú lại như muốn rớt xuống ý. Thay đồ nhanh gọn lẹ nó bước xuống cạnh bàn ăn ngồi vào ghế, đợi nhỏ đem đồ ăn cho nó. Nhỏ mới ngồi xuống nó đã ghé làm nhỏ mem chụp ếch đó ạ ^^ . Nhỏ bay tới ngắt cái má của nó, cù léc nó... Mà nói tóm lại là nó với Thuận Nhi ngồi ăn không yên làm ai kia phải tự mình lấy phần ăn cho mình luôn hía hía

Ngoài xe mà hai đứa nó giỡn mà muốn lật xe vòng vòng. Hấn nhú mày"

_"Muốn xuống xe hay là ngồi yên đợi tới trường hử???" Nói xong hai đứa nó cũng mím môi ngồi im luôn không dám nhúc nhích gì hết tron hà. Đến trường nó phóng xuống xe, đi được một quãng thấy Nhã Nhã nó chạy lại ôm chầm chầm Thuận Nhi cũng bay như điên lại ôm nó với Nhã Nhã. Nhưng mà hình như có chuyện gì đó nó không có được ổn với Thuận Nhi nha... Còn anh chàng đẹp trai kia là ai thế nhỉ??? Còn ai nữa chứ chính là anh trai của Nhã Nhã á mà, người ta tên là Trần Lộc Huân đó nha, tên đẹp mà người cũng đẹp nữa nha. Nó cười tươi nhìn Nhã Nhã hỏi:

_"Áy da. Ai đây Nhã nhã??? Nhìn cũng dễ thương quá ha!!! hihi" Nó cười híp mắt nhìn Lộc Huân rồi nhìn Nhã Nhã

_"Thôi đi cô nương anh tôi đó má. Có NGƯỜI YÊU rồi đó đừng có mà cưa cẩm anh tôi. Mắc công NGƯỜI YÊU mấy người nói tôi xúi dại cô nương đó nha" Nhã Nhã ngắt cái mũi nhỏ của nó nói rồi kéo nó lại gần nói nhỏ vào tai nó: _"Mà mày nhìn đi nha. Thuận Nhi hình như trúng tiếng sét của anh tao từ hôm đi chơi rồi mày ạ! Cho nên anh tao là của nó rồi hahaha"

_"Biết rồi biết rồi. Tao làm gì có tình cảm với anh mày chỉ là thấy anh mày có cái gì đó đáng yêu quá! Ahiihi. Tao nhìn cũng đủ biết con Nhi thích anh mày, tao là tao có tình cảm với người khác rồi" Nó cười khúc khích nhìn Nhã Nhã. Mà máu tò mò của Nhã Nhã nổi lên nên hỏi nó: _"Ai mà có phước được hotgirl thích thế. Á Á có phải là anh phu quân nhà không hả hahaha". Nó mặt đỏ tới mang tặn mang tai mà gật đầu lia lịa, quay người nhìn Thuận Nhi đang ngó người mất thì liên tục bắn tim cho troai đẹp:

_"Á á. Có người trúng tiếng sét ái tình rồi kia. Lúc trước anh nào của cũng bị từ chối mà giờ thì... Aiss! Thôi rồi Lượm ơi. Sét dữ quá làm ngó người luôn rồi" Nó lắc đầu cười ngao ngán. "Bộp" cái tay nó đập vào người nhỏ làm nhỏ giật mình liếc nó. tiếng chuông đúng lúc reo lên thế là nhỏ phải từ bỏ mà lết xác lên lớp với hai con người tám hồn chữ tám. Nhỏ đi mà đầu óc cứ để bên anh đẹp trai Trần Lộc Huân thôi. Nó kêu quài mà cũng không nghe , thế là nó với Nhã Nhã đành kéo lê thế nhỏ vào lớp ngồi mặc nhỏ thần thờ thì 2 đứa nó vẫn ngồi nhìn nhau rồi nhìn nhỏ. Nguyên tiết nhỏ đầu óc mơ màng mong tới giờ ra chơi để đi kiếm ai đó ý mà

_"Nhi à! Mày định thần thờ tới khi nào vậy hả??? Đói bụng quá à!!! Ra căn teen đi chắc anh Nhã Nhã cũng đang ở đó á nha nha nha!!!" Nó ngồi năn nỉ Thuận Nhi í ới. Nhưng mà chiều mà chiều này có tác dụng có tác dụng có tác dụng nhe hìhì

_"Được. Đi xuống căn tin nào. Thẳng tiến" Thuận Nhi lạch bạch chạy như tên bắn xuống căn teen trường ngó nghiêng kiểm hình bóng anh ấy. 2 đứa nó chạy theo mà muốn nhấn đầu nhỏ 1 phút cho chết luôn, thứ hám trai không hà. Lộc Huân ngồi một mình một cái bàn trong góc ăn cơm, không đoái hoài gì những cô gái đang lập lõe nhìn anh, nhỏ kéo tay 2 đứa nó lại ngồi xuống nó bay đi mua cơm trưa cho 3 đứa nó để không lát đói meo râu. Lộc Huân hội trường hội học sinh với thân hình cũng được liệt vào danh sách "chuẩn men" và cộng thêm khuôn mặt điển trai thế là được nhiều người theo nườm nượp đấy * Ý ta là có dính thêm cô nàng Thuận Nhi nhà ta hahahaha*. Nhã Nhã đi thấy nó bụng nhiều đồ tội quá chạy lại bụng phụ sẵn tiện để Thuận Nhi nói chuyện luôn cho rồi. Mà Thuận Nhi đâu có ngu mà không tận dụng cơ hội chứ:

_"Chào anh Lộc Huân. Nhớ em chứ???" Nó nghiêng đầu mỉm cười lộ hàm răng trắng tinh

_"Sao mà quên được chứ. Dễ thương như em ai dám quên đâu. nhưng mà em ăn gì chưa?" Anh cười nhìn nhỏ hỏi

_"À chưa. Nhã Nhã với nhỏ bạn chỉ cốt đi mua cơm rồi anh. 2 đứa nó tới rồi kìa hihihi" nó chỉ tay lại 2 đứa nó không quên để lại ánh mắt sặc mùi sát khí cho 2 người đang bụng đồ ăn cho nhỏ ahiihiu TT^TT. Tội voài làm phước cho người ta mà cứ bị người ta hiểu lầm hà

"Sao 2 em đi mua lâu vậy? Đói bụng mà ăn trẽ không tốt đâu nha" Lộc Huân mỉm cười nhìn nó * E hèm đi trước cũng có lợi ghê ha, được thấy trai cười TT^TT mà nó thấy chứ tôi là tôi không thấy*. Nó cười toét hàm răng nói:"Đói zậy ăn mới ngon đó anh hihi"

_"À quên chưa giới thiệu. Anh hai đây là Thuần Nhi lần trước em có dẫn qua nhà mình chơi anh nhớ nên không cần giới thiệu nữa nhể. Còn đây là Nhật Linh là bạn em du học dinh cùng Thuần Nhi và cũng là chị dâu tương lai của Thuần Nhi đó mà hehe" Nhã Nhã giới thiệu mà cái mặt cười gian tà

_"Chào 2 em. Anh là Trần Lộc Huân là anh trai của Nhã Nhã, anh học lớp 12A1" Lộc Huân đưa 2 ngón tay thành chữ V nói. Thế là cứ thế mà có 4 người, 3 nữ, 1 nam trốn tiết ngồi ở căn teen trường tám dóc ^^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Kế Hoạch Trốn Thoát

Nguyên buổi sáng cả bọn có học gì đâu, toàn là ngồi canteen tám dóc không thôi, còn Thuần Nhi thì vẫn mơ mộng và mơ mộng thôi hà. Hết buổi học nó muốn về nhà nhanh ngủ để nạp năng lượng tối đi chơi đầu đó cho vui tí chứ ở nhà hoài chán chịu sao nổi T^T. Kéo quai mà Thuần Nhi có ngồi đây đâu, con gái gì đâu học vô chi cho giờ nó phải mệt mỏi kéo lê nó về thế này này, Nó phát khùng lên vì tội hám trai của Thuần Nhi nên đứng trước mặt nó che lại không cho nó nhìn luôn. Thế là thành công nhỏ đã chịu đứng lên cúi chào rồi xách cặp lên nhưng mà nó nghĩ lại kéo nó lại nói nó với Nhã Nhã:

_"Nè. Tối nay có đi đâu chơi không? Tao đi với ở nhà hoài t chán lóm à ahiuhiu" Vừa nói vừa khóc zậy mới được đi chơi

_"Khùng hả mậy? Tao chưa muốn bị anh hai tao xử từ đầu nha chưa!" Thuần Nhi nghe xong tá hỏa cổ đầu nó một cái rồ đau

_"Thuần Nhi nói đúng đó anh xã mầy lo cho coi. Ở nhà đi" Nhã Nhã à. SAO tới mầy cũng hứa theo nó với anh tao hử? Ahiuhiu T^T. Nó mếu làm Nhã Nhã với Thuần Nhi phá cười lên còn Trần Lộc Huân thì ngơ ngời vì thái độ trẻ con quá đáng yêu của nó. Nó giận đến run người hết toáng lên:

_"Im hết đi chưa hả??? Tao muốn đi chơi mà. Cho tao đi chơi đi mà năn ni tụi bây đó. Nhã Nhã à Thuần Nhi à cho tao đi chơi với71tui5 bây nga~. Hấn bắt tao ở nhà hoài sao tao chịu nổi được hả?" Nó lắc tay 2 người kia rồi làm ánh mắt nai tơ làm Thuần Nhi hơi xiêu lòng nhưng mà không được đâu anh 2 sẽ cấm túc cho coi

"Nhật Linh..." Aigo thật khéo nha. Hấn đến rất ư là đúng lúc, làm nhỏ khỏi phải đau đầu vì nó nữa * ánh mắt cảm ơn*. Nó há hốc nhìn hấn đến đau lòng luôn hấn đúng là âm tà mà cứ bám theo nó hoài không thôi. Nhã Nhã thì ngược lại nhìn hấn không chớp mắt còn huých tay nó nói nhỏ:"Aigo. Chồng mầy đẹp trai quá cơ. Hotboy sao hả? Còn gọi mầy chứ không thèm gọi Thuần Nhi luôn. Xem ra đúng là anh ta cưng chiều mầy thật hehe" Nó quay sang nhủ mầy ngất nhẹ Nhã Nhã làm nhỏ cười híp mắt. Hấn thấy nó đứng chung với 2 cô bạn thì không nói gì nhưng tên con trai đó đầu rathe61 còn nhìn nó với ánh đưa tình thế chứ, hấn nghĩ tới đó liền chưng bộ mặt lạnh lùng ra đi tới phía nó. Thuần Nhi thấy hấn đi tới liền nói:

_"Anh hai. Sao anh không đợi ngoài xe đi mà phải vào đây?" Thuần Nhi nói mà mắt cứ đề trên người Lộc Huân (TG: Tội hám trai không bao giờ bỏ. Nhưng mà cũng đúng hám chứ không quen bữa bãi :v)

"Không sao. Thấy lâu quá nên anh vào tìm. Còn đây là..." Hấn vẫn chưng chưng cái bộ mặt lạnh băng ra ngoài --

_"À. Quên không giới thiệu với anh. Em là Nhã Nhã là bạn của Nhật Linh và Thuần Nhi lần trước hình như cũng gặp nhau trong phòng Hiệu Trưởng rồi đây ạ" Nhã Nhã giơ tay chào rồi giới thiệu một lèo còn cười tươi như hoa nữa chứ. Hấn gật đầu chào lại:

_"Chào em. Anh là Trương Trọng Quân. Em rất giống ba em. Người đứng kế bên chắc là Trần Lộc Huân con trai nhất của họ Trần đúng chứ?"
_____ hàn băng -_-

_"Cảm ơn anh đã khen. Anh nói đúng anh ấy là anh trai em là con trai nhất của họ Trần" Oimeoi Nhã Nhã cười tươi roi rói như hoa mai ngày tết luôn kìa trời ^V^. Lộc Huân chỉ gật đầu cười nhẹ một cái, nó nghe xong thì gục đầu lọt tọt đi trước không đợi ai hết. Thuần Nhi mỉm cười nháy mắt với Nhã Nhã nói:

_"Anh à. Tối nay em có hẹn với Nhã Nhã đi chơi một vài nơi. Anh khỏi chờ cửa nhé em không về đâu, em sẽ ở lại nhà Nhã Nhã một hôm" Nhỏ lay lay cánh tay hấn làm nũng

_"Con gái không nên ở nhà người khác như vậy biết chưa! Ba mẹ sẽ la em rồi sẽ bắt anh về luôn thì sao hử"

"Anh à. Không có đâu không lẽ bắt anh về không cho anh ở với vợ yêu anh sao? Nha Nha Nha" Nhỏ làm Aigo lấy lòng anh trai và Lộc Huân mà không biết ngượng ngùng luôn @V@. Nhã Nhã thấy tình hình bất ổn liền nói giúp nó:"Đúng đó. Anh cứ cho Nhi Nhi qua nhà em. Em sẽ quản giùm anh hihi". Cuối cùng hấn cũng gật đầu định quay lưng đi nhưng mà... Nhật Linh nó đâu rồi. Sao lại biến mất nữa rồi thế này (TG: ANh oi. Vợ yêu anh đã bỏ trốn đi ra công trước rồi) hấn đưa mắt tìm khắp nơi nhưng không thấy tung tích nó đâu. 3 người cũng thấy lạ mà nhìn xung quanh nhưng mà không

thấy nó. Hắn đành chạy thêm một vòng nữa để đi tìm không xa xôi mà gần ngay trước mắt. Nó thì lẻ từng bước nhỏ ra ngoài cổng rồi đứng đợi, biết là tối nay phải ở nhà nhưng mà nó quyết tâm phải trốn ra khỏi nhà. Phải đợi hắn ngủ đã nếu không có trốn đằng trời cũng không thoát. Nó nghĩ zậy liền lên kế hoạch trốn thoát kĩ lưỡng

_"Nhật Linh... Hộc... Hộc... Tại sao không bao giờ đợi anh đi chung. Anh làm gì em mất mặt lắm sao?" Hắn vừa thờ vừa cầm tay nó hỏi. Nó ngo người lần một, tại sao phải chờ? Tại sao phải mất mặt? Ý hắn là gì?

_"Em ghét anh đến zậy sao?" Đôi mắt u buồn nhìn nó. Nó ngo lần 2, tại sao phải ghét nó rất thương hắn mà??? * ánh mắt khó hiểu*

"Anh nói gì zậy? Tôi đâu ghét anh đâu! Tại tôi muốn ra xe ngồi đợi thôi mà. Với lại tôi muốn yên tĩnh suy nghĩ mấy bài học thôi" Nó chớp chớp đôi mắt nhìn hắn (TG: Nói xạo không chớp mắt --). Hắn mỉm cười nhìn nó rồi thả tay nó ra:

"Zậy hả? Anh tưởng em ghét anh. Xin lỗi đâu không? Hắn nở nụ cười ảm áp hỏi. Nó ngược lại không cảm thấy khó chịu mà còn thấy rất ảm áp trong lòng gật đầu một cái. Ủa nói zậy thì Thuận Nhi là người đồ duyên nhất đang hạnh phúc tự nhiên bước ra la làng lên rồi chui tọt vào xe hà -- ^V^

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nỗi Giận

Nó và Thuận Nhi ngồi trên xe mà đùa thì đầu óc lằng lằng nhớ đến 'trai đẹp', đùa thì chống cằm cần cần môi nhìn ra cửa xe suy nghĩ 'kế hoạch trốn thoát'. Bỗng giọng nói của hắn cất lên: _"Nhi, Linh hai em muốn đi ăn cái gì không?" Một mình tự thoại lần 1. _"Hai em đang suy nghĩ coi muốn ăn gì hả? Không suy nghĩ đi anh biết chỗ này mới mở ngon lắm chắc hợp khẩu vị em đó Linh" Một mình tự thoại lần 2. Hắn cảm thấy khó chịu khi mình bị bỡ hai lần như zậy, liền hét lên: _"Ngăn dòng suy nghĩ của các em lại và nghe tôi nói đi" 2 đứa nó giật mình tròn mắt nhìn hắn rồi e dè thu lại ánh mắt * Tại ánh mắt của ai đó như sát thủ ý*

_"Được rồi. Tôi không muốn ăn. Chỉ muốn về ngủ thôi à. Còn mày có muốn ăn không Nhi" Nó ngồi thẳng người dậy nói rồi nhìn nhỏ. Nhỏ thì cũng đã rơi từ 9 tầng mây rồi nên hăng giọng nói đồng điệu: _"À ờ... Em cũng không muốn ăn đâu anh 2 à. Mình về đi" Hắn khó chịu hậm hực nhìn hai đứa nó rồi lái xe về nhà.

Sau một hồi nó cũng đã đặt chân về đến nhà, đáp chân xuống phòng thân yêu và chà mặt lên cái giường của nó. Nó lăn qua lăn lại rồi lại từ chọn một bộ quần áo để tối trốn thoát dễ dàng mà không bị vướng víu hehehe. Nó chọn một chiếc quần bò cùng với chiếc áo somi trắng tay dài rồi lấy ra đôi giày bata yêu dấu của nó ra để sang một bên rồi bay vào lên giường ngủ

~~~~~ Tôi là đường phân giác "Ham Ngủ"~~~~~

Thuận Nhi thì vẫn như người mất hồn. Nhỏ cảm ly nước cam vừa uống vừa nhìn ra ban công bắn bắn trái tim lên bầu trời (Bắn trái tim lên bầu trời để gió cuốn đi tới nơi mà Trần Lộc Huân có mặt :v)

~~~~~ Tôi là đường phân giác "Hám Trai"~~~~~

Hắn thì chui tọt vào phòng làm việc duyệt mấy tập tài liệu cho sớm để xong công việc dặt nó đi chơi sẵn tiện hẹn hò luôn hahaha. Hắn mở điện thoại lên và hình nó đập vào mắt hắn làm hắn mỉm cười hạnh phúc.

~~~~~ Tôi là đường phân giác "Thương Vợ"~~~~~

Mặt trời cũng đã lặn và mặt trăng cũng từ từ nhô cao. Nó thức dậy bước xuống bếp ăn tối, đầu xù tóc rối áo xốc xếch y như nó đi oánh lộn xong ý. Hắn nhìn mà còn cười thì Thuận Nhi sao chịu nổi. Nhỏ cười mà muốn bò lăn xuống sàn nhà luôn chứ chả chơi, nó nhục mặt mở tủ lạnh ra lấy chai nước lạnh uống cho hạ hỏa rồi lên phòng chỉnh chu mới bước xuống. Nó ăn ngấu ăn nghiêng nhìn nhỏ như muốn xé xác ngấm giấm ý, hắn ăn xong đem chén đĩa bỏ vào bồn rồi rửa tay nói:

_"Nhi. Đi chơi thì làm ơn ý tứ giùm anh. Có biết chưa nếu không thì... Em sẽ phải ở nhà luôn cho anh" Hắn nói rồi đưa tay quẹt ngang cổ cảnh cáo làm nhỏ nuốt khan nước bọt một cái gật đầu. Hắn nhìn đồng hồ nói: _"Tốt" rồi bỏ đi lên phòng một mạch. Nhỏ vừa hát vừa đi rửa chén làm nó tức muốn học mấu sao nhỏ được đi còn nó thì không. Nó đi lại chấp tay xin nhỏ:

_"Nhi xinh đẹp. Làm ơn cho t đi chơi với đi mà. Tao cũng muốn đi. Năn ni m đó"

_"Xin lỗi mày nha. T thương mày thật nhưng mà tao không dám cãi lời anh tao. Hehehe. Mày ăn xong thì đi đó đi. Mai tao rửa tiếp giờ tao bận rồi" Nói rồi nhỏ vọt lên phòng thay đồ rồi lại vọt ra khỏi nhà (Má ơi. Thánh xuất hiện :o). Nó ngâm cục tức lẻ từng bước lên phòng rồi nhớ ra là kế hoạch sắp bắt đầu liền chạy vào lên phòng thay đồ. Rốt cuộc cũng đã xong nó len lén xách giày trên tay đi từng bước nhẹ nhàng và hết sức nhẹ nhàng. Rất là siêu thế là nó đã ra khỏi nhà rồi, mang giày vào thôi. Đi vòng vòng thăm quan nào yehet~ nó nghĩ rồi nhảy chân sáo đi thẳng (Vì ta dạo này mê EXO quá nên bị

nhằm câu Yehet của Hun Móm ^^). Nó đi ra công viên ngồi hóng gió mát rồi lại vào những tiệm ăn Hàn, đi lòng vòng trong mấy cái siêu thị mua tùm lùm đồ...v...v...v...

~~~~~ Tôi là đường phân giác "Trốn Nhà"~~~~~

Hắn từ phòng làm việc ra định về phòng mình ngủ một tí nhưng mà muốn thấy mặt nó khi ngủ, hắn mở cửa bước vào thì thấy nó không có tưởng nó đang ở trong nhà vệ sinh hắn gọi quài không thấy ai trả lời, hắn đẩy cửa vào cũng không có liền kiểm khắp căn nhà. Móc điện thoại gọi cho Thuận Nhi thì nhỏ nói là nhò ra khỏi nhà trước khi nó biến mất. Hắn khó chịu cộng thêm phần lo lắng liền lái xe đi tìm khắp các nơi nó thích đến nhưng không thấy nó. Mà trong khi đó nó thì đang lang thang về nhà, nói cho đúng hơn là còn 300m nữa là về đến nhà. Nhưng không may là có một đám thanh niên mặt mày bặm trợn đi đến phía nó, lúc đầu nó cũng chả sợ hãi gì nhưng mà càng lúc mấy tên đó càng làm nó sợ hơn. Tên có vết sẹo trên mặt sờ khuôn mặt nó làm nó hoảng quá la lên, đá cho tên đó một cái rồi cắm đầu chạy. Nó vừa chạy vừa la đúng lúc hắn lái xe về vì nghĩ nó có thể sẽ về nhà, hắn nghe tiếng la quen thuộc liền dừng lại mở cửa xuống xe thì thấy nó, đằng sau là những tên côn đồ hắn chạy về phía nó và những tên côn đồ rồi đâm đá cho nó một trận làm bọn họ chạy toáng loạn. Hắn nhìn nó ngồi sợ hãi trong lòng vừa vui vừa tức giận. Vui vì nó không sao, tức vì nó dám trốn đi chơi vào ban đêm nguy hiểm thế này. Hắn đi đến bên nó, tức giận kiểm soát liền bật phát:

_"Em dám trốn ra ngoài vào ban đêm zậy hả? Trong khi đó trong người không có võ nữa. Em có biết anh lo lắng không?" Hắn hét đến đau cả thanh quản. Một giọt pha lê trên mắt nó rơi xuống làm tim hắn như bị ai cứa vào, hắn bế nó vào xe rồi đưa về nhà

XIN LỖI CÁC NÀNG, CÁC CHÀNG NHIỀU NHA. CHAP NÀY KHÔNG BIẾT HAY KHÔNG? VÌ SỢ MỌI NGƯỜI BUỒN TA. NÊN TA VIẾT MÀ KHÔNG SUY NGHĨ NHIỀU HIHI. MONG CÁC NÀNG, CÁC CHÀNG THEO DÕI TRUYỆN TA TIẾP NHA. KAMSA NHIỀU

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chiến Tranh Lạnh Xảy Ra

Vừa lái xe vào đến nhà hắn không nói tiếng nào liền mở cửa bước xuống xe rồi đi vào nhà một mạch để lại nó một mình. Nó cũng biết là hắn giận nhưng chỉ là không ngờ giận đến mức này, nó nghĩ rồi đem cái mặt tái mét lùi thui vào nhà. Chui zô bếp nó rót một cốc nước rồi ra sofa ngồi:_"Em đang hát về người yêu đâu ơ có nghe chẳng....." Tiếng chuông điện thoại vang lên. Nó mới bỏ cốc nước xuống cầm điện thoại áp lên tai:_"Alô. Có chuyện gì sao Nhì?"

_"Mày đang ở đâu thế? Biết tao với anh hai tìm m quâ trời không? Anh tao gọi nói mày không có nhà á. Mày đã đi đâu zậy haaaaaa?" Thuận Nhi xả một tràng làm nó phải để cách xa tai nếu không chắc rằng nhĩ nó sẽ bị giọng "hót" kinh khủng này làm lủng mất

_"Tao đã về rồi. Mày không cần phải lo đâu. Mà ngày mai mày đi học với Nhã Nhã à?" Nó cố gắng để giọng nói bình thường, nếu không Thuận Nhi sẽ bỏ về nhà mà đổ nó mất.

_"Ừ. Mày đi ngủ sớm đi. Mai sẽ mua đồ ăn cho. Goodnight baby." Nhỏ nói bằng một giọng rất chi là lãnh lút và vui vẻ.

"Được. Mày ngủ ngon. Đừng về trễ quá đó" Nó cúp điện thoại đẹp cốc nước, bước lên phòng thay đồ ra và trèo lên giường suy nghĩ một vài chuyện đã xảy ra. Thật sự nó có lỗi nhiều lắm sao? Mọi chuyện đều tại nó sao? Tại sao hắn không nghĩ gì đến nó hết zậy? Tại sao lại giận dữ như zậy chứ? Hắn thích nhìn nó khóc lắm ư? Về nhà không nói không rằng gì đã vào nhà trước để lại nó một mình? Nghĩ một hồi như zậy thì ai mà không mệt nó cũng zậy thiếp đi lúc nào không hay. Hắn vừa về phòng là vô nhà vệ sinh ngâm nước lạnh cho hạ hỏa (Muốn bệnh lại nè --), cầm điện thoại trong tay cứ nhìn hình nó là trong đầu hắn hiện ra khuôn mặt lúc nó khóc. "Choang" thế là đi tong con đề đòi mới T^T (Để nhò: Em đâu có tội đâu anh T^T). Vì quá tức giận mà hắn quăng luôn điện thoại vào tường làm nó bể nát, bước ra khỏi nhà vệ sinh hắn mặc một chiếc áo len tay dài cùng với chiếc quần thun dài cầm cái khăn bông nhỏ ngồi xuống giường lau khô đầu (Nhìn oppa cứ như bức tranh ấy nhể OoO). Đứng dậy định mở cửa sang phòng coi nó ngủ chưa nhưng mà hắn vì thẹn quá hóa giận luôn. Thế là hắn mới đi đến cửa là đã quay đầu lại trèo lên giường ngủ luôn (Nói chớ 2 vợ chồng này giống nhau thật chứ. Vợ ngủ chồng cũng ngủ theo :v)

Trời mới tờ mờ sáng là nó đã thức và làm VSCN

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chiến Tranh Lạnh Xảy Ra 2

Trưa về, nó cùng Nhã Nhã và Thuận Nhi ra đến cổng trường, đứng tiễn Nhã Nhã lên xe buýt rồi nó và Thuận Nhi đứng đợi hân. Nhưng rồi nó nhớ là hân vẫn còn rất giận nó nên nó viện cớ với nhỏ là nó muốn đi mua một vài thứ nên bảo nhỏ về trước, còn nó đi mua đồ xong sẽ đi taxi về nhà thăm ba mẹ luôn. Nói rồi nó vất chân lên cổ chạy đi một mạch, nó vừa đi cũng là lúc hân lái xe đến. Hân đứng nhìn xung quanh rồi kêu Thuận Nhi lên xe, Thuận Nhi cũng người vì thái độ lạnh lùng của hân, thường ngày hân sẽ hỏi Nhật Linh đâu rồi sẽ bám riết lấy nó nhưng mà hôm nay hân không hỏi lấy một lời làm nhỏ hơi bất ngờ, mở miệng hỏi: _ "Sao anh không hỏi em Nhật Linh đâu??? Co phải 2 người cãi nhau không???"

_ "Không. Em đừng hỏi gì hết anh đang rất mệt" Hân vẫn khuôn mặt lạnh lùng mà lái xe. Thuận Nhi cũng không dám hỏi gì nhiều, chỉ cần nghe hân nói như vậy là đã hiểu. Nhỏ chỉ biết lẳng lặng cầm điện thoại nhắn tin cho nó

Lúc này thì nó vẫn còn lang thang ở gần trường. Nó đã thấy hết rồi, thấy hân lơ đãng hình bóng của nó, không thấy nó cũng không hỏi nó đâu, tìm nó như bị ai cầm dao cứa vào... Đau đến không chịu nổi. Cô hống nghẹn lại, hốc mắt cay xè... Rồi 1... 2... 3... Một thứ nước mặn chất lẫn dài xuống gò má làm da mặt nó bỏng rát. Nó đang khóc sao? Đúng vậy nó đang khóc. Khóc vì một người con trai. Lê chân nặng nhọc bước từng bước một, nó bước lên chiếc xe buýt vắng người, nó bước xuống hàng ghế cuối tựa đầu vào tấm kính xe. Nhắm mắt lại rồi mở mắt ra nó đau khổ dùng tay lau đi giọt nước mắt còn đọng lại trên mi, cầm điện thoại gọi cho mama nó. Tiếng chuông đổ đều đặn nhưng không ai nghe máy, nó thất thểu tắt điện thoại đi, mở hộp tin nhắn ra thì thấy tin nhắn của Thuận Nhi đẩy cả hộp tin. Nó mở ra đọc: 'Mày với anh tao giận nhau, sao không nói tao nghe?'

'Mày đang ở đâu? Tao gọi cho mẹ mày thì mẹ mày nói hôm nay mẹ mày không có nhà, mẹ mày đi thăm bệnh một người bạn rồi'

'Mày yên tâm tao không nói gì cho anh tao nghe đâu. Giờ mày đang ở đâu?'

'Cái con ngốc kia mày ở đâu rồi... Cả đồng tin nhắn. Nó đọc mà muốn hắc não luôn rồi, nó nhắn một tin không qua dài, đầy đủ mà xúc tích:

'Ồ... Mẹ tao không có nhà thôi tao đi coi phim vậy. Bữa giờ không coi nhớ quá hahahaha' Nhấn rồi bỏ vào balô, nó đưa mắt nhìn vào khoảng không trên trời. Nó tự hỏi có phải nó đã yêu hân thật rồi hay không? Trong tim hân thật sự có nó không? Hay chỉ là hân dành tình cảm cho nó chỉ là nhất thời. Dừng tại trạm xe buýt nó đi bộ một đoạn đến rạp AXB, đi vào cửa là thấy hơi lạnh từ máy điều hòa tỏa ra rất mát nên nó hít một hơi sâu mỉm cười rồi nháy chân sáo đi về quầy bán vé. Nó có biết coi phim gì đâu, chỉ biết thấy chi bán vé nói là có phim mới rất hay nên nó vui vẻ gật đầu nói:

_ "A dạ. Vậy chị bán em một vé phim mới ra đi ạ hihi" Chị bán vé cười tí mắt đưa vé cho nó rồi bảo nó đi theo mấy người đang trước. Nó kêu chị bán vé xinh đẹp bán cho phần bắp rang bơ với ly nước rồi mới đi theo mọi người. Ahihihi ki này nó khổ rồi phim mới ra là phim ma mà nó có biết đâu. Nhỏ đến lớn bị hù ma rết sợ ma, thế là tối khò ngủ luôn... Vừa mới đặt nống xuống ngồi đúng vị trí, nó hí ha hí hửng ăn bắp rang bơ rồi uống nước. Màn hình vừa sáng lên cộng thêm âm thanh rùng rợn nó cứ tưởng giới thiệu phim khác nên vẫn tươi roi rói. Rồi cái bé gái kẻ bên hỏi nó:

_ "Chị ơi. Sao chị cười quái vậy? Em nghe nói phim này ghê lắm mà?" Mặt bé gái rầu rầu là hồn nhiên nha. Nó nhìn rồi ngất cái mũi xinh của bé gái đó rồi nói:

_ "Phim mà. Có gì mà ghê chừng nào phim kinh dị hay phim ma mới ghê hihi"

_ "Đúng..."

_ "A..aaaa...aaa..." Bé gái chưa nói xong nó đã quay mặt lên màn hình rộng rồi một âm thanh kéo dài. Chính xác cái mặt con ma làm nó hoảng hồn la lên. Nó ôm hết cửa chạy bèn ra ngoài để lại khuôn mặt của bé gái chẳng hiểu môtê gì. Thấy nó ôm đồ chạy ra chị bán vé xinh đẹp cười tươi, làm nó tức điên nhưng vẫn cười gượng rồi đi ra trạm xe, bắt xe buýt về

Tại ngôi nhà lớn âm ỉ. Nó đã hết hơi rồi, phim ma là phim ma đó. Ôi mẹ ơi. Tìm nó còn đâu, vào cửa nhà là thấy hân ngồi nghe điện thoại của ai đó, không thèm nhìn nó 1 cái. Nó cũng giả bộ làm ngơ nhưng mà tìm nó làm ngơ hân không được. Nó xuống bếp thấy Thuận Nhi đang rửa chén, nó rót ly nước uống nhìn nhỏ chào: _ "Anhong. Tao về rồi. Lên phòng đây. Tao biết mày muốn hỏi gì nhưng mà giờ tao mệt quá. Bữa khác nói mày nghe". Thuận Nhi cũng không nói gì thêm chỉ ừ, vì nhỏ biết nó đang mệt. Nó lên phòng tắm rửa rồi yên vị trên chiếc giường thân yêu. Trong giấc mơ, nó lại mơ về giấc mơ lúc trước ở bệnh viện...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

_ "Anh Quân". Nó hết rồi giật mình ngồi dậy. Cầm đồng hồ lên xem, 17 giờ 30 hèn gì bi bóng đèn nên mới mơ sáng vậy nè. Nó ngáp ngáp dài phi thân xuống giường mang đôi dép lê lê đến bàn trang điểm chải chuốt lại đầu tóc. Sau 5 phút, nó mới ra khỏi phòng bay vùn vụt xuống bàn ăn: _ "Nhi ồ ô... Tao thức rồi nè. Hôm nay ăn gì vậy? Đói quá hà..." Nó giờ tay bóc miếng thịt chiên trong đĩa của Thuận Nhi bỏ vào miệng nhai nhai nói nói

_ "Ăn uống vậy hà mậy? Đợi tí tao lấy đồ ăn cho" Thuận Nhi khẽ nhẹ tay nó rồi cầm đĩa thức ăn đưa cho nó

_ "Ăn đi mày. Cầm ghẹo nha mậy. Để yên tao ăn" Nhỏ giờ nắm đấm hù dọa nó, mà nó vẫn còn cười toe toét bều môi lẽ lười trêu nhỏ. Cầm muỗng lên định ăn rồi nó chợt nhận ra là hân đã ở đây này giờ, bỏ muỗng xuống bàn. Nó đứng lên:

_ "À thôi. Tao no rồi. Tao lên phòng coi hoạt hình nha" Xoay người định bỏ đi nhưng mà Thuận Nhi níu tay nó lại ấn nó ngồi xuống, nhui mảy mắng:

_ "Mày muốn đau bao tử hay sao mà bỏ bữa. Từ này giờ mày ngủ chớ có ăn gì mà no. Mới vài phút trước con than đói với tao. Giờ nói là không đói là sao?"

_ "Này về tao ghé tùm lum nơi ăn hết á. Yên tâm đi tao ăn như heo ý. Không sợ đói đâu mà lo. Lên á" Gỡ tay nhỏ ra, nó đứng lên nói rồi đi một mạch lên lầu bỏ lại nhỏ tức muốn xi khói. Hân nghe xong cũng không khỏi tức giận nhưng không biết làm gì hơn, chỉ biết uống nước cho bỏ tức rồi đi sau nó lên phòng. 'RẦM' Cái cửa như sắp gãy ra từng mảnh khi hân đóng cửa (Cửa chuchoe: Em đã làm gì saiiii * lấy khăn giấy chấm nước mắt quệt nước mắt * ahiuhiu) Nó giật mình muốn ngồi bệt xuống sàn, mà hên nó đang vịn cái nắm cửa nên không sao chỉ là chân hơi run thôi. Nó như người mất hồn vô thức đi vào nhà vệ sinh mở nước dội xối xả, rồi nước trượt dọc theo tường ngồi đó để dòng nước lạnh lau đi những giọt nước mắt cay đắng đó. Tim nó đau lắm, đau như muốn vỡ tung ra rồi, nó làm gì sai chứ. Hân chưa bao giờ tức giận như vậy cả, hân chưa bao giờ bỏ nó một mình vậy mà tại sao bây giờ nó phải ngồi đây để nước lạnh hòa lẫn với nước mắt tuôn xối xả xuống khắp người nó như vậy???

Hân cũng chả kém gì nó. Ngồi một góc nhìn hình của nó rồi ngẫm nghĩ. Hai căn phòng, hai con người và cùng chung một suy nghĩ. Một người quá vô tâm, lạnh lùng, một người vì sợ người kia giận mà không dám xuất hiện trước mặt người đó. Có phải quá ích kỷ không khi hân giận nó một chuyện nhỏ? Một chuyện nhỏ mà lại xé ra to như thế thì có đáng không? 'Cốc cốc' Hân đứng dậy mở cửa thì thấy Thuận Nhi tay xách, nách mang một đồng hồ. Hân giữ nguyên trạng thái hỏi:

_ "Em muốn đi đâu mà đem vali đồ theo vậy?"

_ "Em kể chuyện anh cho mẹ nghe rồi. Mẹ và ba bảo em về nhà sống một thời gian để không gian cho anh và Nhật Linh. Em đi đây. Em nghe nói hình như tối nay cúp điện đó khoảng 8 giờ đó. Nhật Linh nó sợ bóng tối lắm anh nhớ canh chừng nó không là nó chạy bậy ra ngoài đó" Nói một mạch rồi nhỏ kéo vali đi. Hân không để ý liền đóng cửa quay vào trong ôm một đồng tài liệu ngồi làm mãi miết (TG: Hai vợ chồng nhà này phải nói là phiền phức ghê hờn. Hình như mình quên cái gì rồi (-3-), hơy kệ không quan tâm đi ăn thôi)

Nó giờ này mà còn ngồi trong nhà vệ sinh xối nước đấy là hiểu ngày mai nó ra sao rồi nha. Nó thất thiếu bước ra khỏi nhà vệ sinh, nó muốn xin lỗi hân, nó không muốn bị lơ , nó sợ cảm giác khi hân giận. Rất cô đơn, khó chịu và bức rức, chân vẫn bước mà hồn thì bận việc nên không hoạt động. Bước đi rồi bước đi, sàn nhà đầy nước từ trên người nó nhỏ giọt xuống, bàn tay nó đưa lên 'Cốc cốc' Tiếng cửa vang lên đều đặn nhưng vẫn không có ai ra mở cửa 'Cốc cốc'. Nó hít thở sâu vịn nắm cửa bước vào trong, thì ra là hân đeo tay nghe để nói chuyện làm việc, nên không để ý. Nó nhìn hân mà tìm cứ đau âm ỉ, nước mắt còn bắt giắc chảy dài xuống má

_ "Alex. Cậu biết cách nào để làm hòa với con gái không?" E hèm hân từ bỏ hết hình tượng để đi hỏi một câu rất trẻ con. Nó nghe xong rất ngạc nhiên, lòng ấm áp ra hân. Tiến ra sau lưng hân nó đang tay ôm trọn cái lưng to lớn kia vào lòng, nước trên người nó cũng theo đó mà làm ướt một mảng sau lưng áo hân. Cảm thấy lưng như có ai ôm, rất lạnh và ướt hân buông tai phone tắt điện thoại định quay lại nhưng mà vòng tay bé nhỏ của nó siết chặt hơn:

_ "Không được quay lại. Hức... hức... hức..." Nó không muốn hân thấy đáng về xấu xí bây giờ của nó tí nào. Hân gỡ tay nó ra khỏi người hân rồi bước lên một bước phía trước làm nó khóc nhiều hơn, tim lại càng đau hơn. Hân từ khi nào đã xoay người lại áp bàn tay ấm áp của hân lên mặt nó, một tay kéo nó lại gần hơn ôm trọn nó vào lòng:

_ "Sao lại khóc? Ai ăn hiếp em sao?" Hít lấy hít để mùi hương của nó. Nó được hân ôm càng ngày càng khóc to hơn, còn đánh thùm thụp vào lưng hân nói:

_ "Anh là đồ đáng ghét. Tôi chỉ phạm có tí lỗi cũng giận, anh là đồ đàn bà, đồ khó ưa... hức... hức... hức... Tôi ghét anh"

_ "Em ghét anh vậy anh đi nhé" Nói rồi tay hân từ từ nói lỏng ra. Nhưng mà chưa được vài giây bàn tay nó đã siết hân chặt hơn, còn nít khóc làm hân muốn cười mà không cười được. Siết chặt nó lại hân thở dài một hơi nói:

_ "Nếu muốn không bị cảm thì mau đi thay đồ cho anh. Không nghe lời anh sẽ bỏ em ở nhà một mình rồi ra ngoài mang cô gái khác về nhà chịu không hả?" (TG: Đồ đẹp trai mà ăn nói với vợ mình không có duyên gì hết =.!!!)

(Trọng Quân: đôi dép thủ sẵn * chọi* ' véo véo')

(TG: Ai da... Oa... oa... oa... Méc má cho coi ahiuhiu. Chế lấy nhảm chồng rồi Linh ơi. Chồng chế chọi dép lố đầu mị nè TT^TT * gom đôi dép phóng ra ngoài*). Rất nghe lời nha, sơ hân nói thật nên lấy tay lau nước mắt buông hân ra đi được vài bước... ' Bụp' Trước mắt là một mảng màu đen, tối như mực làm nó phát hoảng mà quờ quạng để kiểm hình bóng hân, kiểm hơi ấm hân. Nó mất hân rồi sao? Tại sao lại không thấy ai hết vậy? Hân đâu rồi? Nó mở mắt nhìn cái ly rơi xuống ' xoảng' nó có trí nhớ rất tốt nhưng mà toàn nhớ những chuyện không đâu vào đâu, bộ phim ma hồi sáng cũng vậy. Cái mặt ma hiện lên trong đầu nó, nó vội nhắm mắt lao đại về phía trước mà đập trúng miếq thủy tinh:

_ "U. Trọng Quân anh đâu rồi? Tôi sợ bóng tối". Hân thì đương nhiên không nhớ là khi đi Thuận Nhi có nói nó sợ bóng tối nên đã đi xuống lầu kiểm đèn pin lên. Lúc lên thì nghe nó gọi nên nhớ ra mở đèn pin lên chạy vào ôm nó dỗ (TG: Riết ta nói vợ chồng mà giống như cha con với nhau ^3^)

_ "Anh đi kiểm đèn pin. Có sao không? Dẫn em về phòng lấy đồ thay nhé"

"Ừm. Nhưng chân đau quá" Nó dụi mắt vào ngực hần nói. Rọi đèn pin xuống thì thấy có vết máu hần vội vội vàng vàng đỡ nó ngồi xuống giường lấy khăn bông lau người cho nó đỡ lạnh, còn lấy hộp cứu thương sát trùng cho nó nữa. Đi qua phòng nó lấy bộ áo ngủ cho nó mà không nỡ để nó một mình sợ hãi nên hần bế nó đi sang phòng nó luôn để nó thay luôn. Mặc công lại nhìn phải mấy cái của con gái không nên thấy lần nữa ^3^. Xoay mặt ra đằng sau, để nó tự thay đồ, mà zây cũng kì nên nó đứng xa hần rồi nhanh chóng thay quần áo. Yehet!!! Thay xong nó nắm lấy bàn tay của hần nói:

"Anh đi ngủ đi tôi sẽ không sao đâu. Chỉ cần đèn pin lại là được héhêhê" Nó cố nặn ra nụ cười sức sống nhất có thể. Biết thế nào nó cũng nói zây, hần tỏ vẻ đồng ý bỏ đèn pin lại mở ra...

"Tôi suy nghĩ lại rồi. Tôi... qu... qua phòng... anh... anh ngủ được không?" Nó cũng ngại lắm chứ nhưng mà làm sao khắc phục được tính sợ bóng tối chớ. Hần cười gật đầu ngoắt nó lại, nó ôm cái gối nhỏ đi lẻo đẻo đằng sau hần. Qua phòng hần, nó leo lên giường lấy cái gối dài chặn lại rồi ôm cái gối của nó nhắm mắt. 'Bịch' gối thân yêu của nó rơi xuống đất cái gối cũng đem quãng xuống đất (Hai cái gối đồng thanh: Anh đẹp trai à. Cho em lên giường ngủ đi. Sao lần nào vợ anh đem 2 chúng em ra ngăn cách anh thì anh liền cho bọn em xuống đất zây? * khăn giấy chấm chấm nước mắt*). Hần phán câu xanh rờn:

"Ngủ đi. Anh cho em ôm không cần gối đâu. Chia ranh giới cũng không cần. Em chưa 18 tuổi anh chưa được cưới sẽ không làm gì em hết" Nói mà ôm nó vào lòng ngủ

"Sắc lang... Chắc cô gái nào đẹp anh cũng nói zây?" Phụng phịu má nói

"Sắc lang anh là chồng em. Yên tâm chả có cô gái nào ngoài em" Nó nghe xong mà lòng hạnh phúc đến tê tái, cười tùm tùm ngủ đến sáng...

《 MÌNH ĐÃ TRỞ LẠI TRỀ CÁC NÀNG, CÁC CHÀNG ĐỪNG GIẬN NHA... LỊCH RA CHAP LÀ TỐI THỨ 7 VÀ SÁNG HOẶC TRƯA CHỦ NHẤT NHANHHA 》≡≡≡

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Trong một căn phòng, mặt trời đã lên cao, những tia nắng đầu tiên len lỏi vào trong căn phòng làm cho nó lờ mờ tỉnh giấc mộng. Nó cự mình nhưng mà eo nó bị ai kia ôm trọn vào lòng rồi, mà nó thì lại không dám đánh thức hần nên đành nằm yên, chắc nói nó háo sắc không ai tin từ hồi có tình cảm với hần nó thường nhìn hần bằng cặp mắt thèm khát hahahaha. Mái tóc đen nhánh mượt mà, đôi lông mi cong vút, chiếc mũi cao thanh tao và cái hút hồn nó nhất chính là đôi môi trái tim này, nó dùng tay sờ vào mái tóc, đôi lông mi, chiếc mũi rồi trượt ngón tay xuống đôi môi của hần. Hần đã thức lúc nó cự quậy rồi nhưng mà muốn biết coi nó sẽ gì với khuôn mặt của hần nên cứ giả vờ ngủ ^W^ _ "Em nghịch đủ chưa??? Anh nghĩ là em bị trễ học rồi" Nhắm mắt mà môi thì nói. Nó thu tay về gạt bàn gối dậy hét toáng:

"Đã trễ rồi sao??? Anh dậy khi nào mà không gọi tôi dậy? Đồng hồ đồng hồ đâu rồi? Ôimeoi đã 7h30 rồi kìa..." Nó luống ca luống cuống kiểm đồng hồ coi lật đặt bước xuống giường về phòng thay đồ đi học, do bước mạnh quá làm động đến vết thương nó nhăn mặt ngồi phịch xuống giường. Hần nắm lấy tay nó nói

"Hôm nay nghỉ đi. Chân đang đau mà đi đâu. Hôm nay anh cũng nghỉ một bữa ở nhà với em" Hần nở nụ cười thiên thần làm nó thẹn đến đỏ mặt cúi mặt xuống

"Được rồi. Làm VSCN rồi xuống nhà đợi anh, anh xuống làm đồ ăn sáng cho em" Ngắt mũi nó một cái rồi bế nó về phòng :3

Ở trường giờ này có hai đứa con gái ngồi bàn về nó và hần. Chính xác không ai khác chính là Thuần Nhi và Nhã Nhã. Hai nhỏ ngồi học mà miệng cứ luyên thuyên nhắc đến nó nên bị " Bà Cô Chủ Nhiệm Xinh Đẹp" đuổi ra ngoài hành lang. Mà hai nhỏ có nhớ nhó kêu ca gì đâu còn hí ha hí hửng bước hiên ngang ra ngoài

Nó làm VSCN xong thì bước xuống nhà ăn sáng. Nghi ngờ vì không biết ăn được không. Dù cho nó thích ăn phở tới đâu đi nữa, tô phở hần làm có nhìn ngon mắt hay không thì vẫn phải nhờ vào mùi vị mới biết được. Nó nhìn hần rồi gấp một thìa cho vào miệng nhai nhai, mở to mắt kinh ngạc không nói nên lời. Đúng là quá ngon, không thể tin được con trai sao có thể nấu ăn ngon như zây được. Thấy nó mở to mắt không nói được gì hần cười rồi rồi hỏi:

"Thấy sao hả ngon chứ?"

"Anh là con trai nhưng tại sao lại nấu ăn ngon giống Thuần Nhi zây?" Nó vẫn mở mắt to chao cháo nhìn hần nói. Hần cười haha ăn ngon lành, nó không nói gì thêm lao đầu vào ăn kịch liệt (TG: Mị cũng muốn có người yêu biết nấu ăn :(ahiuhiu). Nó ăn xong thì coi TV dưới phòng khách, hần đem tài liệu xuống lầu duyệt cho xong để mai bàn tiếp việc khác với đối tác. Chân đau nhưng mà nó vẫn cố chấp vì sự nghiệp ăn uống đi vào bếp lấy bánh. Ngồi quài thì lại chán nó nằm vật ra sofa ôm điện thoại chơi Angry Birds

_ "À sao sáng tôi không thấy Thuận Nhi qua kêu tôi dậy đi học đây?" Dán mắt vào màn hình điện thoại

_ "Ba mẹ anh kêu về nhà sống một thời gian để không gian riêng cho hai đứa mình" Dán mắt vào đồng tài liệu phán câu xanh hơn chữ xanh. Nó há hốc mồm, ngừng chơi điện thoại, chưa bao giờ nó mong Thuận Nhi quay về nhà như vậy hết. Đây là từ bây giờ nó phải trở lại điểm xuất phát khi Thuận Nhi chưa về Việt Nam là sống một mình với hân trong căn nhà rộng này hả trời ahuhu... Hân gấp tài liệu lại đem lên phòng rồi thay đồ mới bước xuống lầu làm nó tò mò hỏi:

_ "Anh đi đâu à? Đây mà nói hôm nay sẽ ở nhà trông nom tôi" Nó khinh khỉnh bêu môi liếc xéo hân

_ "Đây em có muốn anh đưa em đi đâu cho khuấy khỏa không?" Hân khoanh tay trước ngực nói. Nó nghe xong nhanh chóng thay đồ rồi mang đôi giày bata yêu thích chạy xuống. Hân nhìn một lượt rồi gật đầu đồng ý với cách ăn mặc của nó. Hôm nay nó mặc chiếc áo thun 3D kiểu cách cùng với chiếc quần bó màu đen rất tạo thiện cảm cho người nhìn. Hân kéo tay nó đi đột nhiên khựng lại nói:

_ "Chân em bị thương mang giày đây không ổn tí nào hay là đi giày thường nhé" Hân cầm đôi giày quai hậu của Thuận Nhi để quên đưa nó mang. Nó nghĩ lại thì thấy cũng không ổn nên thôi cứ mang giày thường cho rồi. Xuất phát thôi, nó cứ hỏi mãi là đi đâu nhưng hân cứ nói từ từ sẽ biết nên nó cố nén tò mò không hỏi nữa

GIỮ ĐÚNG HẸN NHƯNG RA TRỄ GIỜ QUÁ XIN LỖI CÁC VỊ ĐỌC GIẢ NHANHHA. CHAP SAU SẼ VIẾT HAY HƠN. DO VIẾT BẰNG ĐIỆN NÊN TAY NÓ MUỐN GÂY RỒI

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Khô thân nó thật hỏi hân là đi đâu này đến giờ mà chỉ lắc đầu cười trừ rồi chờ nó đến một căn nhà màu xanh ngọc rất giản dị đem lại cho người ta cảm giác ấm cúng của gia đình. Nhưng mà, sao mà đẹp bằng căn nhà nó được chứ ahiihihi (TG: Nam Mỏ A Di Đà Phật. Hãy thứ lỗi cho tâm hồn ganh đua của chuy ấy =]]]) (Nhật Linh:* Cầm dao. Mặt gian tà* Cung mới nói gì thế hử???)

(TG:* Nước mắt nước mũi tèm lem* Dạ không có gì em sẽ thôi lui ra ngoài ạ). Cảm giác chẳng lành nó cuống quýt lắc tay hân hỏi:_

_ "Anh đưa tôi đi đâu vậy? Đừng nói là đem bán tôi cho người ta nha" Nước mắt nước mũi sục sùi. Hân nghe xong mà ôm bụng cười sặc sụa cốc yêu nó một cái:

_ "Hahahahaha. em nghĩ gì vậy hả? đừng có suy nghĩ bậy bạ rồi gán cho anh nha hahaha" Chỉ là đưa em đến ra mắt ba mẹ anh thôi, có gì phải lo. Xí khoan hân đang nói gì thế, từ từ đã óc nó đang bị đè nặng đang phải sắp xếp lại những gì hân nói, cái gì mà ba mẹ chồng không hiểu gì hết. Nó đơ ra vài giây rồi nhào vô cào cào hân như con hồ lâu ngày chưa ăn:

_ "Anh nói gì thế hả? Tôi chân đau sao anh lại đưa tôi đi mà chưa hỏi ý kiến tôi thế hả? Đồ hâm này tôi cắn anh chết. Yah..." Nó đang gặm nhấm cánh tay hân từ đầu một người phụ nữ cao tuổi ăn mặc rất giản dị mà toát lên một vẻ thanh tao nhưng mà phải nói sao mà người phụ nữ cao tuổi ấy rất là đẹp yêu y như mẹ nó vậy á. Bà gõ lên cửa kính xe cười hiền hậu nhìn nó, nó thả tay hân ra rồi kéo kính xe xuống hỏi:

_ "Cô gọi cháu ạ??? Mà cô kiếm ai thế???" Lại trở mặt ếch nhìn

_ "Ta gọi cháu thì đương nhiên là kiếm cháu. À nhưng mà đổi cách xưng hô đi. Mau mau gọi ta là "mẹ" đi "con dâu" ngoan" Người phụ nữ vẫn cười rất hiền từ nói. Nó lại lần nữa trở mặt ếch rồi sắp xếp lại những gì người phụ nữ ấy nói rồi 1s... 2s... 3s...:

_ "AAAAAAAAAAAA..... Chuyện gì đang xảy ra vậy hả??? Đây là đâu??? Baba à mama à help meeeee" Ai kêu nó ngồi mà ôm mòng đi chơi mà không để ý làm gì giờ thì đẹp trời rồi gặp ba mẹ chồng chứ có phải đùa ahuhu TT^TT. Nó khấp nhép đi đằng sau hân người phụ nữ ấy không ai khác đích thị là mẹ của hân bà Trương =]]]. Hân ngồi xuống sẵn tiện kéo nó ngồi xuống, bà Trương rất háo hức vì đứa con dâu này, đã là từ nhỏ đã muốn yên bề lập thất cho con trai mình và nó rồi nhưng mà khổ nỗi là con nít bé xíu biết gì mà cười, thế là bà bàn với baba và mama của nó là cho nó ra nước ngoài học với Thuận Nhi một lón cưới về làm dâu luôn cho tiện thể hahaha, nhìn bà Trương vậy thôi chứ đối với nó bà phải dùng mọi sự thâm hiểm và thủ đoạn để rước nó về làm con dâu hehehehe (TG: Bà Trương à. Con hâm mộ người quá. Nhận con làm đệ từ để nhanh)

(Bà Trương: Cảm ơn con đã quá khen. Ta sau này sẽ nhận con làm đệ tử, nhưng giờ ta bận cưới dâu về động rồi. Con thông cảm)

(TG: Dạ =]]]* Thâm hiểm ra mặt*). Bà Trương rót cho nó một ly nước cam rồi kéo nó ngồi kế bà, nó cũng rất yên bề mà ngồi kế bà. Nó mếu máo ra hiệu cho hân nhưng mà hân chỉ biết cười ai kêu mẹ hân quá thâm hiểm làm gì. Bà hỏi nó đủ thứ chuyện trên trời dưới đất làm nó chỉ biết cười rồi dạ dạ TT^TT. Ông Trương thì có lẽ lạnh lùng hơn chỉ ngồi quan sát nó rồi cười nói dăm ba câu, khen nó dăm ba câu, bà Trương rót cuộc cũng nói xong liền thả nó về cho hân. Hân cười nhún vai làm nó chỉ muốn bay vào cào xé lần nữa, nếu nó mà có phép thế nào nó cũng biến hân tan ra thành cát bụi rồi lấy chổi quét ra ngoài, xong thì ngoảnh mông bỏ vào nhà. Nhưng mà ước mơ chỉ là mơ ước làm sao nó có thể hụhụ, đúng lúc đó Thuận Nhi bước vào nhà

nó như rớt xuống trần cư nhiên trên trời rớt xuống cái phao thế là thoát nạn hohohoho. Thuận Nhi ngạc nhiên chạy vào sum họp với nó rồi hai đứa chúng nó kéo nhau lên phòng nhỏ chơi, vừa đi được vài bước thang nó nghe thấy ông bà Trương nói:

_" Con trai tôi nay ngủ lại nhé! Mẹ muốn nói chuyện thêm với con dâu. Ba con cũng có việc muốn bàn đó, ở lại nhé con trai" Bà Trương nói rồi nhìn ông Trương gật đầu. "Hắn nhìn ông Trương trở mặt nhìn là biết bà Trương nói xạo nhưng vẫn đồng ý. Nó hoảng hồn:

_" Không được" Biết là quá lời nó vội chữa sai: _ "À dạ. Ý con là con không đem đồ thay với lại anh ta à không anh ấy cũng không đem đồ" Nói rồi gục mặt xuống đất. Bà Trương đương nhiên cười ha hả vỗ tay:

_" Con chịu ở lại là được đồ con không cần lo. Con vờ người với Thuận Nhi nên cứ lấy đồ nó mặc. Còn Trọng Quân thì đồ nó có đầy trong phòng cũ của nó rồi con đừng lo hahaha" Ông Trương gật đầu đồng ý, nếu không thế nào tối nay ông cũng làm bạn với sofa trong phòng =]]]. Thuận Nhi cũng không ngại lệ gật đầu ngay và luôn kéo nó lên phòng làm nó không nói được gì... Lên phòng nó thất thểu hỏi Thuận Nhi:

_" Nhi à. Mày ác lắm, đối xử với nhau vậy đó hả?" Nó nằm lăn qua lăn lại trên giường trách móc nhỏ. Nhỏ bỏ balô xuống nói:

_" Anh tao không nói mày nghe gì sao?" Nó lắc đầu đợi nhỏ nói tiếp: _ "Mẹ tao rất là ghê gớm. Mày thấy ba tao không? Ba tao rất sợ mẹ tao đó. Anh em tao là một tay mẹ tao vậy đó. Ba tao chỉ có việc là nghiêm khắc với hai anh em tao thôi" Nhỏ nói xong con rùng mình làm nó cũng sợ theo. Hai đứa nó ngồi nói chuyện đến khi bà Trương gọi xuống thì thôi. Bà Trương chỉ nó căn phòng màu trắng đó nói:

_" Tối nay con và Trọng Quân ngủ đó nhé. Bác kêu người dọn dẹp lại rồi" Nó há hốc mồm muốn rớt xuống đất nói:

_" Ồ. Con ngủ với Thuận Nhi được rồi bác không cần..." Chưa nói xong nó cảm nhận được ánh mắt giận dữ của bà Trương nên vội im lặng mà gật đầu. Bà Trương lại nở nụ cười nói:

_" Rất tốt. Con gọi mẹ đi con dâu. Nào gọi ta nghe xem nào." Bà mỉm cười chờ đợi

_" Dạ... À... Mẹ" Nó ngượng ngùng cúi thấp mặt xuống. Bà Trương nghe xong hạnh phúc mà đi xuống lầu chuẩn bị cơm.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Bà Trương vừa đi là nó bay vào phòng mà bà chỉ. Nó ngại ngần dụi hai má vào tay rồi nằm trên giường chơi điện thoại. 'Em sẽ nói anh nghe anh về đại dương xanh. Em sẽ hát anh nghe anh nghe bản tình ca anh với em.....' Điện thoại nó đồ chuông không ai khác chính là bà Nguyễn mama yêu vầu của nó _ "Alô. Mama có chuyện gì không ạ?" Nó nói bằng một giọng rất ư là mỉa mai ~v

_" Phải có chuyện gì thì mama mày mới gọi được à?" Bà Nguyễn một phát một nạt vào điện thoại làm nó giật bắn mình cười ngây ngô

_" Không có đâu mà. Mama là số 1 luôn luôn nghe lời mama hehehe. Yêu thương mama còn không hết mà lấy đâu ra khi cần mới cho mama gọi" (TG: Vừa đánh vừa xoa +.+)

_" Vậy mới được. Mama mày biết mày đang ở nhà ông bà thông gia nên gọi hỏi thử coi mày có làm mất mặt mama mày không hahahaha" (TG: Má con y chang nhau V..V). Nó nghe xong mà cơ mặt bị đơ 5 giây rồi mới lên tiếng:

_" Yah.... Mama kì quá nhanh. Không nói chuyện với mama nữa. Con đương nhiên không có làm mất mặt mama rồi đừng lo. Con đi tắm đây"

_" Tốt nếu dám làm mất mặt mam mày thì mày chuẩn bị lỗ tai là vừa. Tạm biệt con yêu. Mama yêu thương con nhiều nhiều" Oimeo. Mama nó đúng là ác mà mà, mới đây mà đã biết nó ở nhà ba mẹ của hắn rồi. Nhưng mà lạ ai nói vậy ta??? Nó nghĩ ngợi hồi lâu mà không biết đáp án nên đành chấp nhận 'chuyện gì khó quá bỏ qua'. Hắn vừa bước vào cầm theo hộp y tế đi lại phía nó ngồi bệt xuống đất nâng chân nó lên. Nó ngồi bật dậy lắp bắp nói:

_" A... Để t... tôi tự... tự làm được... c... rồi mà" Nó đẩy vai hắn ra rồi khom người xuống nắm lấy tay hắn. Hắn vui như mở cờ trong bụng mà vẫn làm mặt lạnh lùng nó nói:

_" Ngồi đằng hoàng. Nếu không anh đem em vớt ra ngoài cho mẹ anh băng giúp em" Quá thông minh. Hắn còn sợ bà Trương hùống gì là nó, bỏ tay ra ngồi 2yen6 với hai cái má ửng đỏ ca lên. Sao tối nó không thấy ngại mà giờ cư nhiên lại thấy ngại vậy không biết! Chắc do sợ quá nên chắc cá ngại nó bị quăng cho cá ăn mất rồi TT^TT

" Được rồi. Anh cứ tự nhiên giúp tôi băng bó đi nhé! Không cần nhờ bác gái đâu hohoho". Hắn cứ chỉ rất nhẹ nhàng mà băng bó lại vết thương cho nó, như sợ nó đau hắn nên đưa sẵn cho nó cây kẹo ngậm bảo ngậm vào -- . Mà nó lại háo ngọt chắc chắn phải ăn rồi, có ngu mới không ăn. Băng xong thì

nó nhớ ra là vẫn chưa tắm liền hoảng hốt kéo tay hắn nói loạn xạ ngẫu:

_"Băng xong rồi sao? Nhưng mà..... Tại sao mới giờ này mà anh băng rồi.... Aiss... Giờ phải làm sao đây" Nó luống ca luống cuống làm hắn cũng cuống theo:

_"Chuyện gì mà em cuống lên vậy? Nó gục mặt càng lúc càng thấp:

_"Chưa có... Có tắm..." Nó nói một ngày một nhỏ nhưng mà đủ để hắn nghe hết câu v. Hắn cầm cái bịch ni lông bọc vào chân nó rồi thắt sợi dây buộc cái bịch lại nói:

_"Được rồi. Nãy không nói sớm anh lỡ băng rồi. Mang cái này vào chắc không bị ướt đâu" Nở nụ cười tỏa nắng. Nó ngại ngần đưa tay ra sức quạt lấy không khí, đứng phắt dậy đi một mạch vào phòng tắm mà quên lấy quần áo == (TG: Nhiều lúc người ta nói vướng trong tình cảnh khó đỡ là quên sau quên trước hà v). Hắn dẹp hộp y tế qua một bên nằm xuống giường gọi điện thoại cho Alex bàn giao công việc ở công ty rồi cúp máy. Ở đầu dây bên kia có một người đang đau khổ kêu trời vì tối nay không được về sớm TT^TT, giám đốc như hắn quá thương vợ mà làm cho một người phải tăng ca đến tối quá là không công bằng mà..... Đòi quá bắt công TT^TT.

Vì băng bó rồi nên nó không dám ngâm mình lâu sợ ướt sẽ nhiễm trùng nên tắt nước kiểm cái khăn lau người mà nhìn quanh không thấy cái khăn nào hết. Nó nghĩ lại hình như khi nãy nó vào phòng tắm mà không có lấy khăn với đồ thay T^T. Giờ thì lại không dám đi ra ngoài, à nhớ rồi khi nãy nó quên để điện thoại ở bên ngoài. Hehehe nhắn tin cho Thuần Nhi

* Nhi à. Cứu tao, tao quên lấy đồ thay rồi. Nhanh nhanh nhé* Đợi 5 phút sau nhỏ mới hồi âm

* À. Xin lỗi nhé tao để chế độ im lặng nên không thấy tin nhắn hahahaha. Ngủ hả may không đem theo đồ hahahah* Nhắn tin một tràng

* Con quỷ đem đồ cho bà mượn nhanh lên. Sắp chết đến nơi vì lo rồi T^T* Ròng rã kiểm chế tức giận

* Mày mới nói gì. Tao bận rồi không rảnh. Tự qua mà lấy* Giả bộ hơi hốt v

* Thôi mà Nhi xinh đẹp. Tao xin lỗi đem đồ tao mượn nha* Ròng rã kiểm chế tức giận lần hai. Nhỏ tung tăng đặt điện thoại xuống chọn ngay bộ váy sọc xi nhất đưa nó (TG: Vì được sự phụ của TG dạy rằng con gái luôn luôn phải mặc đồ gợi cảm mới thu hút được con trai. Nên chuyện ấy rất nghe lời mua rất nhiều bộ sọc xi mặc :3). Tung tăng qua phòng couple tương lai mở cửa ra:

_"Hế nhò anh hai. Sao lại nằm ỉ ra đây" Hết chuyện để ghẹo. Dù đã lớn và cool boy teh61 nào đi nữa thì cũng phải cho cái nhò cái gối vào mặt, cũng may né được bầu môi lè lưỡi đi lại phòng tắm gõ cửa ' Cốc cốc'

_"Nhật Linh đang tắm làm gì mà gõ cửa muốn anh đá vào mông không?" vẫn nhòm vào màn hình điện thoại.

_"Người ta đưa đồ cho chị dâu. Mau mau biến ra ngoài để chị dâu ra lấy đồ nữa. Cầm đồ với gỗ quai môi tay quá hà" Nhượng mày gân cổ lên nói (TG: Láo. Con này quá láo :3). Hắn nghe xong mặt đỏ tía tai đi ra ngoài đứng gác cửa. Nhỏ gõ quai mà nó không chịu ra ừng hết sức lực dón vào thanh quản:

"Con kia. Người ta đã ra ngoài rồi còn không mau lấy đồ bà đây môi như tay rồi này". Nó giờ mới dám thò đầu ra nhìn bằng ánh mắt cúm con giò tay lấy bộ đồ, mặc nhanh gọn lẹ mà quên coi là đồ gì =]]]. Bước ra soi kiếng mới biết là mình mặc váy thế là có ai đó ăn đòn hahahahaha. Nó bước ra ngoài, hắn nhích người cho cánh cửa mở ra không khỏi ngạc nhiên. OMG vợ hắn nhìn quá đẹp, rất tỏa sáng. Vợ nhìn sang ai kia bằng con mắt cảm ơn. Nó vì không còn đồ nên mới mặc thôi đừng hiểu lầm à nha..... Bước đi xuống dưới lầu, nó chào hai vị trưởng bối, định bụng lại bụng phụ đồ ăn dọn ra bàn mà chưa gì hết bà Trương hét lên thất thanh:

_"Yahhhh... Ai làm chân con bị thương thế hả? Thằng khốn nào mẹ sẽ cho nó một trận ra trò cho xem" Chỉ vào cái chân. Nó nhìn xuống ý trời chưa gỡ bịch ni lông ra nữa. Nó khom xuống gỡ bịch ra quăng vào thùng rác cười trừ

_"À bác.... À không mẹ à. Cái này là con tự làm đấy ạ hohoo" Bụng đĩa thịt đặt xuống bàn nhìn Thuần Nhi cầu cứu nhưng mà Thuần Nhi xem ra rất căng thẳng, nhìn xem hắn thì rất bình tĩnh ăn uống, ông Trương cũng không kém gì Thuần Nhi rất căng thẳng

_"Con không cần lo nói đi mẹ xử đẹp cho con" Bà Trương cầm cái giá vó cổ ra phía trước. Bà nghĩ ra nhìn lại hắn Trọng Quân đang ăn rồi đi lại bên cạnh: "À. Con trai à. Có phải con làm cho con dâu mẹ ra nông nổi này không?" Thay đổi giọng lạ lùng o_o. Hắn không nói gì đương nhiên là đồng ý bà Trương chuẩn bị tư thế cho hắn một cú nhưng mà nó kịp thời ngăn chặn:

_"À. Mẹ à. Đau anh ấy đó mẹ. Con... Con với Trọng Quân lên phòng ăn nhé? hihihhi" Cười ngây ngô ôm lấy vai hắn nhìn bà Trương với cặp mắt cúm con, nó làm hắn ngạc nhiên từ lần này đến lần khác

_"Con dâu cưng đã nói thế thì mẹ sẽ đồng ý. Còn con Trọng Quân mau múc hai tô phở đặc biệt lên cho con dâu cưng mẹ ăn đi. Mau lên" Hắn đứng dậy nói nhỏ vào tai nó bảo nó lên phòng đợi mà nó vẫn nắm áo hắn lùi thui đằng sau. Bà Trương lấy lại vẻ hiền từ cười tươi nhìn chúng nó tình tứ, cười xong ngồi xuống ăn. Hắn múc xong thì mang lên phòng trong tâm trạng phấn khích vì mới được vợ yêu ôm, còn nắm áo đi đằng sau như sợ lạc ý. Nó thì trong lòng khúc ròn ra đấy ạ TT^TT

XIN LỖI Ạ. TA LẠI RA TRỀ RỒI THÔNG CẢM NHÉ. TỐI TA SẼ RA CHƯƠNG TIẾP THEO LUÔN. YÊU MỌI NGƯỜI (ÔM HUN THẨM THIẾT)

Chương 31

Lên phòng nó ngồi phịch xuống giường ôm cái gối nằm lăn qua lăn lại. Hấn đặt tô phở lên bàn rồi ngồi xuống ăn mà không đợi nó. Thấy hấn không kêu réo nó ăn liền ngược lên xem thì thấy hấn đã và đang ăn một mình =.=: _ " Trương Trọng Quân anh sao không gọi tôi ăn cùng zậy hả???" Tôi mới cứu anh sống đó biết chưa???" Máu nóng nổi lên. Hấn vẫn ăn và ăn, không thèm đá điec gì đến nó hết. Bỏ cái gối xuống đi lại bàn cầm đĩa lên và ăn không kiên nhẫn hấn luôn, liếc xéo hấn một cái mà hấn vẫn ăn bèn nghĩ ra một tuyệt chiêu là nữ nhân kể ehehehehe. Đang ăn nó la lên:

_ " Ai da... Đau quá à ahiuhiu..." Giã bộ chấm chấm nước mắt, ôm cái chân =]]]. Zậy mà hấn cũng tin quỷ xuống nâng chân nó lên hỏi

_ " Bị gì zậy? Đạp trúng gì nữa sao? Đưa anh xem?" Hình tượng còn đâu ahiuhiu TT^TT. Nó ôm bụng cười sặc sụa làm hấn cứng họng bỏ chân nó xuống nhẹ nhàng rồi ăn tiếp như chưa có chuyện gì xảy ra. Nó rồi cũng ngừng cười nhìn hấn khó hiểu, nhưng mà đúng là lạ thật mà chiều giờ cứ lạnh lùng sao ý nha. Hay là bị bệnh nó nghĩ rồi đặt tay lên trán hấn xem có sốt không

_ " Không có sốt mà? Anh hôm nay sao zậy?" Luyện thuyên một mình lần 1

_ " Anh không có bị bệnh gì đó chứ?" Luyện thuyên một mình lần 2

_ " Hay là bị mẹ anh làm mất mắt? Ủầy không sao đâu tôi không để ý đâu mà mất mắt" Luyện thuyên lần 3 Bla... bla... bla... Nói quai mệ quá nó không nói nữa bắt đầu ăn tiếp. Hấn ăn xong thì ngồi chờ nó ăn xong rồi dọn luôn cho tiện thể, mà nãy giờ ghẹo nó cũng vui ghê ngồi tự kỉ một mình mà không biết ngại. Mà zậy cũng tốt không ngại zậy mới dễ nói chuyện ehehehe * Thâm hiểm*. Nó ăn xong nói muốn đem xuống dọn cho rồi sẵn tiện uống nước luôn nhưng mà hấn không chịu bắt nó ngồi đó chờ. Nó soi mình trong gương, nhìn từ đầu đến chân đúng là nhìn nó dịu dàng hơn trong những bộ váy nhưng mà nó lại không thích. Thật sự váy rất khó chịu, dù đẹp thế nào nhưng khuyết điểm của nó lại rất bất lợi. Mặc quần jeans thì trong rất chật vào chạy nhảy cỡ nào cũng không bị lộ hàng, còn váy thì toát lên vẻ dịu dàng nhưng mà chạy nhảy tung tăng thì..... khó nói à nha :3. Nói tóm lại là mặc váy rất bất tiện hahahahaha. Hấn lên thấy nó đứng đó thì hắng giọng, đóng cửa lại đi lại đưa nó li nước lạnh, nó cầm lấy nốc một hơi hết sạch:

_ " Anh đi lâu quá làm tôi khát muốn chết nè. À mà sao nãy im re zậy nói tôi nghe đi?" Máu nhiều chuyện nổi lên =]]]]

_ " Hỏi làm gì? Anh không nói. Mà em đứng trước cửa tủ đồ làm gì? Hay là định lấy đồ cho anh rồi vào phòng tắm chà lưng cho anh" Nham hiểm nhìn nó. Nó sợ hãi nhìn hấn lùi càng lùi, đứng trứq góc tủ nó định nhích người để thoát ra nhưng mà hấn nhanh tay hơn và đã chặn nó thành công. Nó nhìn hấn lấp bắp:

_ " Anh... Đ... Đi lấy đồ... đồ tắm a... ai cản trở anh đâu. Tôi... đư... đứng đầ... đầu kê tôi" Hấn nhếch môi cười, càng ép sát người vào nó hơn và môi hấn đang chiếm lấy môi nó, mút mát đôi môi nó một cách ngon lành. Hấn vẫn cảm thấy không đủ mà đưa lưỡi tách háms răng trắng tinh nó ra, tiến lưỡi vào bên trong mà lũng sục những chất mật ngọt, nó do bất ngờ quá mà không phòng thủ gì chỉ biết nhắm tịt mắt lại buông lỏng hai tay xuống. Hấn lấy hết oxi trong buồng phổi nó làm cho hai chân nó nhũn ra sắp té nó một tay ôm lấy cổ hấn, một tay đập vào lưng hấn đòi không khí. Hấn chỉ biết luyến tiếc mà bỏ nó ra, vừa buông ra cả người muốn đổ ập ra sàn liền níu chặt cổ hấn hít lấy hít để không khí. Hấn đỡ lấy người nó ôm vào lòng nói:

_ " Đổi cách xưng hô đi không là em sẽ bị phạt. Lần này anh coi như tha, lần sau nếu còn dám xưng hô anh_tôi nữa thì lo mà chuẩn bị bình dưỡng khí đi" Nó nghe xong thả tay ra phàn bác:

_ " Đồ sặc lang anh vừa phải thôi chứ. Tôi là ai mà phải đi nghe lời anh. Tôi..." Chưa nói xong hấn lao tới làm nó hoảng hồn bịt miệng lại nhìn hấn

_ " Anh đã nói rồi mà. Tại em không nghe xưng hô anh_em biết chưa?" Hấn dùng tay ngắt cái mũi nó rồi lấy quần áo đi tắm. Nó nhìn theo bóng lưng mà đỏ mặt lên, chỉ là nó tưởng tượng ra khuôn ngực rắn chắc của hấn mà thôi =]]]]. Nhảy ào lên giường chầm mền lại nó gọi hỏi mama nó. Tiếng nhạc chờ vang lên đều đều rồi giọng nói mama nó cất lên:

_ " Alo. Cái gì mà gọi giờ này zậy con gái" Ngọt ngào khác hẳn lúc sáng

_ " A con muốn hỏi mama. Nụ hôn... nụ hôn của mama có cảm giác gì? Nó ngại ngừng hỏi

_ " Yah. Có phải hôn rồi không? Con gái mama giỏi ghê rất tốt. Uhm cảm giác của má hả? Rất hạnh phúc, vui nữa. Tóm lại là rất khó nói. Cảm giác mỗi người mỗi khác" Bà Nguyễn nói bằng giọng rất phấn khích và vui mừng

_ " Ahihi. Mama lại đoán trúng rồi. Cảm giác khó nói thật nhưng thôi con cúp máy cho mama nghỉ ngơi nha. Mama ngủ ngon" Bà Nguyễn cười rồi cúp máy. Hấn bước ra với đầu tóc còn ướt mem, nước trên tóc nhiều xuống áo làm cho chiếc áo somi trắng bết vào người, cho nó thấy cảnh xuân đến đỏ mặt tía tai. Hấn ngồi xuống lau tóc qua loa rồi nằm xuống nhắm mắt ngủ. Nó thấy zậy nhũu mầy kéo hấn dậy đi lại tú lấy cái khăn lau lại rồi qua phòng Thuận Nhi mượn máy sấy tóc. Xong hấn lười biếng nằm ỉ xuống giường, nó rảnh rồi chưa buồn ngủ cầm điện thoại coi phim Hấn hôm qua bỏ dở chưa coi T^T. Hấn chống tay lên đầu rồi gạt điện thoại nó đem đẹp, kéo nó vào lòng rồi đắp mền cho cả hai.

_"Ngủ đi. Mai còn đi học đó. Em là sâu lười khó kêu dậy nhất" Nhắm mắt nói

_"Anh ngủ trước đi tôi à không em chưa buồn ngủ. Chỗ lạ nữa không có gối nhỏ càng khó ngủ hơn..." Nó chống tay lên ngực hần nói

_"Khỏi cần. Hôm qua em cũng ôm anh ngủ rất ngon đó sao. Không cần gối đâu. Em dám ôm anh sẽ đem quăng chúng hết" Nghe hần nói xong nó cứng họng đành để mặc hần ôm ngủ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Nhịp thở của hai con người, trái tim đập của hai con người vẫn vang dội nhưng chỉ một người còn thức, còn một người có lẽ vì mệt mà đã ngủ rồi. Đương nhiên người mệt mỏi mà ngủ thiếp đi không phải là nó mà chính là hần. Nói đúng hơn thì nó chợp mắt được một lúc nhưng chỗ lạ mà đương nhiên có cảm giác không thoải mái lắm TT^TT. Muốn bước xuống giường lấy điện thoại coi phim mà có lẽ không được rồi, hần ôm chặt quá, cử động mạnh thì sợ hần thức. Ồi thôi mà ời nó chán lắm không biết làm gì hết tron à ahiuhiu.... Mà nằm zậy cũng sướng ôm thoải mái, nó vòng tay ôm lấy người hần cười tủm tỉm, cái điện thoại sẵn tiện cũng gần với cái tay ngăn ngực của nó chộp lấy mà không tới. Nó lấy không tới liền hăm hực buông hần ra quấy cái gương mặt handsome của hần * nụ cười dễ tiện*, cái tay không yên phận chọt lên má hần rồi ngất nhẹ nó, nó như là tự kỉ cứ phá khuôn mặt hần cho đến khi phát chán thì thôi: _"Trọng Quân! Không ngủ được"* Nùng nịu lay người ai kia*

_"Hử" Nhắm mắt ôm chặt nó hơn. Nó chu mỏ phụng phịu nói:

_"Trọng Quân! Chỗ lạ khó ngủ. Rất khó ngủ mà..." Đây hần ra nó ngồi dậy lay tay hần tiếp. Hần bị nó lay đến chóng mặt phải ngồi dậy, lại bàn cầm tai phone lên cầm vào điện thoại nó hỏi:

_"Em thích nghe bài gì nhất?" Nó nghe hần hỏi không hiểu gì cứ ngồi đơ mặt khi ra ngõ. Hần thấy zậy mò đại một bài nào đó rồi đưa một tai cho nó, tai còn lại hần nghe. Nó không hiểu gì cứ ngo ngoe ra nhìn hần nằm xuống hỏi:

_"Anh làm gì zậy? Sao không đưa điện thoại em coi phim mà cho em nghe nhạc chi zậy?" (TG: Đã người ta sợ bà khó ngủ nên cho bà nghe nhạc mà bà nói zậy á! Phù phàng quá mà -3-". Hần tiếp tục nhắm mắt nói:

_"Tuyệt chiều khi khó ngủ. Giờ thì nằm xuống và ngủ ngay đi. Sáng em trở học la tại em nhé! Anh ngủ đây" Nói rồi cũng không buồn ngáp lấy một cái như chọc điên nó. Nó hăm hực nằm ịch xuống, hần ôm nó vào lòng tiếp tục ngủ. Thật sự thì hôm nay nó muốn coi cho xong cái bộ phim 'Bạn Gái Tôi Là Hồ Ly' nhưng mà chắc không được rồi, thôi thì đành ngậm đắng nuốt cay đi ngủ để sáng đi học thôi

Bình minh hơi hé, có cặp đôi yêu nhau ôm lấy nhau mà ngủ và một tiếng động huyền thoại 'Rầm' đã vang lên. Cộng thêm tiếng hót lành lốt trời phứ:

_"Nhật Linhhhhh! Mày có dậy hay không??? Hay là muốn tao đapppppppp...." Thuần Nhi đập cửa ra hót được một phân đoạn bài ca cũ rích thì đứng hình. Nó mới tỉnh ngủ ngồi dậy dụi cặp mắt ngáp dài một cái nhìn ra cửa và..... thêm nó nữa đã đứng hình. Hần thì ung dung hơn ngồi dậy vươn vai đi vào làm VSCN, rồi bước ra thả lại một câu bay trong gió:

_"Em không định đi thay đồ đi học à Linh? Còn em nữa Nhi mau mau xuống nhà phụ mẹ kia!" Nhìn nó rồi nhìn Thuần Nhi. Nó đứng dậy vọt vào nhà vệ sinh thờ hồng hộc, mặt thì đỏ như trái cà chua chín. Thuần Nhi chạy vọt xuống đem chuyện nó với hần kể cho ông bà Trương nghe xong thì gọi nói chuyện luyên thuyên với Nhã Nhã, ông bà Trương nghe hết câu chuyện thì rất là vui đặc biệt là bà Trương rất hưng phấn mà cười hắc hắc nhìn hần tự hào, thấy nó xuống mà lôi kéo nó vào bàn tắm bỏ băng đồ ăn. Sao lần nào bà Trương cũng cho nó bất ngờ này đến bất ngờ khác hết nhỉ? Chắc là không có chuyện gì xấu đâu nhỉ? Thôi thì ăn cứ ăn. Nó ăn nhanh rồi phóng ra xe trước tiên, mà không may nghĩ ngờ gì tới Thuần Nhi, tới trường thấy Nhã Nhã đứng đó dòm ngó nó với hần mà cười tủm tỉm như muốn thủng mặt nó luôn. Nó chạy lại đập vai Nhã Nhã một cái nói:

_"Mày làm gì mà nhìn tao ghê zậy? Mặt tao dính gì à? Hay là dạo này tao đẹp hơn trước nè mày mê tao hahahaha" Nó nở nụ cười dễ tiện

_"Mày đừng có giả nai. Tao biết hết rồi. Muhahahaha mặc váy đồ nha. Ôm nhau ngủ đồ nha. Ghê gớm lắm nha" Nụ cười dễ tiện gấp 2 lần nó. Đầu óc nó đang hoạt động nhớ lại mấy chuyện hồi sáng thể là nó quay từ từ ra sau lưng nhìn Thuần Nhi với con mắt bắn lửa đạn. Rồi cứ thế mà có một cuộc truy đuổi Trương Thuần Nhi ngay trong trường..... Còn bà Trương cũng rất nhanh chân qua nhà ông bà xui kẻ hết mọi sự tình lúc sáng nghe từ miệng Thuần Nhi muahahahaha v

TA XIN LỖI VÌ RA TRỄ. THÔNG CẢM ĐI NHANH. TA MỚI KIỂM TRA XONG VÀ KẾT QUẢ KHÔNG NHƯ Ý MUỐN :((NÊN RA TRỄ XIN LỖI NHIỀU Ạ. LỊCH CHAP VẪN NHƯ CŨ Ạ

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Khi cuộc truy đuổi Thuận Nhi kết thúc, nó hậm hực giẫm chân lạch bạch đi giặt khăn lau bảng. Mới sáng sớm mà đã xui như vậy rồi, cũng tại dĩ Thuận Nhi mà nên bị bà cô "La Sát Xinh Đẹp" ngoắc nó lại và bắt nó đi trực lớp trong sáng nay. Giao ngay cái việc nó ghét nhất 'Lau bảng', khăn lau biết bao nhiêu là vi khuẩn rồi còn cái bảng nữa, oimeoi nghĩ đến thôi là nó rợn người vì sợ dơ. Đang đi mà cái đầu nhìn dưới đất nên nó đâm sầm vào người đang trước: _ "A. Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý tại đang suy nghĩ nên tôi không nhìn đường \(>o<)/" Nó nói một tràng làm người trước mặt phải phì cười:

_ "Phụt. Làm gì em xin lỗi dữ vậy?" Cảm quyền sờ sờ nhẹ vào đầu nó. Nó 'A' một tiếng rồi ngược lên tròn mắt nhìn Trần Lộc Huân anh trai Nhã Nhã, thờ phờ nhẹ nhõm:

_ "Ủầy. Tưởng ai chứ. Làm em hết hồn. Em đi giặt khăn đây" Vuốt ngực cười toe toét nói rồi đi mà bị Lộc Huân chặn lại cười nụ cười thiên thần nói:

_ "Đề anh giặt giùm cho. Đợi anh tí. Nhà vệ sinh nam gần hơn mà" Nói rồi Lộc Huân cầm lấy cái khăn chạy vào nhà vệ sinh nam giặt giùm nó. Nó yên phận đứng chờ, may mà có Lộc Huân không thì chắc nó điên với mấy cái khăn mặt ($\geq \nabla \leq$). Đứng nghĩ thầm rồi cười một mình như một đứa bị mắc bệnh tự kỉ thì Lộc Huân chạy lại chỗ nó đứng đưa nó cái khăn. Nó cười tươi rồi nhận lấy cái khăn:

_ "Cảm ơn anh nhé!!! Bye anh e về lớp đây"

_ "Không có gì. Bye em" Vẫy tay chào nó. Nó tung tăng về lớp đặt khăn lên bàn giáo viên nhảy chân sáo về chỗ. Cô 'La Sát Xinh Đẹp' lườm nguyệt nó một cái:

_ "Chưa lau bảng cho tôi mà em về chỗ là sao. Lên-lau-ngay-cho-tôi" Cô 'La Sát Xinh Đẹp' nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nó làm nó mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau đổ (ToT). Đành lết lên bảng lau, bọn Thuận Nhi ngồi cười hô hố nhìn nó với bà cô 'La Sát Xinh Đẹp' làm trò con bò. Nó lau xong là phì thẳng xuống chỗ ngồi cho mỗi đứa một 'trái cóc' vào đầu. Hai nhỏ ngồi ôm đầu liếc xéo nó, ba đứa nó ngồi tám xuyên không từ bàn này đến bàn khác có khi còn lén ăn vụng". Reng... Reng... Reng..." Ôi cái giờ thần thánh nó mong nhất khi đi học. Ủ ù ù như chim vỗ tổ ra ngoài chơi, nó nắm tay hai nhỏ ra canteen mua bánh rồi lựa nơi khuất ngồi ăn ngon lành. Thuận Nhi thấy Lộc Huân thì kéo anh vào ngồi ăn chung.

Hắn ngồi trong văn phòng làm việc duyệt hết hồ sơ, cảm áo khoác vest bước ra khỏi phòng. Hắn gọi cho Alex lái xe ra còn mình thì gọi cho Nhật Linh, nhạc chờ cứ thế vang lên và cuối cùng nó cũng ảõ:

_ "Nhật Linh!!! Em đang ở canteen trường đúng không? Sao nghe òn quá vậy?"

_ "À... Ờ... Đúng rồi em đang ở canteen trường có gì không? Em đang ăn thôi nha anh" Nó hét vào điện thoại rồi cúp cái rụp. Hắn nở nụ cười ranh ma, rồi ra khỏi công ty. Tăng tốc đến trường, hắn lên gặp Hiệu trưởng Trần nói chuyện:

_ "Hiệu trưởng Trần. Tôi có thể mượn một bộ đồng phục nam của trường học một ngày không?" Đặt tách trà xuống bàn nói

_ "Đương nhiên chứ. Tôi rất vinh dự. Tôi dất ngài đây đi lấy đồ nhé" Hắn gật đầu đứng dậy đi theo Hiệu trưởng Trần.

Nó ngồi ăn hết đồng bánh ngọt. Muốn ăn nữa mà lại làm biếng, nó quay qua nhìn Thuận Nhi với đôi mắt cún con. Thuận Nhi biết ý nói:

_ "Tao không có đi mua cho mày đâu mà nhìn tao bằng cặp mắt cún nhìn chủ đó" Thuận Nhi nhếch mép đẩy nó ra xa nếu không thế nào nó cũng gậm bậy. Nó càng bị đẩy càng lén tới. Hắn thay đồ xong thì đi ngay xuống canteen kiếm nó, đứng ngó quanh thấy nó ngồi trong góc khuất hắn nhếch mép cười đút tay vào túi quần đi lại chỗ nó. Nó không được ăn liền dờ trò làm aigo giống Miho trong 'Bạn Gái Tôi Là Hồ Ly'

_ "Won à!!! Buing buing" Chỉ tay ra hướng hắn đang đi tới mà nó không hay. Thuận Nhi cười sắc súa nhìn nó làm, đúng là rất dễ thương nhưng mà không có tác dụng với nhỏ. Lộc Huân cùng Nhã Nhã nhìn nó chăm chăm vì độ chuchoe của nó. Hắn thấy hành động đó của nó mà muốn mất máu, đi nhanh tới chỗ nó:

_ "Nhật Linh". Nó nghe ai gọi quay quia hướng tay nó chỉ thì..... Oimeoi là hắn, hắn đang ở đây có khi nào hắn thấy nó làm rồi không. Nó không hèn mà cùng tất cả những ai có mặt ở canteen đờ người nhìn hắn. Mấy người khác là vì độ đẹp trai của hắn (°ω°)≡ còn nó và Thuận Nhi là một phem hú hồn ○へ○

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Có lẽ vì kiếp trước nó làm nhiều chuyện ác bá nên giờ trời mới phạt nó như vậy nè. Lúc ở canteen là đã muốn độn thổ rồi mà bây giờ... Còn gặp tình cảnh này chịu sao nổi (T^T) ông trời không cho nó đường lui mà. Chỉ hận không thể một cước quyền Thuận Nhi dạy mà đá cho hắn bay về nhà >_<. Đang trong lớp học mà như là ở công viên ý, giáo viên nữ không thèm giảng bài mà cứ nhìn hắn bằng con mắt bắn ra tia, còn nữ sinh thì đưa mắt mầu quá nhiều, đưa tăng xông tốt độ, đưa ôm tim xỉu lên xỉu xuống. Nam sinh thì khỏi nói đương nhiên là nhìn bằng con mắt hâm mộ và đổ kị với vẻ đẹp trai của hắn rồi ~.~!!!. Ôi thần linh ơi! Số nó sao mà nhỏ quá không biết gặp phải con bạn tri kỉ trời đánh cùng con bạn tâm đầu hắc ám chơi nó một vỏ rổ đau. Thuận Nhi lúc ở canteen thấy hắn mồm chữ O mắt chữ A vì hoảng mà giờ thì lên chỗ Nhã Nhã ngồi nhường chỗ cho hắn ngồi kể bên nó nữa TT~TT. Nó thật là muốn khóc quá mà, cầu xin người mau mau cho hắn có công việc rồi về đi mặt con sắp thành tro tàn rồi hắn cư nhiên không biết xấu hổ mà nhìn nó mãi. Đang đắm chìm trong suy nghĩ thì Nhã Nhã, Thuận Nhi kéo nó ra góc bàn chụm mặt lại hỏi: _ "Chồng mày rất là đẹp trai hút hồn hết nửa sinh lớp rồi còn thêm giáo viên nữa thì hơi quá. Cứ như vậy sao mà học đúng không mày Nhĩ" Nhã Nhã lăm la lăm lét nói

_ "Đúng. Nói rất đúng. Thôi thì mày hi sinh dẫn anh tao ra sau trường ngồi tâm sự đi, dù gì tao với mày cùng học rồi" Thuận Nhi dùng tay vuốt cằm gật gật đầu thuận ý nói. Nó đực mặt ra ngơ rồi hỏi:

_ "Vậy là tao có trách nhiệm dẫn Trọng Quân ra sau trường cho lớp học"

_ "... " Hai nhỏ gật gật đầu

_ "Vậy phải đi một mình với Trọng Quân mà không có hai đứa bây đi theo" Méo mặt hỏi ra lẽ

_ "... " Tiếp tục gật đầu

_ "Sao hai bây ác quá vậy? Hay là Thuận Nhi mày đi với tao đi. Ha" Giương mắt cún ra cầu xin

_ "... " Lắc đầu nhăn mặt. Nhã Nhã trợn mắt lên nhìn nó gằng giọng nói: _ "Nếu- Nhĩ- nó- đi. Ai- sẽ- bầu- bạn- với- tao. Có- ngon- mày- thử- dất- nó- đi- xem- H-à- à- à... ". Thế là nó đành ngậm ngùi nuốt đắng nuốt cay mếu máo gật đầu vì nó biết một khi Nhã Nhã nổi khùng thì rất là ĐÁNG SỢ T^T. Hai nhỏ thấy nó gật đầu thì thay đổi thái độ cười tỏa nắng bẹo má nó xong quay lên. Nó xít sát lại hắn nắm cánh tay hắn nói ngượng ngùng:

_ "Anh à! Hay... Hay mình... ra ngoài cho mọi người học đi. Được không?" Nói tròn vẹn câu mà nó muốn tắt thở. Hắn không nói lời nào chỉ cười rồi đứng dậy đan tay hắn vào tay nó bước ra ngoài. Đám nữ sinh và giáo viên cùng nhau ăn GATO mà muốn khóc, nam sinh vừa tức vừa mừng. Tức vì nó đi ra ngoài cùng hắn, mừng vì hắn cũng bước ra khỏi lớp khỏi phải bị đám nữ sinh soi mói. Thuận Nhi, Nhã Nhã vừa thấy nó đi là ngồi cười như điên..... =]]] (TG: Bạn bè tốt là phải thế. Phải giúp bạn mình phát triển thêm cho tình cảm mặn nồng =]]]).....

Hắn tuy đầu tư cho trường nhưng cũng chả biết chỗ nào ra chỗ nào nên đành để nó dắt đi. Nó nghe lời hai đứa "Bạn Tốt" nên đưa hắn ra sau trường ngồi, mà công nhận là sau trường thoáng thật còn trồng cả hoa và cây bóng mát nữa. Nhìn mà thích thật, nó kéo tay hắn ngồi xuống chỗ có bóng râm

_ "Sao hôm nay em suy nghĩ chu đáo cho lớp quá vậy?" Hắn dựa lưng vào gốc cây nhắm mắt nói

_ "Chứ anh muốn em phải làm sao đây chứ? Cũng tại Thuận Nhi với Nhã Nhã bắt em dắt anh ra đây cho lớp học đó. Mà cũng tại anh đẹp trai quá làm gì để bọn họ không chịu dạy, không chịu học luôn" Nhíu mày cau mày

_ "Vậy mà anh cứ tưởng em viện lý do để được ở một mình với anh chứ. Hahahahahaha" Bật dậy ôm bụng cười sặc sụa. Nó phụng phịu má nói: _ "Coi như em làm chuyện tốt tích đức cho kiếp sau đi. Muahahahahaha (≡^.). Hắn áp sát khuôn mặt lại gần nghiêm túc nói:

_ "Bộ em chưa được hạnh phúc hay sao mà làm chuyện tốt tích đức cho kiếp sau" Càng nói thì hắn càng chồm về phía nó

_ "À. Không phải đã hạnh phúc rồi haha... ha... haha" Ngay ngốc cười méo xệch nhìn hắn. Hắn giả nai làm hành động liếm môi, càng chồm về phía nó hơn. Nó đỏ mặt đánh liều chồm người hôn hắn một phát cho cái tội dám chọc nó. Hắn ngượng ngùng rồi ôm nó cười, nói chuyện quai cũng đói, cũng khát nên bắt hắn đi mua. Hắn chả biết nó muốn ăn gì nên bánh mỗi loại một bịch sẵn tiện mua luôn cho hắn, nước thì mỗi loại 2 chai tóm lại cả thùng lớn chứ chả ít ỏi gì. Hắn đặt xuống nói:

_ "Mua cho đồ heo như em. Đưa cho anh chai nước suối với bịch khoai tây đi" Hắn chỉ vào túi khoai tây chiến to

_ "Nè nước suối. Khoai tây chiên của anh. Mà anh rất giống một người, thích ăn khoai tây chiên" Nó đưa hắn rồi chống cằm suy nghĩ

_ "Giống ai?" Bỏ một miếng vào miệng hỏi. Từ nhỏ hắn đã rất thích khoai tây, có lẽ vì vị mùi mặn và mềm mại mà hắn thích. Phải chăng nó đã nhớ lại chút ít?

_ "Em không nhớ nữa. Chỉ là có hơi ấn tượng. Em nghĩ chắc là Thuận Nhi quá hahaha. Ngon quá" Vừa ăn vừa nói. Hắn hơi hụt hẫng vì Thuận Nhi bị dị ứng với khoai tây chứ không có thích khoai tây. Sau 15 phút, nó chén sạch đồng bánh dọn dẹp xong nó dựa lưng vào gốc cây nhắm mắt đánh một giấc. Hôm qua cũng chổ lạ mà nó không ngủ được bao nhiêu. Hắn thấy nó ngủ vậy sợ nó sẽ đau người nên hắn bế nó ngồi lên đùi rồi cho đầu nó tựa vào khuôn ngực rắn chắc của hắn. Đàng xa kia có một người con trai lạ nhìn nó bằng cặp mắt buồn bã như mất mát một thứ gì đó

Chương 35

' Reng... reng... reng...' Tiếng chuông báo hết buổi học mà nó vẫn chưa chịu dậy. Nghe tiếng chuông mà chỉ nhủu mảy rồi vòng tay qua lưng hấn còn dụi mắt vào hòm cổ hấn nữa, nhìn nó mà chỉ muốn đề ra cắn ^^'. Hấn vỗ nhẹ tấm lưng nó: _ " Cục cưng nhỏ. Dậy đi về thôi"

_ " Ừm..." Càng dụi mắt vào hòm cổ hơn. Hấn bó tay đánh bẻ nó theo kiểu công chúa để nó ngủ tiếp, nó cũng thuận thể mà ôm lấy người hấn. Bế nó ra tới canteen thì thấy Hiệu trưởng Trần, ông thấy hấn liền lại chào hỏi:

_ " Cậu Trương vẫn chưa về sao?" Ông cười hiền hậu nhìn nó đang ngủ rồi nhìn hấn. Hấn lần đầu tiên mỉm cười với người khác làm cho Hiệu trưởng Trần một phen hú vía:

_ " Phải. Cũng tại con mèo nhỏ này ăn rồi lại ngủ không chịu dậy nên vẫn chưa về haha... Ông cũng về đi, không còn sớm nữa. Về nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Tôi đi nhè chào ông Hiệu trưởng Trần" Hấn nói rồi cuối đầu chào Hiệu trưởng Trần. Bước đi tới đâu thì nữ sinh lại xiu đến đó, hấn vẫn không mảy mảy gì đến cứ lạnh lùng mà bước đi thong dong ra xe. Nó bây giờ mới lơ mơ tỉnh dậy, đưa tay lên dụi mắt hoảng hồn la lên giãy nảy đòi xuống:

_ " A... Chuyện gì xảy? Sao mình bay lơ lửng vậy? Xuống mau lên! Xuống" Ôm cổ hấn cứng ngắc rồi lại mở mắt ngạc nhiên nói: _ " Ừa. Là anh sao?"

_ " Chứ em nghĩ là ai. Mà cũng chả có ai điên đến nỗi bế con heo lai mèo như em đâu. Em đừng siết cổ anh quá, đau chết mất"

_ " Hứ! Không thêm mau mau thả em xuống không anh sẽ bị cục thịt heo lai mèo như em đè chết đó" Nó khoanh tay trước ngực dỗi. Hấn biết nó dỗi liền cười làm cho nữ sinh cả trường hét ầm lên:

_ " A... A... A... Đẹp trai quá đi mất" Nữ sinh A la làng mắt thì bắn tim.

_ " Em yêu anh. Anh gì đó... ời..." Nữ sinh B nói rồi xiu

_ " Oppa à. Saranghae... Làm người yêu em đi. Má ơi khó thờ quá" Nữ sinh C vừa nói vừa ôm tim xiu lên xiu xuống

Nó thấy bực mình liền bịch mặt hấn lại găng giọng nói:

_ " Đồ đáng ghét nhà anh. Không được cười nữa em đang ghen đó. Trở về khuôn mặt lạnh lùng hắc ám của anh đi. Nhanh lên" Bực mình mà dám để cho mấy nữ sinh ở đây thấy nụ cười đó. Về nhà cho biết tay. Hừrur... Hấn cắn môi mình một cái rồi trở về khuôn mặt lạnh lùng ban đầu. Ra tới xe hấn để nó xuống đất chui vào xe khởi động máy, Nhả Nhả huyết tay nó trên:

_ " Aigo... Sướng nha ước gì tao cũng được bạch mã hoàng tử bế như thế muahahahaha" Cười ha hả

_ " Xảy thì tao với mày phải đợi tình yêu đích thực tới rước rồi. Nó thì sướng rồi. Tao với mày khổ quá Nhả Nhả ời ahiuhiu... Muahahahaha" Châm chầm nước mắt cười như điên. Nó bị ghẹo đến hai má đỏ hơn trái cà chua:

_ " Gì chứ. Chỉ là tao ngủ quên nên Trọng Quân mới bế tao ra đây. Chứ không lẽ cho tao ở đó à. Hứ ghét tụi bây ghê". Hai nhó cười điên dại nhìn nó, Lộc Huân từ đâu bước ra gọi Nhả Nhả đi về nên nó mới thoát khỏi trò treu ghẹo dai dẳng của Nhả Nhả với Thuận Nhi. Vào xe ngồi nó lại tiếp tục ngủ cho đến khi về nhà mới thức.

Nó thở phào nhẹ nhõm khi mà hấn chở nó về nhà chưa không phải là nhà của ông bà Trương. Nó thầm cảm ơn trời rất nhiều, cảm ơn xong nhớ lúc này ở trường liền cầm cánh tay hấn mà gặm nhấm. Hấn chỉ cười không nói gì mà cứ để nó cắn cho tới khi vào nhà nó mới nhả tay hấn ra nói:

_ " Anh mà còn làm em ghen nữa thì coi chừng đó" Trùng mắt nhìn hấn

_ " Ừm..." Gật đầu mỉm cười nhìn nó. Nó dụi ánh mắt lại nhìn tác phẩm nó gây ra: _ " Đau không?"

_ " Không đau tí nào. Haha..." Vẫn chưng hửng ngồi nhìn nó cười

_ " Em xin lỗi. Sẽ không xảy nữa" Đau lòng nhìn hấn rồi xoa vết cắn do nó tạo nên. Hấn nhìn nó cười hạnh phúc rồi lên phòng tắm rửa thay quần áo. Nó cũng lọt tọt chạy theo sau hấn như cái đuôi. À nhưng mà không phải theo hấn đi tắm đâu nha nó chỉ là đi theo hấn về phòng nghịch đồ của hấn thôi :3. Giờ mới nhớ ra là chưa qua thăm bà Nguyễn nó lấy điện thoại ra gọi:

_ " Alo mama. Mai con về chơi với mama nhé!"

_ " Hahahhhahaha. Không cần về. Không cần về lo dưỡng sức sinh cháu cho mẹ và mẹ chồng con bằng bé bầu bạn là được rồi" Bà Nguyễn cười he hề mà nói. Nó nghếch mặt ra nói

_" Sinh con gì chứ. Con mới 17tuổi thôi mà. Còn chưa 18tuổi nữa sinh con cái gì. Có phải bác gái nói gì với mama không? Hử?"

_" Làm gì có chứ hahahaha. Thôi mai không cần về. Con về chỉ làm mama va baba con mệt thôi. Tạm biệt con yêu" Nói dứt câu bà Nguyễn cúp máy không đợi nó nói thêm gì. Hắn bước ra thấy nó ngồi thờ trên giường cầm điện thoại nó quăng qua một bên. Cầm điện thoại hắn nghịch, hắn khê khằng leo lên giường nhìn nó mở khóa điện thoại hắn, mở không được nó quay qua định quăng nó xuống liền thấy mặt hắn ở sát quá mà giật mình ngã về phía sau thuận tay kéo hắn luôn thế là trong phòng có một khung cảnh nam nữ đầy ái muội :3

MẮT HỨNG CHƯA

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Nó nằm dưới hắn nằm trên tạo ra một khung cảnh vô cùng ám muội. Vì vậy mà mặt nó đã đỏ lự như trái cà chua chín còn hắn thì đôi mắt mở to ra nhìn nó rồi ngồi bật dậy (lầm bộ) lấy khăn lau tóc (TG: Aigoo... Anh có gọi đầu đầu mà lau làm gì =.=. Làm chuyện để ý không thôi :v). Nó vẫn yên vị nằm còn lấy gối mà che đi khuôn mặt vô cùng vô cùng vô cùng đỏ, hắn thấy không khí có vẻ không ổn liền lảng sang chuyện khác: _ " Hôm nay về thăm mẹ vợ thôi! A... Anh đi thay đồ đi. Em cũng mau đi thay đồ đi" Hắn đứng dậy bước ra khỏi phòng. Nó đang he hé mắt ra nhìn thì hắn xộc xộc mở cửa vào thấy nó hắn gãi đầu nói: _ " A... Anh xin lỗi phòng này mới là phòng anh" Một mạch cầm lấy bộ đồ chui vào nhà vệ sinh, nó tự nghĩ là không biết hắn có mở học tù đồ ra không? Vừa nghĩ đến nó liền lật đật nhảy xuống giường mở cửa phóng một cách thần tốc về phòng. Mở cửa phòng ra mọi thứ vẫn như cũ nó nhẹ nhàng ngồi xuống giường thờ phù nhẹ nhõm :v bỗng nó thấy miếng giấy ghi chú màu vàng của nó nằm chiếm chỗ trên giường nó cầm lên đọc' XIn lỗi em nhé! Đi nhầm phòng thế là đã mở học tù đồ và đã thấy mí cái KHÔNG NÊN THẤY' :v. Đọc xong là đầu óc của nó đang ở mặt đất liền rơi tọt xuống hố sâu 1000m. Khuôn mặt của nó hiện giờ có thể nói là như zầy o.O, nằm phịch xuống giường lăn lộn đến nỗi mà gối găm nằm dưới đất mà khóc lóc :v. Lăn lộn xong nó cũng lúi thủi xách mông lên và đi thay quần áo ra. Sau hơn 15 phút, nó bước xuống thấy hắn đang ngồi nhâm nhi ly cà phê, chân vắt lên nhau ngắm nhìn khu vườn hoa bên ngoài. Nó lục lọi cầm con đế lên canh độ chuẩn rồi chụp lại đất làm màn hình chờ, tung tăng đi xuống nói:

_" Đi thôi. Ngồi nhìn trời mà cũng phải nhâm nhi tách cà phê mới chịu. Sang sảnh quá mức mà" Nó vừa nói vừa mang giày. Hắn cầm chìa khóa đi lại xô nhẹ nó làm cho nó chổng mông mà té ạch xuống đất, hắn đứng cười một lúc rồi khởi động xe. Nó âm ức đứng dậy mắng:

_" Đồ đáng ghét. Dám nở lòng nào đối xử với bốn cô nương như vậy hả?" Nó chạy lại mở cửa xe lên đánh yêu hắn. Hắn dừng ở một cửa hàng rồi vào trong mua một giỏ trái cây, cùng với bánh bánh và bánh, khi bước ra khỏi cửa hàng hắn tay xách nách mang còn nó chỉ có việc là ngồi trong xe hưởng thụ mọi thứ. Mà cũng tại hắn ai bảo xô nó té đau làm gì, hành cho biết mặt. Bốn cô nương như nó không dễ chơi đâu nha. Hắn vừa vào xe là ngồi thờ phi phi y như thú oxy ý, làm nó phải nín cười đến đau cả bụng. Nó nhớ ra là hắn thích ăn khoai tây chiên liền xuống xe chạy vô cửa hàng hắn vừa mới ra, hắn định hỏi mà nó đã cao chạy xa bay. Nó đi loang quanh khu rau củ, nhìn thấy quầy khoai tây nó chạy lại hỏi:

_" Cô à khoai tây bao nhiêu một kí ạ?"

_" 50 nghìn một kí" (TG: Ta chém đấy. Chứ ta cũng chả biết bao nhiêu nữa :v) Chung bộ mặt dụ khách nói. Nó không biết lựa khoai nên cứ đưa ngắm trai nào bự thì lấy. Đưa cho bà cô cân kí thì mới biết là nó đã lựa quá lớ tới tận 3 kí thế là đi tổng 150 nghìn của nó. Mà thôi kệ coi như hôm nay nó chơi sang sảnh đi. Sách cái túi khoai ra xe nó liền giấu vào túi xách rồi bước lên xe

_" Em mua gì thế. Anh mua tất cả rồi mà. Bánh cũng có, kẹo cũng có, trái cây cũng có. Nói tóm lại là quá đầy đủ" Hắn nhìn nó một cái rồi tiếp tục lái xe. Nó để chéo tay ý nói Thiên Cơ Bất Khả Lộ'. Thế là hắn đành im lặng không hỏi gì, nó cầm điện thoại lên nhắn tin cho bà Nguyễn

' Mama. Con mua khoai tây cho Trọng Quân ăn nhưng mà con không biết chiên lát mama chỉ con làm nhé. Con sắp tới nhà mình rồi! Rồi gửi. Tin nhắn gửi đi khoảng 5 phút liền có tin nhắn đến

' Được rồi. Qua đi rồi mama chỉ con làm. Mà hôm nay biết lo cho chồng rồi à. Haha khôn nhắn tin nữa qua lẹ đi! Nó hí ha hí hửng ngồi nghe nhạc. Quầy tung lên nào, nó vừa đến nhà là chạy ù ù vào mặc xác kẻ đang khuâng vác cả núi đồ. Nắm tay mama nó kéo vào bếp rồi móc bịch khoai tây ra. Nó chạy ra nói với ôn Nguyễn. _ " Baba à. Phiên baba giữ Trọng Quân lại nhé đừng cho anh ấy vào bếp hôm nay con sẽ trở tài chiên khoai tây"

_" Há à được rồi. Ba biết phải làm gì rồi" ông Nguyễn nhìn nó đi vào bếp mà chỉ muốn khóc không thôi. Không biết hôm nay nó có uống lộn thuốc không mà đòi vào bếp chắc hôm nay có mưa lớn. Thấy hắn bước vào ông Nguyễn lại bê đồ đi xuống đất rồi giữ hắn lại: _ " Á. Trọng Quân à. Con ngồi đây nói chuyện với ta đi" _ " Sao vậy ạ? Đề con đem đồ vào bếp cất rồi ra nói chuyện cùng ba" Hắn định đứng dậy liền bị ông Nguyễn giữ lại. _ " Á thôi cứ để đây giờ không được vào bếp đâu. Con ngồi yên đó ta đi lấy nước cam cho con uống giải nhiệt nhé" Nói rồi ông Nguyễn đi vào trong bếp lấy nước cam bắt gặp cảnh nó nấu ăn như đang xông pha ra chiến trường thì lắc đầu nghĩ thầm rằng mong món khoai tây chiên của nó làm ăn không sao. Chứ nếu không sẽ tội cho hắn, hắn dẫn mặt ra chẳng hiểu cái môtê gì. Chỉ thấy ông Nguyễn ra thì cười cười nói nói hắn muốn hỏi chuyện của nó nhưng lại sợ không hợp với không khí vui vẻ này đành ngậm miệng để lúc khác nói. Nó nấu ăn mà y như ra chiến trận thật người thì mặt táp dề còn bịch khẩu trang đeo kính râm, cuối cùng là cầm nắm chảo che vì sợ dầu bắn vào người thì phòng ~~~~~

CHAP NÀY NGẮN VÌ CHIỀU NAY TA PHẢI ĐI CHƠI CÙNG GIA ĐÌNH RỒI. ĐỂ DÀNH PIN CHỘP CHOỆT VÀI TẮM :V THÔNG CẢM NHÉ. VỀ SỚM THÌ TA VIẾT TIẾP TRỄ THÌ MAI VIẾT

Chương 37

Hắn cùng ba vợ đang nói chuyện thì một tiếng “xoảng” tinh túy vang lên, hắn giật mình đứng bật dậy định chạy vào xem thì giọng nó vang lên: “Không sao, con ổn mà, mọi người nói chuyện tiếp đi.” Hắn thở dài một cái, con bé ngốc này, hậu đầu đã đánh, cái đầu còn hay bay bay lên trời đứng đó nấu một hời thể nào cũng nhẹ thì sứt tay nặng thì bồng đầy tay có khi còn. . . Khẽ nhăn đôi mày, định diện cơ vào uống nước xem nó thể nào thì ông Nguyễn cất lời: “Vào trông con Linh dùm ba kéo nó làm bể luôn nhà bếp thì khó.” Thấy hắn ngơ ra, ông liền nhướn mày ý bảo còn không mau đi, tưởng ta không biết con lo cho nó sao. Bước vội vào phòng bếp, hắn thăm nghĩ ba vợ thật không phải dạng vừa nha.

Ông Nguyễn ngồi đó, châm chú pha trà, bộ dáng hết sức ôn nhu nhưng nước trà đồ quá khỏi chén đã tố cáo ông có bao nhiêu phần bận tâm. Đẳng sau, một người phụ nữ sắc mặt tựa đoá thủy tiên, dịu nhẹ nhưng để lại cho lòng người vương vấn không thôi, đó chính là bà Nguyễn, vợ ông. “Pha trà cần nhất là tịnh tâm, xem xem con gái bị người khác cướp đi đã chịu không nổi. Chẳng phải ông chính tay tặng nó cho người khác sao, ông xã.” Lời nói có bao nhiêu buồn bực, không vui xen lẫn chút trách móc nhưng không khó để nhìn ra ánh mắt khi nhìn ông Nguyễn có bao nhiêu tình cảm. Có câu một ánh mắt cũng nói lên tất cả, quả không sai. Đáp trả lại vợ mình, ông chỉ nói: “Không phải hối hận, chỉ đang nghĩ con Linh có sức hút nào mà chỉ gần mấy tháng đã làm cho con rể lạnh lung là vậy nay chỉ cần con Linh nói một tiếng nó đã khôn dám nói tiếng thứ hai.”

Hắn đi vào bếp, đập vào mắt hắn là cả một chiến trường. Khói bốc nghi ngút, đồ ăn tung tóe, mặt nó còn lấm lem đen thui. Hắn đi đến, dựa đầu vào tường ngắm nhìn nó, không tiến đến cũng chẳng bỏ đi cứ yên bình mà ngắm nhìn nó như vậy, khoảng khắc đó cứ như vậy mà ngừng lại trong tim. Nó mặt táp dề, khuôn mặt lấm lem dầu mỡ mồ hôi cứ thế chảy ra ướt hai bên gò má, không cần son phấn, không cần quần áo đẹp, nó bây giờ chính là thời khắc đẹp nhất. Cứ lặng lẽ đứng như vậy nó cuối cùng cũng phát hiện ra, nó quay người lại trao hắn nụ cười đẹp nhất, lấp lánh nhất, môi cũng bắt tri bắt giác mà mỉm cười theo.

Có ai từng nói chỉ cần bình yên bên nhau suốt đời cũng là một loại hạnh phúc có lẽ đây chính là loại hạnh phúc đó. Trong nhà bếp nhà họ Nguyễn hôm nay tràn ngập màu tình yêu.

“Linh à, xong chưa con.” Ông Nguyễn từ đâu cất tiếng. Hắn và nó cùng giật mình, ngại ngần xoay người đi. Hắn bước tới giúp nó don chén đĩa, giọng gạo cười một tiếng nói anh ra ngoài dọn bát ra rồi nhanh chóng chuồn luôn. Nó phì cười trước hành động của hắn, rồi quay lại sắp xếp mấy món gọi là ăn được ra đĩa. Hai đứa dọn xong thì hắn ra mời ba mẹ vợ vào ăn cơm. Bữa ăn gia đình, không phải lần đầu hắn được nếm nhưng cái cảm giác ấm áp này đã bao lâu rồi hắn còn chưa được cảm nhận. Ba mẹ suốt ngày bận bịu công tác, lâu lắm có một bữa ăn thì lúc nào cũng không trọn vẹn bởi những tiếng cãi nhau, những cuộc gọi công việc? Đã bao lâu rồi? Hắn ngồi đó trầm ngâm thì bà Nguyễn lên tiếng “Không ngon hả con? Tại con Linh nấu dở quá phải không, hahaha.” Ông Nguyễn liền phụ họa “Đúng rồi, ba dễ ăn vậy mà còn nuốt không nổi nữa mà, hô hô hô.” Lại bị vợ lườm một cái: “Ông mà dễ ăn???” Linh cũng được nước liền cười têu ba, hắn cũng bật cười. Cả nhà bốn người cứ như vậy mà vui vẻ ăn hết bữa cơm dù không để ăn tí nào. Ăn xong hắn cùng nó lại xuống rửa chén, ba mẹ do tuổi già sức yếu nên bèn nhường hết việc “hậu sự” lại cho hai đứa nhỏ rồi lên phòng.

“Linh, biết không, hôm nay anh thật sự rất vui. Cảm ơn em.” Tiếng nước hòa cùng giọng nói của hắn ôn hòa lại dịu nhẹ, nó ngơ ra vài giây rồi cũng hiểu được ý hắn. Sinh ra là con nhà giàu chưa chắc đã sướng, ba mẹ nó cũng vậy thôi đôi khi bận rộn tới mức ngày sinh nhật nó cũng không nói bằng lời được một câu chúc mừng sinh nhật mà chỉ có tấm thiệp sinh nhật vui vẻ con gái, ba mẹ yêu con kèm theo món quà sa sỉ nào đó. Đôi khi nó muốn được như những người bình thường khác, được hát bài hát mừng sinh nhật, cùng nhau thổi nến, cùng nhau cắt bánh kem, cùng nhau tặng quà, rồi lại cùng nhau mở quà sinh nhật, trao cho nhau những lời chúc tốt đẹp nhất, chỉ vậy thôi. Nó cầm tay hắn, cách một lớp bao tay, dưới vôi nước hai cánh tay đan chat vào nhau, nó khẽ nói: “Từ nay em sẽ là gia đình của anh, đổi lại. . .” Hắn nhướn mày ý bảo nó nói tiếp; “Anh cũng phải là gia đình của em” Giọng nó nhỏ đến nỗi gần như không nghe thấy, nhưng hắn nghe rất rõ ràng từng từ, từng chữ như xoáy vào tim, trái tim mềm nhũn ra, đôi tay đan vào nhau khế siết chặt: “Được.” Một chữ nhẹ nhàng, như nói lên một điều thề ước, nhỏ nhoi như vậy nhưng nó vẫn thấy rất hạnh phúc, ánh mắt nó nhìn hắn cứ như vậy mà cong lên trao cho hắn một nụ cười tỏa nắng, nụ cười thay lời nói được, em tin anh.

Chương 38

Khi ăn xong nó leo lên phòng ngủ để cho hai vị trưởng bối với chồng cùng của nó ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Hân thì đương nhiên không có phần nản gì hết rồi. Vợ cùng mà... sao dám nở lòng nào mà phần nản được cơ chứ nên thôi cứ đành ngồi nói chuyện phiếm với hai vị trưởng bối, cũng đang rất thắc mắc vài chuyện mà, hân liền chớp lấy cơ hội mà hỏi: _ "Ba à. Mẹ à. Con có chuyện muốn hỏi. Tại sao Nhật Linh lại nhớ tất cả mọi chuyện. còn về con thì lại không nhớ?" Hân vừa hỏi xong thì nụ cười trên môi ông bà Nguyễn cũng tắt ngấm. Bà Nguyễn nhìn sang ông Nguyễn gật đầu ra hiệu kể hết mọi thứ cho hân nghe. Ông Nguyễn uống một ngụm trà hết sức bình sinh nói:

_ "Dù sao cây kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Thà nói ra hết tất cả cho nhẹ lòng. Con tuyệt đối không được nói nó nghe chuyện này. Ba sợ nó sẽ lại bị sốc"

_ "Được ba cứ nói đi ạ" Hân thật sự là sốt ruột đến sắp chết rồi. Có chuyện gì kinh khủng xảy ra lắm sao?

_ "Thật ra khi nhò ta đưa nó qua ở cùng với cậu nó. Đợi đến khi nó tự lập được sẽ cho nó ở cùng với Thuận Nhi. Nhưng không ngờ..." Ông Nguyễn dừng lại rồi nói tiếp: _ "Nhưng không ngờ cậu nó lại mắc nợ người ta một số tiền rất lớn không thể trả nổi phải nhờ đến ta. Ta không chịu giúp và định sẽ đất Nhật Linh qua ở chung với quán gia và Thuận Nhi. Không ngờ bị cậu nó bắt lại uy hiếp rằng nếu không giúp sẽ bán nó để trả nợ" Ông Nguyễn im bặt lại trong ánh mắt hiện lên sự tức giận. Bà Nguyễn trong hốc mắt đã động sương nói tiếp lời ông Nguyễn:

_ "Cậu nó không phải cùng ruột thịt với mẹ. Chỉ là khi nhò ba mẹ của mẹ tức là ông bà ngoại Nhật Linh khi xưa thấy hân tội nghiệp nên nhận nuôi. Lại không ngờ nhận nuôi một con quỷ. Hân ta vì cờ bạc mà bán cả cổ phần trong công ty ba con cũng bỏ qua. Hân không cảm kích lại chứng nào tật nấy không bỏ. Uy hiếp ba mẹ rồi bắt cóc Nhật Linh khi nó đang ngủ rồi bán nó đi để trả nợ... Hức... Hức... Hức..." Bà Nguyễn không nén nổi xúc động mà bật khóc, ông Nguyễn ôm bà vào lòng. Hân khi nghe xong không khỏi nóng giận, tay nắm thành nắm, mắt đỏ ngầu tức giận. Không ai để ý rằng nó đã đứng đó và nghe hết mọi chuyện. Tại sao nó lại không nhớ gì chứ. Một chuyện quá sức đáng sợ như vậy tại sao lại xảy ra với nó chứ. Cái ngày phát tòm đó làm nó quên đi người nó yêu thương nhất. Cảm giác đáng sợ bao vây lấy nó, nó ôm đầu thất thanh hét lớn: _ "AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA....." Nghe tiếng hét ba cặp mắt dồn hết lên cầu thang, hân hốt hoảng đứng bật dậy chạy nhanh lên cầu thang ôm lấy nó trấn an. Bà Nguyễn vì quá đau lòng mà ngắt lịm đi làm ông Nguyễn một phen hú vía phải hỏi hà nói: _ "Trọng Quân. Con lo cho Nhật Linh nhé. Ba lo cho mẹ con bà ấy ngắt rồi. Sao lại có thể bắt cần làm cho nó nghe như vậy chứ. Ba thật là đáng trách mà. Di năm đi mau lấy thao nước với cái khăn rồi đem lên phòng dùm tôi" Ông Nguyễn bỗng bà Nguyễn chạy lên phòng, vù năm cũng hỏi hà đem đồ theo sau, nó vẫn hoảng loạn một tay ôm đầu một tay ghì chặt áo hân như sợ hân đi mất bỏ nó một mình trong nỗi sợ. Hân ôm chặt lấy nó nói:

_ "Ngoan nào Nhật Linh lên phòng nằm nhé. Ở đây lạnh, sẽ bệnh"

_ "Không muốn. Hức... Hức... Đừng bỏ em mà. Làm ơn đưa em về nhà mình đi. Ô... Ô... Ô..." Nó khóc nức lên từng tiếng làm cho tâm can hân như bị ai cào xé nát báy cả lên. Thà chẳng dễ chịu tí nào hết, hân vuốt lưng nó để nó có thể phần nào bình tĩnh hơn:

_ "Được. Anh và em về nhà. Nhưng mà lên chào ba mẹ cái đã. Đi nào" Hân đỡ nó đứng dậy, Rồi đi trước, nó nắm chặt lấy bàn tay hân không buông, cứ cuối đầu đi nép sát vào người hân. Đứng cửa phòng chào hai vị trưởng bối rồi đi về nhà. Trên xe nó vẫn nắm khư khư tay hân mà ngủ, không hề bỏ ra. Tuy có chút bất tiện nhưng hân vẫn để yên cho nó nắm lấy, vì hân bây giờ là chỗ dựa tinh thần của nó. Suốt cả đường về nhà nó cứ ngủ ngủ và ngủ, về đến nhà hân phải bế nó trên tay về tới phòng, đắp chăn lên cho nó, định đứng dậy đi sang phòng thư nhưng mà tay vẫn còn bị nó nắm lấy, hân đành ngồi đó duyệt hồ sơ kinh doanh cho kịp cuộc họp ngày mai. Đến 12 giờ hân chưa ngủ, nó lơ mơ ngồi dậy ôm hân từ đằng sau, khuôn mặt dụi dụi vào lưng hân nói:

_ "Xin lỗi. Là do em quên đi anh, đã nói là người nhà của anh nhưng mà lại quên anh. Đầu óc em thật sự là rất ngu xuẩn mà" Bàn tay hân nói lòng ra làm nó rất đau lòng nhưng vẫn cắn răng chịu đựng, hân rút tay khỏi bàn tay nó xoay người nó lại:

_ "Tay anh mỏi này giờ vì em rồi đó đồ ngốc. Ngoài anh ra, em hay ai không quyền nói ngu xuẩn hay ngốc gì hết. Anh cảm đó biết chưa. Giờ thì ngủ đi. Anh cũng mệt người rồi. Ốp" Hân nói rồi kéo nó nằm xuống hôn chụt một cái rồi kêu. Nó ôm hân nói: _ "Em hứa sẽ không bao giờ quên anh. Mãi bên anh" Hân nghe nó nói xong trong lòng không khỏi dấy lên hạnh phúc:

_ "Được. Anh tin em. Ngủ đi không sáng mai sẽ mệt. Yêu em"

_ "Ừm. Em cũng vậy" Đây là lần đầu tiên nó thừa nhận tình cảm đối với hân

THẬT SỰ TA KHÔNG CÓ QUÊN. MONG MỌI NGƯỜI THÔNG CẢM TA KHÔNG TĂNG VIEW HAY GÌ KHÁC HẾT. CHỈ LÀ TA HỌC QUÁ YẾU MÔN TOÁN VỚI HÓA NÊN PHẢI HỌC GẤP ĐÔI NGƯỜI TA. KÌ THI GIỮA KÌ ĐIỂM HÓA TA RẤT KÉM. XẾP VÀO NHỮNG NGƯỜI HỌC BỎ TÚC LUÔN RỒI. MỌI NGƯỜI LÀM ƠN THÔNG CẢM (((:

Chương 39

Đồng hồ điểm đúng 5 giờ, hân mớ hồ tinh dậy để chuẩn bị cho cuộc họp cổ đông. Thật sự thì ngày hôm qua vẫn chưa có duyệt xong hồ sơ, nhưng vì sợ nó mệt nên phải kéo nó đi ngủ. Nhẹ nhàng gỡ tay nó ra khỏi tay hân, hân khẽ kháng làm VSCN rồi ôm tập hồ sơ đi lên công ty làm tiếp. Khi đi ra khỏi nhà không quên lấy điện thoại gọi cho Thuận Nhi: _ " Alo....." Thuận Nhi đang ngáy ngủ nghe tiếng điện thoại mà dùng chất giọng ngáy ngủ trả lời

_ " Hôm nay anh có cuộc họp cổ đông. Em qua nhà đưa Nhật Linh đi học dùm anh. Hôm qua Nhật Linh có chuyện khi về sẽ kể cho em nghe. Còn bây giờ.... Mau- thay- đồ- rồi- qua- nhà- anh- ngay. Tạm biệt" Hân nói một tràn lan đại hải làm cho Thuận Nhi mém xiu không tiêu hóa được chữ nào trong đầu. Nhỏ cúp điện thoại nhắm mắt rồi giật bản mình mở mắt ngồi dậy tự đọc thoại một mình:

_ " Mwo??? Nhật Linh bị sốc sao??? Nó có chuyện gì sao??? Ôtôkê??? Phải mau thay đồ thôi" Nhỏ lật đật như gà mắc tóc mà chạy vào nhà vệ sinh (TG: Đã biết là gấp mà còn ngồi đó đọc thoại -.-!!!. Nhiệm phim Hàn nặng rồi - -). 5 phút sau, Thuận Nhi phóng vọt qua phòng ông bà Trương nói sẽ qua nhà đi học sớm với nó. Vì sợ hai vị sẽ lo nên nhỏ không dám hó hé nửa lời mà cứ xin xong rồi phóng thẳng đi. Hân đi trên đường mà lo đến phát điên đi được, sợ nó không thấy hân sẽ khóc bù lu bù loa cho coi, nhưng mà cuộc họp lần này rất quan trọng không thể bỏ. Họp xong sẽ đền bù cho nó, bây giờ cứ trông cậy vào Thuận Nhi là tốt nhất. Thuận Nhi sau một hồi ngồi xe riêng cũng đến nơi, nhỏ mở cửa phóng như bay lên phòng nó mà không thấy, vọt qua phòng hân thì thấy nó vẫn còn ngủ, nhỏ yên tâm nhẹ nhàng đặt ba lô xuống bàn rồi đi xuống chuẩn bị bữa sáng (TG: Há há osin free nhà anh Quân chị Linh :v)

(Thuận Nhi: Á há. Ché có muốn ăn dếp không mị làm cho ché ăn nhé * Cầm dếp quơ qua quơ lại*)

(TG: À không. Tạm biệt * Cong mông bỏ chạy*).

6 giờ đúng, nó mở mắt không thấy hân hoảng hốt vừa kiểm vừa gọi tên: " Trọng Quân. Anh ở đâu zậy? Trọng Quân". Thuận Nhi nghe tiếng nó gọi mà chạy lên phòng, một tay cầm dao, một tay cầm cái giá, người mặc tạp dề hồng phấn, vẻ mặt trông rất ư là " ĐAO" :v. Nhưng mà lên thấy nét mặt của nó vô hồn không thể tả nổi, Thuận Nhi vội buông đồ trên tay nhào đến ôm nó nói:

_ " Sao thế??? Có chuyện gì nói tao nghe. Mày làm tao sợ đó" Thuận Nhi nói mặc Thuận Nhi, nó mặt vẫn vô hồn nhìn hỏi:

_ " Trọng Quân đâu? Anh ấy bỏ tao sao?" Nói xong còn kèm theo một nụ cười chua chát làm nhỏ phải sợ. Đờ nó ngồi lên giường Thuận Nhi rót cho nó cốc nước, nói:

_ " Đồ điên. Anh tao đi làm từ sớm rồi" Đánh mạnh xuống nệm một phát cau mày bĩu môi nhìn nó

_ " Zậy hả? Ahaaaaa. Chắc tao nhầm rồi. Thay đồ đi học thôi" Nó trên môi nở nụ cười nhưng mà lòng vẫn đau. Có bao giờ hân bỏ nó như zậy, bây giờ nó chỉ cảm nhận được 2 từ ' chua chát'. Làm VSCN xong nó đi xuống lầu ngồi vào bàn ăn, cầm chiếc muỗng lên và ăn như bình thường nhưng hôm nay nó lại ăn nhiều hơn. Đến 6 giờ 30 nó mới cùng Thuận Nhi lết xác ra khỏi nhà và đến trường.

Hân ngồi trong phòng họp nghe mấy câu lảm nhảm của những ông già quá 60 tuổi mà phát ngán. Cuộc họp kéo dài đến tận 1 tiếng đồng hồ, làm hân có hơi đứng ngồi không yên. Nhưng mà cuối cùng cuộc họp cũng kết thúc mỹ mãn, quá tuyệt hân chào tất cả mọi người rồi đứng lên vào thay bộ đồ học sinh ra. Bước xuống tới lầu mà tất cả trai gái già trẻ đều nhìn hân bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Một soái ca quá hoàn hảo mà tất cả mọi cô gái đều muốn (TG: Ta cũng zậy :3 Toẹt với ông mặt trời) , bỏ qua ánh mắt của mọi người hân ung dung đi một mạch ra ngoài xe. Hôm nay nó cúp tiết, lần thứ 2 rồi nhưng lần này lại không có hân, nở nụ cười tự giễu mình. Nó nằm xuống bãi cỏ ngắm nhìn bầu trời trong xanh. Bầu trời lúc nào cũng đẹp như thế sao? Lúc nào cũng bao la thanh thản zậy sao? Nó đặt ra rất nhiều câu hỏi trong đầu rồi đưa tay lên vẽ vời cái gì đó. Nó nghĩ rằng nếu như ngày đó ba mẹ không kiểm tra nó thì có phải nó đã chết rồi không? May là cậu nó rất còn tình người, không bán nó chỉ là đem vứt giữa đường vắng thôi (TG: Chắc là còn tình người -.-!!!). Hai ngày... chính xác hai ngày kinh khủng nhất nó không được ăn gì vào bụng, ngày thứ 3 ngất xỉu giữa đường và được ông bà cụ gần đó giúp đỡ rồi khoảng 2 tháng hay mấy tháng gì đó ba mẹ tìm ra. Người cậu thì nó chả biết gì nữa hết, zậy cũng tốt không nên nhớ tới người cậu bội bạc đó thì hay hơn

_ " Rất giỏi. Hôm nay lại biết trốn học, xem ra không thể xem thường em được" hân ngồi xuống bên nó lúc nào không hay. Nó vội vàng lau nước mắt ngồi dậy nói:

_ " Xấu xa. Tại sao không đi luôn đi. Anh chán ghét tôi mà" Nó nói xong đứng dậy đi một mạch. Hân bị giận vô cớ nên đơ mặt ra nhìn nó

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Nó khuôn mặt đầm nước mắt đi nhanh về phía trước để hấn phía sau chạy đuổi theo. Với đôi chân dài của hấn thì không quá 5 bước là đến bên nó cầm tay nó mà kéo lại nói: _ "Sao vậy? Em nói gì mà anh không hiểu!" Nó bị sức kéo của hấn mà giật ngược lại đối diện với khuôn mặt của hấn. Đôi mày hấn nhíu chặt lại nhìn nó, không phải vì tức giận vô cớ là vì nó không hiểu hấn. Nó giật phăng tay ra lùi về phía sau:

_ "Tôi nói rằng không phải anh chán ghét tôi nên mới đi lúc sáng sớm sao? Đúng chứ?" Nước mắt vẫn cứ rơi, nơi sâu thẳm trong tim nó giờ đây đau âm ỉ như cả ngàn mũi kim đâm xuyên qua

_ "Vậy tôi hỏi em. Nếu như tôi cảm thấy mệt mỏi thì sao? Em có nghĩ cho cảm giác của tôi không? Em nói em sẽ là gia đình tôi nhưng giờ thì sao?" Hấn lạnh lùng vô cảm nói làm nó không càng khóc thêm. "Yếu Đuối" là cảm giác bây giờ nó có được. Bất chợt cơn mưa nào đó đổ ào xuống như trút hết muộn phiền cho nó và hấn:

_ "Vậy anh có coi em như người nhà? Hay chỉ là tình cảm nhất thời khi xưa?"

_ "Em thật sự chỉ biết nghĩ cho bản thân em thôi sao? Anh thức khuya dậy sớm là vì công ty có cuộc họp quan trọng cần anh chủ trì. Ba anh đã không còn sức để mà chủ trì những cuộc họp như thế. Em có bao giờ nghĩ đến anh hay không? Em cũng biết tình cảm anh dành cho em là thật vậy sao em cứ phủ định nó rồi đổ lỗi cho anh?" Hấn không thể giữ được bình tĩnh mà hét lớn vào mặt nó, khuôn viên trường rộng lớn im ắng chỉ có tiếng mưa và tiếng hấn vang vọng. Hấn vuốt khuôn mặt quay mặt sang chỗ khác nói: _ "Được rồi tới đây thôi. Anh cần bình tĩnh suy nghĩ vài chuyện. Em về lớp bảo Thuận Nhi đưa em về nhà thay đồ đi" Nói rồi hấn cũng quay mặt bỏ đi. Nó ngồi bệt xuống nền đất buốt giá đợi cơn mưa mà khóc lớn hơn, khóc cho vui nỗi buồn, nỗi đau ngự trị trong tim nó.

Thuận Nhi nằm ườn ra bàn kéo tóc Nhã Nhã nói:

_ "Nhã Nhã à. Mưa rồi khó chịu quá đi à. Tao không thích mưa tí nào"

_ "Mưa mát mà sao lại không thích? Tao lại thích mưa đó" Nhã Nhã tỉ bít dưới cằm nói

_ "Mày khác người ghê. Mà mày rất giống con Linh thích những cơn mưa. Mà nhắc mới nhớ không biết nó đâu rồi. Trốn đi kiếm nó đi. Nhanh lên" Nhỏ hổi thúc Nhã Nhã trốn ra khỏi lớp.

Nó vẫn ngồi đó đầu tóc rũ rượi, người lạnh mà run lên từng cơn. Nó từ từ đứng dậy bước đi loạng choạng. Đằng sau nó là một người con trai xa lạ, tuy vẻ ngoài rất bình thường nhưng chứa đựng một vẻ bí ẩn không ai biết được. Cậu ta chạy nhanh về phía nó dang tay đỡ nó chuẩn bị đáp đất một cách nhanh chóng. Cậu cầm điện thoại gọi cho ai đó rồi bẻ thóc nó ra ngoài trường leo lên một chiếc xe BMW đen

À HÚ. TA ĐÃ TRỞ LẠI. THẬT RA ĐÃ THI XONG RỒI NHƯNG MUỐN CHƠI NÊN GIỜ MỚI RA CHẠP ĐƯỢC THÔNG CẢM VÀ XIN LỖI MỌI NGƯỜI NHIỀU Ạ!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Ánh sáng đâu ra vậy? Nó đang ở đâu? Nó từ từ hé mắt ra nhìn xung quanh rồi hỏi: "Tôi ở đâu vậy? Đây là đâu?" Nó bước chân xuống giường mở cửa ra thì thấy cửa đã bị khóa đành ngồi xồm xuống nền gạch lạnh buốt ôm đầu nhớ lại ngày hôm qua. Phải nó và Trọng Quân đã cãi nhau sau đó thì hấn bỏ đi rồi nó không nhớ gì nữa... 'Cạch' cánh cửa đột ngột mở ra nó ngược mắt lên nhìn một người con trai. Một người con trai xa lạ vô cùng, cậu ta đỡ nó lên giường rồi rót cho nó một ly nước nói: _ "Cậu chưa xuống giường được đâu! Hai ngày nay cậu sốt cao lắm nên cứ nghỉ thêm đi nhé. Cậu muốn ăn gì không? Ăn cháo nhé cho có sức"

_ "Cậu... là ai? Tôi quen cậu sao?" Nó nghiêng đầu bắt gặp hỏi. Cậu nhìn nó cười rồi nói: _ "Không quen. Chỉ là tôi thích cậu nên nhân cơ hội cậu và bạn trai cãi nhau đưa cậu về đây mà không ngờ cậu sốt cao đến 2 ngày làm tôi phải chăm sóc đến một tuần này. À tôi tên Thiên Danh cùng trường cậu đấy biết tôi chứ" No nghĩ ngợi một lúc rồi nghĩ hoặc hỏi: _ "Một sách lớp bên sao? Chẳng phải tôi nghe Nhã Nhã nói là cậu rất xấu trai sao? Sao bây giờ lại... lại..."

Cậu nhìn nó cười nói: _ "Bình thường vì vẻ bề ngoài này quá đẹp nên đi học rất bất tiện nên thôi cứ vợ đại cặp kính dày cộm, đầu tóc không quá chau chuốt là được thoải mái hahahaha..." Nó nghe đến ngẩn mặt ra, con trai gì mà hơn cả con gái da trắng thật, môi thì đỏ, người thì mảnh mai như con gái... Ôi trời sao lại bất công vậy? Mà dù có đẹp đến mấy vẫn không bằng nét cuốn hút của Trọng Quân... Nó nhìn người mình rồi lại tròn mắt nhìn cậu: _ "Quần áo tôi do cậu thay? O-O" Cậu lắc đầu xoa tay biện hộ: _ "Oan quá. Là tôi kêu cô người làm thay đấy."

_ "Thôi bỏ đi... Tôi muốn về nhà. Tôi đã ở đây ngủ li bì 2 ngày rồi chắc ai cũng lo hết. Đưa đồ cho tôi." Nó xốc chăn gối lên lần này nhảy xuống giường

xòe tay lấy đồ... Cậu đứng lên đưa nó rồi ra ngoài nói vọng vào: "Này sao không ở đây luôn với tôi đi mà về làm gì. Anh chàng hôm trước không phải rất tức giận sao?"

"Cậu im ngay cho tôi. Đừng nhắc nữa. Và tôi về để gặp ba mẹ và bạn tôi cho họ bớt lo lắng. Nếu cậu không đưa tôi về thì đừng nói nữa" Lần này nó thức sự bùng cháy. Khi không lại nhắc đến nỗi đau của nó...

"Được sẽ đưa cậu về nhà. Tôi không muốn thấy người con gái tôi yêu phải buồn" Cậu nói bằng một giọng châm chọc rồi lại yêu thương làm nó không sao hiểu được

NHIỀU ĐÂY ĐỦ RỒI TA MỜI TAY RỒI. TẾT NÀY TA ĐĂNG ĐỦ KHÔNG QUỊCH

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Nó 2 ngày không làm cho cả 2 gia đình đều rất lo lắng. Người làm quá nhất có lẽ chính là Thuần Nhi nhỏ ngày nào cũng chạy ra chạy vào hỏi này nọ rồi la làng lên nói nó mất tích... (TG: Vô cùng vô cùng vô cùng làm quá - -). Nó mới bước vào nhà là cả 10 con mắt nhìn chăm chăm vào nó rồi đứng lên chạy lại ôm cứng ngắt nó lại hỏi tới tấp làm nó mới hết bệnh cũng muốn bệnh lại. Hỏi han xong thì tất cả 10 ớn mắt lại đổ xô lên người Thiên Danh, Thuần Nhi làm quá lên lại chống nạnh hỏi: "Này! Cái người kia biết là Nhật Linh có người yêu rồi không hả? Mà nhà người là ai?" Mới dứt câu lực kéo rất ư là mạnh kéo nhỏ về nói nhỏ: "Con quý! Là người ta cu rư mang lúc tao bệnh đấy con ạ. Người ta tên Thiên Danh- Một sách trường mình đấy". Thuần Nhi nghe xong như sét đánh ngang tai mà la toáng lên: " CÁI GÌ?" Nhỏ lật đật chạy lại đứng dòm rồi ngó nghiêng hoặc nhìn nó... Đương nhiên là nhỏ không tin Thiên Danh liền thấy zây mà lên tiếng: " Xin chào các bác... Cháu là Thiên Danh bạn cùng trường với Thuần Nhi và Nhật Linh" Thiên Danh kính cẩn cúi đầu chào. Về mặt điềm đạm mà toát lên vẻ lạnh lùng vô cùng 4 vị tiền bối rất dui dẻ khi biết Thiên Danh chính là người chăm sóc nó trong 2 ngày qua nên có lòng mời Thiên Danh ở lại ăn cơm nhưng cậu đã khéo léo mà từ chối... Nó cùng Thuần Nhi lên lầu thay đồ: " Linh Linh... Mày nói tao biết đi anh tao và mày cãi nhau đúng chứ?" Nó không nói gì chỉ lẳng lặng mà gạt đầu, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên, một tầng nước mỏng xuất hiện ở hốc mắt, sóng mũi nó cay cay và cổ họng nghẹn đắng lại. Thuần Nhi ôm nó vào lòng vỗ về nhẹ nhàng lau nước mắt cho nó. Thật ra thì lúc đi tới chỗ sau trường thấy Trọng Quân đang loay hoay tìm kiếm gì đó, nhỏ và Nhã Nhã chạy lại thì mới biết hết tất cả mọi việc... Thật sự lúc đó Thuần Nhi đã rất tức giận mà quát hấn một trận nói rằng sẽ không bao giờ cho nó đến gần hấn nữa. Nó khóc một lúc rồi lau nước mắt cười tươi nói: " Xuống ăn thôi... Tao đói quá bỏ qua chuyện này đi nhé... Nhé!" Nó chu chu môi làm nũng làm nhỏ phải bật cười mà đánh yêu nó một phát.

Lúc ngồi vào bàn thì cũng là lúc hấn vừa chạy sộc vào thờ hồn hén trên mặt toàn mồ hôi mà đau lòng. Bà Nguyễn hỏi thì mới biết xe hấn đi đường thì bị bê bánh phải chạy bộ về bà Trương đưa cho hấn ly nước uống đỡ mệt. Hấn nhìn nó với vẻ mặt vô cùng hối lỗi và ôn nhu mà thâm tình... Nó cũng nhìn hấn một lúc lâu thì bị Thuần Nhi kéo ngồi xuống ăn tuy là em gái hấn nhưng Thuần Nhi biết cái nào đúng cái nào sai. Hấn chuyển hướng ngồi xuống bàn ăn, nó là người ăn trước tiên nên gặp cái gì cũng ăn. Ông Nguyễn ngồi vào bàn liền gấp đũa vào món mình thích liền không thấy miếng nào hỏi lớn:

" Ai ăn Giò heo cay hết rồi. Món đó cay lắm đấy" Mọi người nhìn nhau một lượt rồi nhìn thấy nó đang ăn mà không có phản ứng gì hỏi: " Linh à. Không thấy cay sao con?" Nó ngược đầu lên nói:

" Con không thấy mùi vị gì hết" Nghe nó nói zây ba chân sáu cẳng người gọi điện cho bác sĩ người lấy nước cho uống. Sau một hồi nghe bác sĩ nói mới biết do nó suy nghĩ nhiều cộng thêm bị bệnh nên mất vị giác thôi(TG: Ta chém đấy ạ :3). Thờ phù nhẹ nhõm nhìn nó một lúc mới phụ 2 vị mẫu hậu dọn dẹp chén dĩa. Ăn xong ra ngồi bàn chuyện và cả nhà đã quyết định đi du lịch một chuyến trị bệnh cho nó

Bạn đang đọc truyện *Vợ Á, Cười Lên Nào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.